

การใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง
ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3

สารนิพนธ์
ของ
จำปูน สำอาง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
กุมภาพันธ์ 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

371.9๒๗
Q ๓61n
ร.๓

การใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง
ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3

บทคัดย่อ
ของ
จำปูน สำอาง

S1๓5๔27

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
กุมภาพันธ์ 2549

๒ 28๔8๙4 ร.๑,

จำปูน ลำปาง. (2549). การใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล.

การศึกษานี้มีจุดหมาย เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง ได้แก่ การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา โดยใช้กิจกรรมภาษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษาจำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากนักเรียนจำนวน 43 คน โดยใช้เวลาทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ รวม 21 ชั่วโมง

เครื่องมือในการทดลองและเก็บข้อมูลได้แก่ แผนการสอนที่เน้นทักษะทางความคิดระดับสูงจำนวน 3 แผน แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูงก่อนและหลังการทดลอง แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนด้านการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง แบบประเมินตนเองของนักเรียน และแบบประเมินชิ้นงานของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ คะแนนค่าเฉลี่ย ร้อยละ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบทีแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for dependent) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงภายหลังจากใช้กิจกรรมภาษาสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE USE OF LANGUAGE ACTIVITIES TO DEVELOP
HIGH ORDER THINKING SKILLS OF GIFTED STUDENTS IN PRIMARY 3

AN ABSTRACT
BY
CHAMPOON SAM-ARNG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
February 2006

Champooon Sam-arng. (2006). *The Use of Language Activities to Develop High Order Thinking Skills of Gifted Students in Primary 3*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst. Prof. Chaleosri Pibulchol.

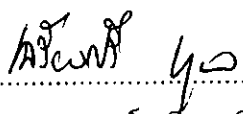
The purpose of this study was to develop high order thinking skills; namely, critical thinking, creative thinking, and problem solving through language activities. The subjects were 15 gifted English students in the third grade at Pataiudomsuksa Primary School. They were selected by simple random sampling. The experiment was held during the first semester of academic year 2005. It took 21 hours over the course of 8 weeks.

The instruments included 3 lesson plans emphasizing high order thinking skills, the English pre-post test of high order thinking skill, the teacher's observation form, the students' self-assessment form and the evaluation form for students' projects. The data were statistically analyzed by mean, standard deviation, percentage, t-test for dependent and one way repeated measure design.

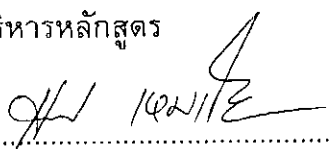
The result of this study indicated that the students' high order thinking ability was significantly increased at the .05 level after using the language activities.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
การสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง
ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ของ จำปูน สำอาง
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

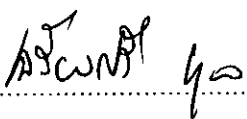
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

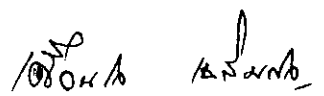

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล)

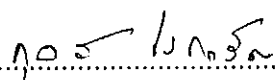
ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(อาจารย์ ดร. แสงจันทร์ เหมเชื้อ)

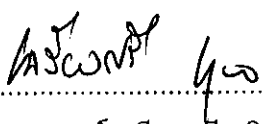
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์เดือนใจ เฉลิมกิจ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล)
วันที่ 25 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล ที่รับเป็นที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และให้ความกรุณาตรวจทาน แก้ไข ให้คำแนะนำต่าง ๆ ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ และอาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ ที่กรุณา รับเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์อรุณศรี กุมุท อาจารย์ ศิริินนา บุญยสงวน และอาจารย์ ดร. สุพัตรา ทองกัลยา ที่กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ และ แก้ไขปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการพริ้มพราย สุพโปฏก ผู้อำนวยการโรงเรียน ไผ่ตودมศึกษา ขอขอบคุณ คุณครูลดาวัลย์ เสงวิจิตรกุล คุณครูรักชนก เพ็ญรัมย์ และคณะครู-อาจารย์ของศูนย์อัจฉริยะภาพเด็ก ตลอดจนนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับ ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไผ่ตودมศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณพี่ ๆ และเพื่อน ๆ วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ที่ ให้ความช่วยเหลือ เป็นกำลังใจ และให้ประสบการณ์ดี ๆ ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

ท้ายที่สุดนี้คุณค่าและความดีของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณ คุณพ่อจ๋ารัส และคุณแม่มาลี ส้าอาง ที่อบรมเลี้ยงดู ให้การสนับสนุน และให้กำลังใจที่ดีตลอดมา อีกทั้งรำลึกถึง คุณครู-อาจารย์ทุกท่าน ที่ให้วิชาความรู้อันเป็นพื้นฐานในความสำเร็จครั้งนี้

จำปูน ส้าอาง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ขอบเขตของเนื้อหา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	6
สมมุติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ	7
นิยามของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ	7
ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษภาษา.....	8
ปัญหาและความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ	10
เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	13
เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง	18
การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	20
ความคิดสร้างสรรค์	23
การคิดแก้ปัญหา	26
เอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม	28
ความหมายของกิจกรรม	28
ความสำคัญของกิจกรรม	29
ประเภทของกิจกรรม	30
ลักษณะกิจกรรมที่พัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถ พิเศษ	30
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลสำหรับเด็กที่มีความสามารถ พิเศษ	33
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ....	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย	40
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	40
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	40
การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	46
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	56
สรุปผลการวิจัย	58
อภิปรายผล	59
ข้อเสนอแนะ	61
บรรณานุกรม	64
ภาคผนวก	71
ภาคผนวก ก	72
ภาคผนวก ข	89
ภาคผนวก ค	104
ภาคผนวก ง	124
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	128

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กเก่ง	11
2	ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ และหลักสูตรขยายประสบการณ์	17
3	ผลการศึกษาความสามารถทางความคิดระดับสูงของนักเรียนก่อนและหลัง การทดลอง	49
4	แสดงคะแนนเฉลี่ยการพัฒนาทักษะทางความคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา	49
5	แสดงค่าเฉลี่ยการประเมินตนเองด้านการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับ สูง หลังการใช้กิจกรรม	51
6	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเพื่อแสดงค่านัยสำคัญทางสถิติ ด้านการพัฒนา ทักษะทางความคิดระดับสูงจากการประเมินตนเองของนักเรียน 3 ครั้ง	52
7	แสดงค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนใน ขณะที่เรียน	53
8	แสดงค่าเฉลี่ยการประเมินชิ้นงานของนักเรียน	55

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กระบวนการพัฒนาทางความคิดของบลูม	19
2 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบการประเมินผลการใช้ทักษะทางความคิด ระดับสูงจากการประเมินตนเองของนักเรียน และการประเมินจาก การสังเกตพฤติกรรม	54

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญกับการให้ความเท่าเทียมกันทางการศึกษาซึ่งจะเห็นได้จากการตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 มาตราที่ 10 หมวดที่ 2 ในเรื่องสิทธิและหน้าที่ความว่า การให้การศึกษาดังกล่าวต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิ และโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตราที่ 10 ยังกล่าวถึง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคล

จากพระราชบัญญัติการศึกษาข้างต้นเห็นได้ว่า รัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญกับการให้การศึกษากับบุคคลทุกชนชั้น แต่จากสภาพการศึกษาในห้องเรียนปัจจุบันเราจะพบว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษไม่ว่าจะเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา ดนตรี คณิตศาสตร์ ฯลฯ มักจะเป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับความเอาใจใส่อย่างเหมาะสม และในบางกรณีถูก "ทิ้ง" มากกว่ากลุ่มใด ๆ เพราะความเชื่อผิด ๆ ที่ว่าเด็กเก่งสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองไม่ต้องมีใครช่วย (สนธิดา เกียรติวงศ์. 2546ก: 1) ตามหลักความจริงแล้วเด็กเหล่านี้ต้องการที่จะได้รับความเอาใจใส่จากครูและคนรอบข้าง มากกว่าเด็กในกลุ่มอื่น ๆ ดังที่แบรกการ์ท (สํอาอง หิรัญบุรณะ. 2544ก: 4; อ้างอิงจาก Braggart. n.d.) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเด็กที่มีความสามารถพิเศษได้กล่าวว่า ความสามารถพิเศษนี้อาจจะเป็นพรสวรรค์ที่มีมาแต่กำเนิดแต่ที่สำคัญกว่าคือสิ่งแวดล้อม กล่าวคือเด็กหลายคนเกิดมามีความสามารถพิเศษแต่ขาดการพุ่มพัก การให้การดูแลอย่างเข้าใจ และขาดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อให้เขาได้แสดงออกและพัฒนาให้สูงขึ้น ทำให้ความสามารถนี้หายไปในที่สุด หรือกลายเป็นความสามารถ

ที่หายไป ~~เพราะเด็กถูกมองว่าเป็นเด็กปกติธรรมดา~~ นอกจากสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่ก่อให้เกิดปัญหาให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษแล้ว ระบบการจัดการศึกษาเองก็เป็นส่วนหนึ่งสร้างปัญหาให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้วยเช่นกัน เพราะรูปแบบการศึกษาที่เหมือนฟาร์มไก่คือ ให้อะไรเหมือน ๆ กันตามเวลาตามรูปแบบ โดยไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดและแสดงออก ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษรู้สึกอึดอัด และเบื่อหน่าย (อุษณีย์ โพธิ์สุข. 2545) ยิ่งไปกว่านั้น หลักสูตรที่นำมาจัดให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นเพียงการนำหลักสูตรของเด็กนักเรียนปกติมาเปลี่ยน โดยใช้วิธีการสอนให้เร็วขึ้นหรือปริมาณมากขึ้น ซึ่งหลักสูตรเหล่านี้เป็นการเพิ่มภาระทางการเรียนให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นอย่างมาก (ศรีภูมิ อัครมาส. 2545: 6)

ในหลักความเป็นจริงแล้วเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีความต้องการ และความสามารถทางการศึกษาที่แตกต่างไปจากเด็กปกติ ดังนั้นการให้การศึกษาคควรมีรูปแบบและมีวิธีการที่แตกต่างไปจากรูปแบบเด็กปกติ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กได้เพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้ได้เต็มที่ โดยรูปแบบและเนื้อหาการเรียนการสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษควรมีรูปแบบและเนื้อหาที่ท้าทาย ลึกซึ้งกว่า

หลักสูตรทั่วไป เน้นกระบวนการทางความคิดระดับสูง และสนองต่อความต้องการรายบุคคล (ผดุง อารยะวิญญู. 2541: 17-18; และอุษณีย์ โพธิสุข. 2544ข)

แต่ในสภาพจริงที่เป็นอยู่ในขณะนี้ องค์ความรู้และหลักวิชาที่ถูกต้องในเรื่องการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านต่าง ๆ ในประเทศไทยยังไม่แพร่หลายเพราะไม่เคยมีการกำหนดให้ครูและโรงเรียนต้องใช้หลักสูตรเฉพาะสำหรับเด็กกลุ่มนี้ และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิเศษนั้นยังมีไม่พอ (อุษณีย์ โพธิสุข. 2545: 21) ในส่วนของภาษาได้มีการวิจัยนำร่องเพื่อพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษในระดับประถมศึกษาและในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (สำออง หิรัญบุรณะ. 2544; สนธิดา เกียรติวงศ์. 2546; ศรีภูมิ อัครมาส. 2545; และเจลิยวศรี พิบูลชล. 2546) โดยระดับประถมศึกษาได้วิจัยกับโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา และมัธยมศึกษาตอนปลายได้วิจัยกับโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย โรงเรียนสตรีวิทยา และโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) โดยได้ทำการทดลองสร้างหลักสูตรลดระยะเวลาเรียน (Acceleration Program) หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) และหลักสูตรขยายประสบการณ์ (Extension Program) เพื่อใช้เป็นต้นแบบไปสู่โรงเรียนอื่นๆ ที่สนใจ ซึ่งขณะนี้ได้นำไปใช้ในโรงเรียนมัธยมในภาคเหนือเช่น โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย ลำปาง กัลยาณี ๒๗ ในความดูแลของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และในภาคใต้เช่น โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย จังหวัดสตูล โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย ๒๗ ในความดูแลของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (Thaigifted. 2548: ออนไลน์) แต่อย่างไรก็ตามการจัดหลักสูตรทั้งสามดังกล่าวยังมีข้อจำกัดอยู่หลายด้านเช่น ความพร้อมของโรงเรียน เงินทุน บุคลากรและอื่น ๆ จึงทำให้หลายโรงเรียนไม่สามารถจัดรูปแบบการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษได้เต็มตามรูปแบบดังกล่าวได้ ทั้งที่หลายโรงเรียนได้มีการเสาะหาและคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้เรียบร้อยแล้ว

จากหลักปรัชญาการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่ระบุไว้ในแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษนั้น รูปแบบในการบริการเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ สามารถจัดบริการพิเศษได้หลายรูปแบบ อาทิการจัดการเรียนรู้พิเศษหรือการรับรู้เฉพาะทาง การจัดกิจกรรมในระบบโรงเรียน ฯลฯ เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้รู้จักสภาพของตน และเรียนรู้ที่จะพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่นั้นให้บรรลุถึงจุดสูงสุด ดังที่สุชาติดา บัวลอย (2545: บทคัดย่อ) ได้ใช้กิจกรรมเพื่อศึกษาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เวลาจัดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ 32 ชั่วโมง และแผนการจัดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ 12 แผน ผลการวิจัยพบว่าทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กหลังจากทำกิจกรรมเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากแนวคิดการจัดการเรียนการสอนข้างต้นเห็นได้ว่า การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นสามารถทำได้หลายทางรวมทั้งการนำกิจกรรมมาใช้ ทั้งนี้กิจกรรมที่จัดควรเป็นกิจกรรมที่ทำนายและส่งเสริมศักยภาพที่มีอยู่ของเด็กกลุ่มนี้ เพราะการเรียนการสอนแบบปกติไม่เพียงพอต่อความต้องการของพวกเขา และงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัดของแต่ละโรงเรียนยังเป็นอุปสรรค ทำให้ไม่สามารถจัดหลักสูตรเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษได้อย่างเต็ม

รูปแบบ ดังนั้นการจัดกิจกรรมจึงเป็นอีกทางหนึ่งสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยเปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาและค้นหาดนเอง รวมถึงการแสดงความสามารถที่แฝงอยู่ออกมาให้มากที่สุด

โดยทั่วไปลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นจะเป็นเด็กที่มีความสามารถทางวิชาการสูง มีความจำเป็นเลิศ ช่างซักถาม มีความคิดละเอียดอ่อนไม่ซ้ำแบบใคร รู้จักเหตุผล มองเห็นปัญหาแล้วแก้ไขได้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีอารมณ์ขัน มีความสนใจอะไรหลายๆ อย่าง ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง เป็นนักอ่านตัวฉกาจ และมีสมาธิทำอะไรได้นานๆ (ดุขฎี บริพัตร. 2535: 11) ส่วนลักษณะเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษานั้น วารี ถิระจิต (2535: 29) ได้มีความเห็นสอดคล้องกับคณะกรรมการการศึกษาแห่งรัฐนิวยอร์ก (New York City Board of Education. 1985) โดยกล่าวเพิ่มเติมจากเด็กที่มีความสามารถพิเศษทั่วไปว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาสามารถใช้คำได้กว้างขวางถูกต้องแม่นยำและปริมาณคำที่รู้จักมาก สามารถอ่านเขียนได้สูงกว่าระดับ 1-2 ชั้น และชอบที่จะประเมินตนเองและผู้อื่นได้อย่างเที่ยงตรง มีการจัดระบบความคิดและการใช้ภาษาดี มีความคิดสร้างสรรค์ ชอบตั้งคำถามแปลก มีความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลและมีระบบการจัดการให้กับตนเองได้ดี สามารถอธิบายได้ถึงหลักเหตุและผล นอกจากนี้เด็กเหล่านี้มีพฤติกรรมการตอบสนองต่อหลักสูตรที่เน้นทักษะการคิดระดับสูง (เจลีเยวสรี พิบูลชล. 2546ข)

ดังนั้นในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาให้สามารถพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ได้สูงสุดนั้นกิจกรรมควรมีเนื้อหาที่กว้าง ลึก ยืดหยุ่น ท้าทาย ซับซ้อน และส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง (ผดุง อารยะวิญญู. 2541; คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542: 14; และอุษณีย์ โพธิสุข. 2544ข) ซึ่งความคิดระดับสูงนี้นับเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา (รชตะ เอกรุงโรจน์. 2545: 1; อ้างอิงจาก Klausmeir; & Ripple. 1971: 438-439)

การคิดอย่างมีวิจารณญาณ คือการพิจารณาไตร่ตรองข้อมูลอย่างรอบคอบเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจหรือการแก้ปัญหา (ศิริกาญจน์ โกสุมภ์; และดารณี คำวัจนิง. 2544: 59; และชาติ แจ่มนุช. 2545: 108) ความคิดสร้างสรรค์ คือกระบวนการทางความคิดหลายๆ อย่างมารวมกันเพื่อสร้างสิ่งใหม่หรือแก้ปัญหาที่มีอยู่ให้ดีขึ้น (อุษณีย์ โพธิสุข. 2537: 108) และการคิดแก้ปัญหา คือการใช้กลยุทธ์ทางปัญญาที่จะวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้ความเข้าใจต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ มีเหตุผลและสร้างสรรค์ เพื่อหาแนวทางปฏิบัติให้ปัญหานั้นหมดสิ้นไป (อุษณีย์ โพธิสุข. 2544: 89-90) ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วทักษะกระบวนการทางความคิดทั้ง 3 มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างขาดไม่ได้ ในทักษะกระบวนการคิดระดับสูง ดังที่แฮริส (Harris. 1998: 1) ได้กล่าวว่ากระบวนการคิดแก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นความคิดที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ นอกจากนี้อุษณีย์ โพธิสุข (2544: 115-116) ได้กล่าวว่าการเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษได้เรียนเกี่ยวกับความคิดระดับสูงดังกล่าวข้างต้น เป็นการผลักดันให้เด็กเหล่านี้ได้ใช้ความคิดในระดับที่ลุ่มลึก และช่วยทำให้พวกเขาได้รู้ถึงศักยภาพของตนเองที่มีอยู่

ลักษณะกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้คิดอย่างมีอิสระ ไม่สร้างบรรยากาศตึงเครียดหรือมีข้อผูกมัดเกี่ยวกับเกรด และควรเป็นกิจกรรมที่สร้างให้เกิด

การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Robinson. 1992: 234; และ Davis; & Rim. 1994: 123) นอกจากนี้ กิจกรรมสำหรับเด็กเหล่านี้ควรมีระดับความยากกว่าระดับของเด็กอยู่ 1-2 ระดับ (Nowacek. 1994: 484) แชนแมน. (2544: 30) ได้กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมที่พัฒนาทักษะเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาให้เกิดการส่งเสริมการเรียนรู้ได้แก่ บทเรียนสำหรับฝึกการคาดคะเน การแสดงละคร การทำหนังสือภาพหรือการ์ตูน ผังจัดระบบความคิด กระดานติดประกาศฝีมือของนักเรียน เป็นต้น

จากสภาพการณ์และข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ดังที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างกิจกรรมภาษาที่ช่วยพัฒนาความคิดระดับสูงอันประกอบด้วยความคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา ให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมในการพัฒนาความคิดระดับสูง ทั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนไพฑูริยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อดูว่าลักษณะกิจกรรมดังกล่าวข้างต้นสามารถพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาได้เพียงใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมภาษา

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ช่วยให้ได้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางสำหรับครูและนักวิชาการในการนำกิจกรรมเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านอื่น ๆ หรือนำไปดัดแปลงใช้กับเด็กในชั้นเรียนปกติได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไพฑูริยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 43 คน ที่ผ่านกระบวนการคัดเลือกตามวิธีของโรงเรียน โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เสนอชื่อโดยครู และผู้ปกครอง
2. สัมภาษณ์โดยผู้ปกครอง – ครู
3. ผลสัมฤทธิ์ปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ

4. ทดสอบภาษาอังกฤษ
5. ทดสอบ IQ Test (ปสช.)
6. ทดสอบ Creative Test (TCT-DP)
7. ทดสอบสมองซีกซ้าย - ขวา
8. ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตัดสิน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับฉลากจากรายชื่อนักเรียน จำนวน 15 คน

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ จำนวน 21 คาบ คาบละ 50 นาที

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมภาษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเนื้อหาจากหนังสือ English Time (Student Book 3) (Rivers, Susan; & Toyama, Setsuko: 2002) ซึ่งเป็นตำราเรียนสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษาทั้งนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Activities at Home หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Modes of Transportation และหน่วยการเรียนรู้ที่ 5 Body Parts (ภาคผนวก ก หน้า 73)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ หมายถึง เด็กนักเรียนที่มีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเหนือกว่าเด็กในวัยเดียวกัน เด่นชัด มีความสามารถในการใช้ความรู้และทักษะพื้นฐานทางภาษาที่มีอยู่มาพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของตนได้อย่างสร้างสรรค์ และมีเอกลักษณ์เฉพาะตน (สำออง หิรัญบุรณะ. 2544: 1)

ซึ่งนักเรียนเหล่านี้ได้ผ่านกระบวนการคัดเลือกผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษของโรงเรียนไพทอคมศึกษา

2. **กิจกรรมภาษา** หมายถึง กิจกรรมภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาท้าทาย ชับซ้อน สร้างสรรค์ และเน้นการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงซึ่งประกอบด้วย การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหาในการนำไปสู่เป้าหมายของกิจกรรมนั้นๆ

3. ทักษะทางความคิดระดับสูง หมายถึง

3.1 การคิดอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึง การคิดที่เชื่อมโยงเนื้อหา ดังนี้ (Bloom: 1956)

3.1.1 การวิเคราะห์ คือ การนำข้อมูลมาเพื่อการแยกแยะ การจัดลำดับ หรือการจัดกลุ่ม และเปรียบเทียบความเหมือนหรือแตกต่าง

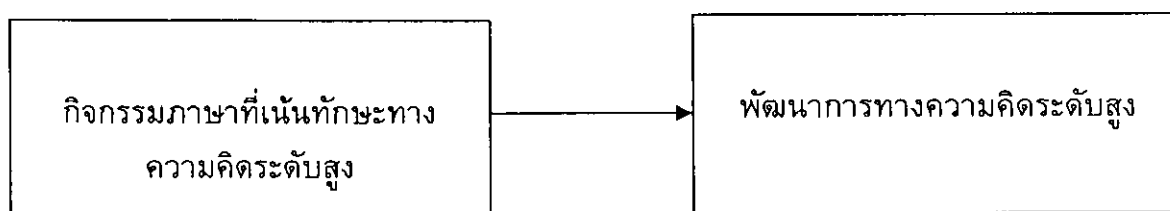
3.1.2 การสังเคราะห์ คือ การนำข้อมูลที่เคยเรียนมาใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุด เช่น นำข้อมูลมาใช้ในการตอบคำถาม หรือแก้ปัญหา หรือวางแผนพร้อมให้เหตุผลได้

3.1.3 การประเมินค่า คือ การประเมินตนเองและผู้อื่นได้อย่างมีหลักการและเหตุผล

3.2 ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง การนำจินตนาการมาสร้างชิ้นงานได้อย่างสร้างสรรค์ แปลกใหม่ไม่เหมือนใครโดยองค์ประกอบทางความคิดสร้างสรรค์ประกอบด้วย ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) คิดยืดหยุ่น (Flexibility) คิดริเริ่ม (Originality) และคิดละเอียดลออ (Elaboration)

3.3 การคิดแก้ปัญหา หมายถึง การคิดแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสร้างสรรค์ และมีเหตุผล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานว่า การใช้กิจกรรมภาษาที่เน้นทักษะความคิดระดับสูง ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษมีพัฒนาการทางความคิดระดับสูง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
 - 1.1 นิยามของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
 - 1.2 ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา
 - 1.3 ปัญหาและความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
2. เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
3. เอกสารเกี่ยวกับทักษะทางความคิดระดับสูง
 - 3.1 การคิดอย่างมีวิจารณญาณ
 - 3.2 ความคิดสร้างสรรค์
 - 3.3 การคิดแก้ปัญหา
4. เอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม
 - 4.1 ความหมายของกิจกรรม
 - 4.2 ความสำคัญของกิจกรรม
 - 4.3 ประเภทของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
 - 4.4 ลักษณะกิจกรรมที่พัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
5. เอกสารเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
6. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

1. เอกสารเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

1.1 นิยามของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

การให้นิยามเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นเรื่องยากเพราะ ลักษณะและคุณค่าของเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น จะเปลี่ยนไปตามคุณค่าทางสังคมและยุคสมัย (Khatene. 1992: 6; citing Gallager. 1985) ดังนั้นจึงได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้คำนิยามของเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ต่างกันดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2531: 1) ได้กล่าวว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นเด็กที่มีสติปัญญาสูง มีความเฉลียวฉลาดกว่าเด็กทั่วไป ความฉลาดได้ส่อแววมาตั้งแต่ในวัยเด็กเล็ก เด็กอาจจะเดินได้ วิ่งได้ตั้งแต่อายุยังน้อย มีพัฒนาการล้ำหน้ากว่าเด็กอื่นในวัยเดียวกัน เด็กเรียนรู้ได้รวดเร็ว หากมีการทดสอบทางสติปัญญาหรือความถนัด เด็กเหล่านี้จะได้คะแนนสูงกว่าเด็กทั่วไป

ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2535: 11) ได้ให้คำจำกัดความของเด็กปัญญาเลิศหรือเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ว่า เป็นเด็กที่มีความสามารถสูงทางวิชาการ มีความจำเลิศช่างซักช่างถาม มีความคิดความละเอียดอ่อนสุขุมไม่ซ้ำแบบใคร รู้จักเหตุรู้จักผลมองเห็นปัญหาแล้วแก้ไขได้ มีลักษณะเป็นผู้นำมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีอารมณ์ขัน มีความสนใจอะไรหลายๆ อย่าง ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง เป็นนักอ่านตัวฉกาจ มีสมาธิทำอะไรได้นานๆ

เทอร์แมน และเมอร์ริล (Terman; & Merrill. 1996) กล่าวว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นเด็กที่มีลักษณะโดดเด่นทางสติปัญญา (IQ) ที่มีคะแนนอยู่ในระดับสูงถึง 130 ตามหลักแบบทดสอบทางสติปัญญาหรือสแตนด์ฟอร์ด บิเนต (Stanford Binet) หรือเด็กที่มีความฉลาดอยู่ในกลุ่ม 1% สูงสุดเมื่อวัดด้วยแบบทดสอบทางสติปัญญา

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (เกรียงศักดิ์ สังข์ชัย. 2542: 3; อ้างอิงจาก US. Office of Education. 1993) และคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย (2545) ได้ให้คำจำกัดความของเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้สอดคล้องกันว่า เด็กและเยาวชนที่แสดงออกถึงความสามารถอันโดดเด่นหรือแสดงให้เห็นถึงศักยภาพที่จะสามารถพัฒนาความสามารถได้อย่างเป็นที่ประจักษ์ ไม่ว่าจะเป็นความสามารถอันโดดเด่นด้านใดด้านหนึ่ง (Talented) หรือหลายด้านเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเด็กอื่น ๆ ที่อยู่ในวัยเดียวกัน ความสามารถในที่นี้ได้แก่ ความสามารถในด้านสติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ ศิลปะและดนตรี ลักษณะความเป็นผู้นำ ทักษะกลไกและกีฬา และความสามารถทางการเรียนหรือความเป็นเลิศทางวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง ดังนั้นความสามารถของเด็กพิเศษจึงมีความหมายมากกว่าเด็กที่มีพรสวรรค์หรือเด็กที่มีความสามารถด้านใดด้านหนึ่ง (Talented) เพราะเด็กหนึ่งคนสามารถมีความสามารถพิเศษได้หลายด้าน (Khatene. 1992)

จากนิยามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น ไม่ได้มีแต่ความสามารถทางสติปัญญาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่พวกเขาเหล่านี้ยังมีความสามารถพิเศษทางความคิดสร้างสรรค์ การใช้ภาษา การเป็นผู้นำ และนอกจากนี้ยังรวมไปถึงพัฒนาการทางร่างกายที่สูงกว่าเด็กปกติที่อยู่ในระดับเดียวกัน

2.2 ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาได้มีผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

ดวงเดือน อ่อนน้อม (2529) ได้กล่าวว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาคือ ผู้เรียนที่สามารถใช้ภาษาเพื่อเล่าเรื่องราว สามารถใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์และแสดงเหตุและผลเชิงตรรกะ เพื่อหว่านล้อมบุคคลอื่นให้คล้อยตาม มีความจำดีเลิศ ไวต่อเกณฑ์ทางภาษาสามารถปรับกลยุทธ์ และการเรียนภาษาและสนุกสนานกับการใช้ภาษาทั้งการพูด เขียน และการเล่นเกม

ทางภาษา ความสามารถเหล่านี้จะปรากฏและแสดงให้เห็นเด่นชัดมากกว่าผู้เรียนในวัยเดียวกัน และบางคนอาจแสดงคุณลักษณะมากกว่า 1 อย่าง

ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2535: 35) ได้ถอดความจากบทประกอบภาพ สไลด์ของ National State Leadership Training Institute on the Gifted and the Talented และจากข้อเขียนของนักการศึกษาและนักจิตวิทยาคนสำคัญซึ่งพอสรุปลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาไว้ดังนี้

1. เป็นเด็กที่มีความสามารถอ่านหนังสือได้เร็วแต่เยาว์วัย และอ่านหนังสือในระดับเกินวัยได้อย่างแตกฉาน

2. เป็นเด็กที่มีความสามารถในการเจรจาพาที เจ้าคารม ใช้ศัพท์สูงอย่างผู้ใหญ่ได้ถูกต้อง รู้คำมากมาย อีกทั้งสามารถจะเขียนหรืออธิบายความคิดอ่านของตนได้อย่างชัดเจน

เคธีน่า (Khatena. 1992: 54-55) และแซบแมน (2544: 3) ได้มีความคิดสอดคล้องกันว่า บุคคลที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาจะเป็นคนอ่อนไหวมากกับความหมายของคำ และทักษะความสามารถในการใช้และเล่นกับคำ ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาในขั้นสูงจะสามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน หรือตีความจากสัญลักษณ์ และเชื่อมโยงกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังตระหนักถึงหน้าที่อันหลากหลายของภาษาในการกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกด้วย

วารี ธีรจิต (2535: 29) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาว่า

1. เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้รวดเร็วและง่าย
2. สามารถใช้คำได้กว้างขวางถูกต้องแม่นยำและปริมาณคำที่รู้จักอยู่เป็นจำนวนมาก
3. สามารถอ่านเขียนได้สูงกว่าระดับชั้น 1-2 ชั้น และมีนิสัยชอบประเมินตนเองและผู้อื่นได้อย่างเที่ยงตรง

4. สามารถทำงานที่ต้องใช้ความคิดยาก ๆ
5. ชอบซักถามและมีความสนใจสิ่งต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง
6. สามารถทำงานวิชาการสูงกว่าระดับชั้น 1-2 ชั้น
7. มีการจัดระบบความคิดและการใช้ภาษาได้ดี
8. มีความคิดสร้างสรรค์ ชอบตั้งคำถามแปลกๆ
9. มีความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลและมีระบบการจัดการให้กับตนเองได้ดี
10. สามารถอธิบายได้ถึงหลักเหตุและผล

ผดุง อารยะวิญญู (2541: 175) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความสามารถทางภาษาไว้ว่าเป็นเด็กที่พูดเก่ง สามารถอ่านหนังสือแบบเรียนที่ใช้สำหรับชั้นที่สูงกว่าได้อย่างน้อย 2 ชั้นเรียน (เช่น เด็กเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แต่อ่านหนังสือชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้) มีความสามารถสูงในการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาในลักษณะสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี

เรนซูลี และคณะ (อรนุช ลิ้มศิริ. 2544: 20-23; อ้างอิงจาก Renzulli; & others. 1976) กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาว่า

1. ใช้ศัพท์สูงเกินวัย สละสลวย สามารถพูดเป็นประโยคยาว ๆ พูดคล่องและสื่อความได้ชัดเจน
2. ชอบอ่านหนังสือของผู้ใหญ่
3. สามารถอธิบายสิ่งต่าง ๆ ได้ชัดเจน
4. ใช้ถ้อยคำบรรยายให้เกิดความงาม สีสัน และอารมณ์ ด้วยถ้อยคำที่รัดกุมและเหมาะสม
5. สามารถแสดงความคิดต่าง ๆ ได้หลายรูปแบบเพื่อให้คนอื่นเข้าใจได้
6. สามารถใช้คำพ้องเพียบเรียบเทียบให้เข้าใจความหมายได้ชัดเจน
7. ใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันได้หลายถ้อยคำ
8. พูดและเขียนได้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการสื่อสารโดยท่าทาง สีหน้า ภาษากาย โดยไม่ต้องใช้คำพูด

สํอาาง หิริญบุรณะ (2544: 1) ได้ให้นิยามเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา หมายถึง เด็กที่มีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเหนือกว่าบุคคลอื่นในวัยเดียวกัน นอกจากนี้เด็กที่มีความสามารถพิเศษจะเป็นผู้ที่มีความสนใจจริงจัง และต่อเนื่องในเรื่องเกี่ยวกับภาษา สามารถจดจำในสิ่งที่อ่านและฟังได้อย่างแม่นยำ และคงทน มีความสามารถในการใช้ความรู้และทักษะพื้นฐานทางภาษาที่มีอยู่มาพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของตนได้อย่างพลิกแพลง สร้างสรรค์ ลึกซึ้ง และมีเอกลักษณ์เฉพาะตน

เจลีเยวตรี พิบูลชล (2546ข) ได้กล่าวว่า เด็กนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา จะเป็นเด็กที่มีความสามารถโดดเด่นโดยแสดงออกทางผลงานด้านภาษาที่ดีเด่น และมีพฤติกรรมการตอบสนองต่อหลักสูตรที่เน้นทักษะการคิดระดับสูง ทั้งทางด้านวิชาการ ความคิดสร้างสรรค์และความเอื้ออาทรที่จะนำความสามารถเหล่านี้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อสังคม

กล่าวโดยสรุปลักษณะเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาคือ เด็กที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ มีเหตุและผลทั้งในการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน เด็กเหล่านี้จะมีพัฒนาการทางภาษาดีกว่าเด็กที่อยู่ในระดับเดียวกัน

3.3 ปัญหาและความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

เอนริช (Enrich. 1985: 52-58) ได้กล่าวถึงปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษว่า

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษจะรู้สึกเบื่อที่จะต้องทำงานที่ตนรู้อยู่ก่อนแล้ว
2. ทุกคนมักสร้างแรงกดดันให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครอง เพราะพวกเขามีความเชื่อว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษต้องสอบได้ 100 คะแนนเต็ม และเมื่อเด็กไม่สามารถทำได้ตามที่ผู้ปกครองต้องการ ผู้ปกครองจะตำหนิ
3. สังคมของคนปกติมักจะไม่ยอมรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ จนต้องทำให้เด็ก

ที่มีความสามารถพิเศษแยกตัวออกจากสังคม และกลายเป็นปัญหาของสังคม

คลาร์ก (Clark. 1992) ได้แสดงข้อมูลลักษณะและพฤติกรรมของเด็กเก่ง รวมไปถึงปัญหาและความต้องการของเด็กเก่งตามตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 แสดงลักษณะ พฤติกรรม และตัวบ่งชี้ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ลักษณะ	พฤติกรรม	ตัวบ่งชี้ปัญหา
- อ่านมาก อ่านหนังสือทุกประเภท ใช้ศัพท์สูงเกินวัย - มีความตั้งใจสูง สมาธิดี - อยากรู้ อยากเห็น ความสนใจหลากหลาย ทำหลายอย่างพร้อมๆ กัน - เรียนเก่ง สอบได้คะแนนดี	- รักการอ่าน ชอบใช้ห้องสมุด - มุ่งมั่นถ้าลงมือทำแล้วจะทุ่มเทให้กับงาน - ชอบถามคำถาม มักตื่นเต้นเวลาเกิดความคิดใหม่ที่เฉียบแหลม - เรียนดี	- มุ่งมั่น มักไม่รับผิดชอบงานอื่นที่ให้ทำชอบเด่นมักทำให้เพื่อนหมั่นไส้ - ไม่ชอบทำงานตามตารางเวลาทำงาน อยากทำให้เสร็จ ไม่ชอบหยุดเมื่อหมดคาบ - รีบเร่งทำงานเร็ว แต่ไม่เรียบร้อย - ขี้โม้ หลงตัวเอง รู้สึกว่าคนอื่นเป็นคนน่ารำคาญ

ที่มา : Clark, Babara. (1992). *Growing Up Gifted*. New York : Macmillan.

โรบินสัน (Robinson. 1992: 233) ได้กล่าวว่าสังคมปัจจุบันยังมีความเชื่อผิดๆ ว่า

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษมักจะถูกพบในครอบครัวคนชั้นกลาง
2. จะต้องเป็นคนที่สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง หรือไม่ก็ต้องเป็นเด็กที่รักเรียน ชอบ

มาโรงเรียน

3. เห็นแก่ตัว

ความจริงแล้ว เด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น

1. สามารถพบได้ในครอบครัวทุกชนชั้น
2. มีสุขภาพแข็งแรงดี
3. ชอบสังคม รักการอ่าน
4. ประสบความสำเร็จในวิชาเฉพาะด้าน

อุษณีย์ โพธิสุข (2537: 22-23) ได้กล่าวถึงปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ไว้ดังนี้

1. คนทั่วไปเข้าใจผิดว่าพวกเขาไม่ต้องการความช่วยเหลือใดๆ เพราะช่วยตัวเองได้อยู่แล้ว ซึ่งจริง ๆ แล้ว เด็กเหล่านี้ก็ต้องการการดูแลเป็นพิเศษเหมือนกับเด็กปกติ เพื่อที่จะชี้แนะเขาและเธอไปได้อย่างถูกวิธี

2. ขาดความเข้าใจในศักยภาพของตนเอง ทำให้เด็กจำนวนมากใช้เวลาไปกับชีวิตของตนเองให้สูญเปล่าอย่างน่าเสียดาย

3. การไม่ได้รับการศึกษาที่เหมาะสมกับพวกเขา เพราะหลักสูตรส่วนใหญ่เขียนไว้มิใช่เพื่อเด็กส่วนใหญ่ แต่เป็นหลักสูตรที่พยายามคำนึงถึงสิ่งที่วัดได้ ในการศึกษาพฤติกรรมภายนอกที่สามารถแสดงออกได้ ความสามารถพิเศษ หรือพรอันเป็นเลิศของเด็กนั้นส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่วัดไม่ได้จากแบบทดสอบ

4. ขาดองค์กรที่ให้การสนับสนุนและศึกษา เด็กพวกนี้อย่างจริงจัง เพราะมีเหตุผลมาจากปัญหาข้อ 1

5. เด็กมีความคับข้องใจกับระบบการศึกษา จึงพบว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษส่วนมากเลิกเรียนกลางคัน เด็กที่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่เรียนไม่จบมัธยมศึกษาสูงสุด จะเห็นได้ว่า เด็กยังฉลาดเท่าใดยังหนีไปจากระบบโรงเรียน

6. ขาดการชี้แนะที่ดี เด็กมักเป็นคนสร้างปัญหาให้กับสังคม ดิดสังเสพติด มีนเมา เพื่อบรรเทาความล้มเหลวและสับสน เด็กหลายคนไม่ได้ใช้พรสวรรค์ในสิ่งที่ตัวถนัด

7. เด็กส่วนใหญ่ถูกสอนให้มุ่งมั่นอยู่แต่วิชาการ สอบไล่ให้ได้คะแนนระดับเกียรตินิยม ให้ได้เหรียญตรา ข้อสอบ บทเรียน และวิธีเรียนจึงเป็นแต่เนื้อหาที่ใช้ในการท่องจำ คนส่วนใหญ่จึงเข้าใจผิดคิดว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษ คือคนที่เรียนดีเยี่ยม สอบได้คะแนนดี แต่จริงๆ แล้วเด็กที่มีความสามารถพิเศษ อาจเป็นเด็กที่สอบตกซ้ำแล้วซ้ำอีกก็ได้

นอกจากนี้ อุษณีย์ โพธิสุข (2537: 24) ได้กล่าวถึงความต้องการของเด็กกลุ่มนี้ไว้ดังนี้

1. ต้องการการเรียนการสอนที่ทำทลายต่อศักยภาพ และความสามารถของเขา
2. ต้องการงานที่ซับซ้อน และยากกว่าปกติ
3. ต้องการใช้เวลาในสิ่งที่เขาเชี่ยวชาญน้อยกว่าเด็กคนอื่น ๆ และเขาสามารถทำเสร็จเร็วกว่า แต่ต้องการเวลาที่เหลือหรือเวลานอกเหนือไปจากนั้นทุ่มเทให้กับสิ่งที่ลึกซึ้งกว่าที่สอนอยู่ทั่วไป
4. ต้องการการยอมรับจากคนอื่น
5. ต้องการโอกาสที่จะแสดงออกซึ่งความสามารถภายใน
6. ต้องการคบหาเพื่อนวัยเดียวกัน และเพื่อนต่างวัยที่มีความสามารถทางสติปัญญาทัดเทียมกัน หรือคบคนที่อายุสูงกว่า หรือคนที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกันกับเขา
7. ต้องการโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถพื้นฐาน และสิ่งที่ตนเองสนใจ
8. ต้องการคำปรึกษาจากผู้ที่เป็นที่พึ่งได้

สำออง หิรัญบุรณะ (2544ก: 34-35) ได้กล่าวว่าบางคนเข้าใจผิดว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นจะต้องฉลาด เรียนเก่ง และกล้าแสดงออกตลอดเวลา แต่ความจริงคือความสามารถมีหลายรูปแบบ และบางทีเด็กก็ไม่กล้าแสดงออกถ้าบรรยากาศและสังคมไม่เอื้อ จึงกลายเป็นความสามารถพิเศษที่ซ่อนเร้นที่ก่อให้เกิดปัญหา และมีความเข้าใจผิดว่าเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษมีสิทธิพิเศษอยู่แล้ว และไม่จำเป็นต้องมีการบริการอื่น ๆ แต่ถ้าสังคมไม่จัดบริการให้ กลายเป็นเด็กด้อยโอกาสอีกรูปแบบหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นอาจมีความรู้สึกกดดัน อาจมีความรู้สึกล้มเหลวและไม่มีคุณค่ากลายเป็นเด็กมีปัญหาและอาจสร้างปัญหาแก่สังคมได้ในที่สุด

สนธิตา เกียรติวงศ์ (2546ก: 2-3) ได้กล่าวถึงปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษในห้องเรียนปกติว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษมักเป็นเด็กที่ไม่ได้รับความเอาใจใส่อย่างเหมาะสม และบางกรณีถูก “ทิ้ง” มากกว่ากลุ่มใด ๆ เพราะความเชื่อผิด ๆ ที่ว่าเด็กเก่งนั้นสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องมีใครช่วย แต่อันที่จริงแล้วเด็กเหล่านี้ต้องการการกระตุ้นทางความคิด ต้องการคำแนะนำและความช่วยเหลือจากทั้งพ่อแม่ ครู และผู้ปกครองเป็นพิเศษ โดยมีรัฐจัดระบบการศึกษาที่ช่วยพัฒนาและส่งเสริมความสามารถของพวกเขาอย่างจริงจัง และเป็นระบบครบวงจร นอกจากนี้ เด็กที่มีความสามารถพิเศษส่วนใหญ่ จะเป็นเด็กที่มีพลังมากชอบเคลื่อนไหวและทำงานตามความถนัดและความสนใจ มักจะอึดอัดภายใต้ความกดดันของห้องเรียนทั่วไปที่เน้นระเบียบวินัยลักษณะการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษแตกต่างจากเด็กทั่วไปกล่าวคือ เด็กกลุ่มนี้จะไม่มีความสนใจในเนื้อหาการเรียนที่ทำลายต่อความสามารถของเขา ไม่ชอบและไม่สนใจในเนื้อหาของหลักสูตรปกติ ดังนั้นเมื่ออยู่ในห้องเรียนปกติเขาจึงไม่สนใจที่จะเรียนและพยายามที่จะก่อวุ่นวายในห้อง บางครั้งจึงสร้างปัญหาให้กับครูผู้สอนหากครูไม่เข้าใจธรรมชาติของพวกเขา

จากข้อความที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ปัญหาและความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น ส่วนมากที่เกิดขึ้นเพราะขาดความเข้าใจและการดูแลเอาใจใส่จากผู้ใกล้ชิด รวมถึงแรงกดดันจากสังคมรอบด้าน ทางที่จะลดปัญหาเหล่านี้ได้คือ บุคคลทุกคนที่ใกล้ชิดกับเด็กกลุ่มนี้ควรเข้าใจธรรมชาติและสนับสนุนพวกเขาให้ทำในสิ่งที่ชอบ เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาได้ใช้ศักยภาพของตนที่มีอยู่อย่างเต็มที่

2. เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในประเทศไทยนั้นยังไม่เป็นที่แพร่หลายเท่าที่ควร อย่างไรก็ตามได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้รูปแบบการจัดการศึกษาที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในประเทศไทยไว้ดังนี้

ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2535: 98) ได้กล่าวถึงลักษณะของการจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษต้องคำนึงถึงลักษณะพิเศษ ความต้องการและความสนใจของเด็กเป็นเกณฑ์สำคัญ จึงสามารถวางแผนเป้าหมาย จัดสรรเนื้อหา วางแนวทางการฝึกเด็กและเสนอผลงานให้มีลักษณะเหมาะสมกับหลักสูตรที่ได้พัฒนาแล้ว (Differentiated Curriculum)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2536 : 119–200) ได้เสนอวิธีจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ดังนี้

1. รูปแบบการศึกษาที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ควรมีความหลากหลายรูปแบบ โดยคำนึงถึงระดับสติปัญญาและความสามารถของเด็กแต่ละคน
2. ควรคัดแยก (Identify) ว่าเด็กมีความสามารถด้านใดให้สอนเน้นเรื่องนั้น
3. ควรให้เด็กมีความคิดอิสระ
4. ควรจัดเป็นการศึกษาเฉพาะตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา จัดอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาเป็นผู้สอน แต่บางกิจกรรมอาจจะนำเข้าสู่ศึกษาร่วมกับนักเรียนคนอื่น ๆ
5. เด็กที่มีความฉลาดมากควรเปิดโอกาสให้พวกเขาได้มีเวลาศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
6. ควรจัดให้เด็กเรียนร่วมกับเด็กปกติ แต่จัดให้มีโครงการเสริมเน้นและเพิ่มเติมรายละเอียดที่ลึกซึ้งและกว้างขวางมากขึ้นเพื่อให้เด็กมีความชัดเจนและจริงจัง ไม่ควรไปรบกวนยับยั้งเนื้อหาความรู้อย่างเร่งรีบ
7. ควรจัดให้นักเรียนได้เลือกเรียนรายวิชาเลือกเสรีตามความต้องการ มีทักษะ กระบวนการในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง
8. ควรจัดชั้นเรียนเฉพาะ แต่ควรให้เด็กในโครงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมอื่น ๆ เหมือนเด็กนักเรียนทั่วไป
9. ควรใช้ระบบไม่มีชั้นเรียน (Classless System) เช่น จัดเป็นศูนย์วิชาการนักเรียนสามารถเข้ามาเรียนตามความสามารถของตน
10. ควรเปิดหลักสูตรฤดูร้อน ซึ่งมีวิชาที่ยากอยู่ในระดับสูง
11. โรงเรียนควรมีแผนการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นกรณีพิเศษเป็นรายกรณี
12. ให้โรงเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้เน้นให้เกิดกระบวนการทางความคิด และการแก้ปัญหา

เรนซูลลี (เมคเกอร์. 2540 : 73 ; อ้างอิงจาก Renzulli. n.d.) มีความเห็นว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษควรจะเรียนร่วมในหลักสูตรปกติด้วย เพียงแต่มีโปรแกรมสร้างเสริมเพิ่มขึ้น

โรเจอร์ และสเปน (สุนิสา กาญจนกุล. 2542 : 88 ; อ้างอิงจาก Roger ; & Span. n.d) กล่าวว่า การจัดกลุ่มตามระดับสติปัญญาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นจะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของเด็กได้ รวมทั้งทำให้มีความทะเยอทะยาน พัฒนาความสามารถทางการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความคิดสร้างสรรค์

ผดุง อารยะวิญญู (2541 : 180 -183) ได้กล่าวว่าหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษจะต้องสอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็ก หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษควรมีลักษณะดังนี้

1. ส่งเสริมให้เด็กมีโอกาสเต็มที่ในการพัฒนาศักยภาพและความสามารถพิเศษของเขาโดยเน้นเกี่ยวกับการตัดสินใจการวางแผนการใช้ความสามารถ การใช้เหตุผล การสื่อสาร และการสร้างสรรค์

2. ส่งเสริมให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยใช้ความรู้ความสามารถ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่เกิดจากตัวเองโดยให้เด็กเป็นต้นคิด

3. ส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ของเด็กโดยเด็กได้พัฒนาความรับผิดชอบ ความสามารถทั้งทางกาย อารมณ์และสังคมของเด็ก การส่งเสริมดังกล่าวอาจทำได้โดยการรับผิดชอบโครงการต่าง ๆ

4. เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ โดยเน้นการทดลองในลักษณะต่าง ๆ

ผดุง อารยะวิญญู (2541) และอุษณีย์ โพธิสุข (2544) ได้มีความเห็นที่สอดคล้องกันถึงหลักในการจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ดังนี้

1. จัดหาเนื้อหายาก ทำหาย และลึกซึ่งกว่าหลักสูตรทั่วไป
2. มีการเชื่อมโยงบูรณาการไปหลายวิชา
3. ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในสิ่งที่ตนต้องการจะเรียน
4. เน้นกระบวนการทางความคิดระดับสูง
5. มีกิจกรรมที่ตอบสนองความหลากหลายของกระบวนการการเรียนรู้
6. ตั้งเกณฑ์ในการพิจารณาผลงานและผลการเรียนรู้ของเด็กให้ชัดเจน
7. ให้ความสนใจกับความมุ่งมั่นในความสำเร็จ ความกระตือรือร้นและการเปลี่ยนแปลง

เปลี่ยนภายในที่มีคุณค่าต่อการเรียนรู้ของเด็กที่ส่งผลดีต่อสังคม

8. เน้นการพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมเป็นแกนนำ
9. เน้นการพัฒนาสมองทุกส่วน (Whole Brain Approach)

นอกจากนี้ อุษณีย์ โพธิสุข (2544) ได้กล่าวเสริมว่าหลักสำคัญของการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นต้องจัดโดยดูธรรมชาติและความต้องการเป็นรายบุคคล ซึ่งการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษจะเป็นการกระตุ้นศักยภาพเด็กได้แสดงความสามารถที่แท้จริงออกมาทำให้เด็กทุกคนสนุกสนาน ทำหาย เด็กได้มีโอกาสสำรวจความถนัดของตนเอง (ซึ่งเด็กในชั้นเรียนปกติก็จะได้รับประโยชน์จากการจัดการศึกษาในลักษณะนี้ด้วย)

ซิลเนสเตอร์ (ศรีภูมิ อัครมาส และคณะ. 2545 : 5 ; อ้างอิงจาก Sylvester. 1995) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการจัดหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในอนาคตว่า หลักสูตรควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมความสามารถในการควบคุมอารมณ์ความรู้สึกในการดำรงชีวิต
2. ส่งเสริมอภิปัญญาโดยการจัดกิจกรรมการคิด

ยุรวรรณ คล้ายมงคล (2545 : 48) กล่าวว่าจัดการเรียนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษหมายถึง การจัดประสบการณ์ทางการศึกษาที่จะช่วยพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถพิเศษให้มีความสามารถสูงสุดตามศักยภาพ แนวทางการจัดการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 แนวทาง

1. จัดเป็นโปรแกรมที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษนอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอนปกติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านใดด้านหนึ่ง

2. จัดเป็นโปรแกรมที่จัดขึ้นโดยเลือกหรือคัดสรรกิจกรรมจากการจัดการศึกษาตามปกติ ประกอบกัน เช่น จัดโปรแกรมสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โดยให้ไปเรียนคณิตศาสตร์กับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไปเรียนวิทยาศาสตร์ กับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และส่วนวิชาอื่นๆ เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามปกติ

เวนเนอร์เบรนเนอร์ (Winebrenner. 2003 : 202-203) ได้แนะนำการจัดการเรียนการสอน สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ดังนี้

1. ทำให้หลักสูตรปฏินั้นกระชับขึ้น เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษได้มี เวลาว่างในการทำกิจกรรมที่ท้าทายในรูปแบบของการลดระยะเวลาและการเพิ่มพูน นอกจากนี้ควร เปิดโอกาสให้เด็กได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

2. สร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ โดยแบ่งเป็น เนื้อหา กระบวนการเรียนรู้ ผลงาน สภาพแวดล้อมในการเรียน และการประเมิน ซึ่ง เวนเนอร์เบรนเนอร์ ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การจัด เนื้อหา และกระบวนการเรียนรู้ นั้นควรจัดให้สูงกว่าระดับความรู้ของเด็กปกติ 1-2 ระดับ และที่สำคัญกว่านั้นคือการประเมินผล ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการจัดมาตรฐานการ ประเมินผล เพราะวิธีนี้จะทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเขาไม่ถูกทอดทิ้ง

โครงการวิจัยนำร่องเพื่อสร้างหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา (สำออง หิรัญบุรณะ. 2544; สนธิดา เกียรติวงศ์. 2546; ศรีภูมิ อัครมาส. 2546 ; และเนลิยวศรี พิบูลชล.2546) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้สรุปการจัดหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับ เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาไว้ 3 รูปแบบคือ หลักสูตรลดระยะเวลาเรียน หลักสูตรเพิ่มพูน ประสบการณ์ และหลักสูตรขยายประสบการณ์

1. หลักสูตรลดระยะเวลาเรียน (Acceleration Program) หมายถึงการจัดการศึกษา ให้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษสามารถเรียนร่วมกับผู้อื่นที่สูงชันกว่าตน ทำให้ใช้เวลาในการเรียนสั้น ลง เนื่องจากเด็กเหล่านี้จะเรียนรู้ได้เร็วมาก และมีความรู้ความสามารถสูงกว่าเด็กที่อยู่ในห้อง เดียวกัน

2. หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้ เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับกว้าง ยาก และลึกซึ้งกว่าหลักสูตรปกติ โดยเน้น กระบวนการทักษะในการเรียนภาษา ฝึกทักษะการคิดในระดับต่าง ๆ ความรับผิดชอบและการ ทำงานเป็นกลุ่ม

3. หลักสูตรขยายประสบการณ์ (Extension Program) เป็นหลักสูตรที่สนองความสนใจ และความสามารถเป็นรายบุคคล โดยมุ่งเน้นที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เต็มเต็มตามศักยภาพที่เกินกว่า เกณฑ์ที่หลักสูตรปกติกำหนด

ซึ่งหลักสูตรทั้ง 3 นั้นสามารถแยกความแตกต่างออกมาเป็นตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงความแตกต่างระหว่างหลักสูตรระยะเวลาเรียน หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ และหลักสูตรขยายประสบการณ์

หลักสูตรระยะเวลาเรียน	หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์	หลักสูตรขยายประสบการณ์
- ยึดหลักสูตร เนื้อหา มาตรฐาน การวัดผลเชิงเปรียบเทียบ - มีกรอบจำกัดเรื่องเวลา (ตารางสอน) สถานที่ (ห้องเรียน) เด็กทุกคนที่ใช้หลักสูตรร่วมกันต้องทำตาม กิจกรรม ส่วนใหญ่จึงบังคับ - ครอบคลุมหลักสูตรในเวลา จำกัด นักเรียนต้องใช้การ สังเคราะห์ และวิจารณ์ญาณ ระดับสูง - เน้นระดับความรู้ ความจำ การนำเสนอข้อมูล - ฝึกการศึกษาหาความรู้ภายใต้ขอบเขตที่กำหนด และการนำเสนอ - ประเมินโดยมาตรฐานของ โรงเรียนเหมือนเด็กปกติ	- ยึดหลักสูตร เนื้อหา มาตรฐานการวัดผลให้แข่งกับตนเองพัฒนาตนเองและงาน - มีกรอบจำกัดเรื่องเวลา (ตารางสอน) สถานที่ (ห้องเรียน) เด็กทุกคนที่ใช้หลักสูตรร่วมกัน ต้องทำตาม ตารางหรือแผนการสอน กิจกรรมส่วนใหญ่จึงบังคับ เด็กมีโอกาสเลือกทำงานตาม ความต้องการ - ขนาดของโครงการจะเล็ก เพราะต้องทำหลายโครงการงาน มีการฝึกการวางแผนงาน การจัดการและการทำงานเป็นทีม - เน้นการนำความรู้ไปใช้ - เป็นแบบฝึกหัดในห้องเรียน แต่เน้นการฝึกคิดระดับสูง - ประเมินโดยครูเป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าจะให้เด็ก และเพื่อนช่วย ประเมิน	- ไม่ยึดหลักสูตร ยึดความ ถนัด ความสนใจของผู้เรียน - ไม่มีกรอบจำกัดเรื่องเวลา สถานที่ ที่ต้องสอดคล้องกับเด็ก อื่น ผู้เรียนจึงสามารถเลือกทำ กิจกรรมได้ตามความสนใจ - เป็นโครงการใหญ่ที่แตกเป็น โครงการย่อยที่มีผู้รับผิดชอบ จึงเป็นการวางแผน การจัดการ การทำงานเป็นทีม - เน้นการเอาไปใช้ในชีวิตจริง ทันที - เป็นการเตรียมเข้าสู่อาชีพ หรือวิชาชีพในชีวิตจริง - ประเมินโดยสังคม มีอาชีพ หรือผู้เชี่ยวชาญในสถานการณ์ จริง

ที่มา : สนธิดา เกรยวรงค์. (2546ค). คู่มือและแผนการสอนหลักสูตรระยะเวลาเรียน และ หลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

จากข้อมูลการจัดหลักสูตรข้างต้นจะเห็นว่า หลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น ควรเป็นหลักสูตรที่มีเนื้อหายากกว่าระดับที่นักเรียนเรียนอยู่ 1-2 ระดับ และควรเน้นความสามารถเฉพาะบุคคล เปิดโอกาสให้เด็กได้มีโอกาสใช้ความคิดอย่างอิสระตามต้องการ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาทักษะความคิดและสติปัญญา ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้สร้างกิจกรรมทางภาษาให้มีเนื้อหาด้านทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มพูนทักษะ และกระบวนการทางความคิดระดับสูงของพวกเขา

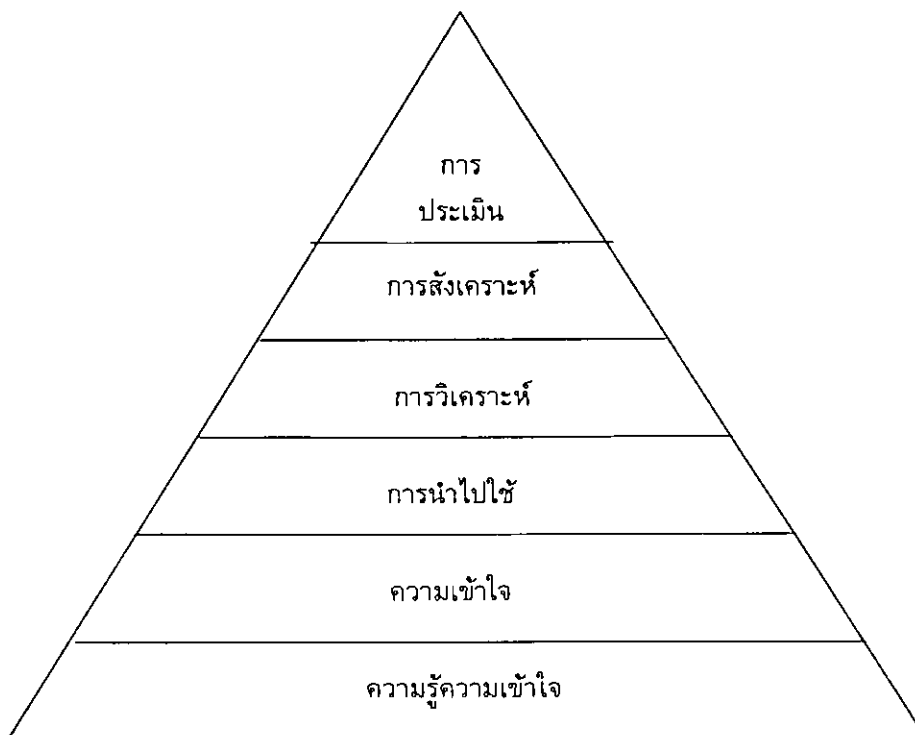
3. เอกสารเกี่ยวกับทักษะทางความคิดระดับสูง

นักวิชาการ และนักจิตวิทยาทางการศึกษาได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะกระบวนการคิดมากขึ้นโดยได้นำเสนอแนวคิดและทฤษฎีไว้อย่างต่างกัันดังนี้

บลูม (Bloom, 1956 : ออนไลน์) ผู้เชี่ยวชาญด้านทักษะทางความคิดคนสำคัญได้จัดระดับสติปัญญาที่มีส่วนสำคัญในการเรียนรู้ เพื่อไปสู่ความคิดระดับสูงไว้ดังนี้

1. ระดับความรู้ความเข้าใจ (Information or Knowledge) คือการที่เด็กสามารถรับข้อมูลจากสิ่งที่ตนเองได้เรียนผ่านมาแล้ว
2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension) คือเด็กนักเรียนสามารถเข้าใจในเนื้อหาและสามารถนำเนื้อหานั้นมาเขียนใหม่โดยใช้ภาษาของตนเอง
3. ระดับการนำไปใช้ (Application) คือการนำความรู้ที่เรียนมาใช้กับสถานการณ์ใหม่ซึ่งกระบวนการนี้เป็นการปูพื้นฐานสู่กระบวนการคิดระดับสูง
4. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) คือกระบวนการวิเคราะห์ปัญหาที่ได้มาอย่างละเอียด อาจเป็นการเปรียบเทียบหาความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั้งหมดที่มี
5. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) คือการนำทุกข้อมูลที่ได้มารวมกันและทำให้เกิดสิ่งใหม่และแตกต่าง ซึ่งเปรียบเสมือนเหรียญคนละด้านกับการวิเคราะห์ เพราะการวิเคราะห์เป็นการศึกษาข้อมูลออกมาทีละส่วน ซึ่งในทางวิชาการเราจะเรียกการสังเคราะห์ว่าการคิดอย่างมีวิจารณญาณ
6. ระดับการประเมิน (Evaluation) คือกระบวนการที่อยู่บนพื้นฐานของการสร้างงานวิจัย

จากแนวคิดของ บลูม สามารถเขียนแสดงขั้นตอนการนำไปสู่ความคิดระดับสูงตามภาพประกอบ 1 ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กระบวนการพัฒนาทางความคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy)

ที่มา : Benjamin, Bloom. (1956). *Bloom's Taxonomy*. Retrieved January 2005 from: <http://www.officeport.com/edu/blooms.htm>.

เควสท์ (O'Tuel; & Bullard. 1993: 21; citing Quest. n.d) ได้พัฒนากระบวนการคิดจาก ฮิวส์ (Hughes.1987) โดยแบ่งระดับการพัฒนาทางความคิดจากขั้นพื้นฐานไปสู่การพัฒนาในระดับสูงไว้ดังนี้

1. ทักษะการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ การสังเกต, การจำ และการเปรียบเทียบความเหมือนและแตกต่าง

2. ทักษะการจัดการ คือ รวบรวมข้อมูล และคัดแยกข้อมูล

3. การสรุปข้อมูล ความสัมพันธ์ทางเหตุและผล

4. การนำไปใช้ เป็นการสร้างทางเลือกและแก้ไขปัญหา

อุษณีย์ โพธิสุข (2537 : 80 ; 2544 : 134) ได้กล่าวว่าความคิดระดับสูง (High Order Thinking Skill) หมายถึงคุณลักษณะทางความคิดของมนุษย์ที่ใช้กลยุทธ์ทางความคิดที่ซับซ้อน ลึกซึ้ง สร้างสรรค์ มีหลักเกณฑ์ที่ต้องอาศัยความคิดขั้นสูง โดยอุษณีย์ โพธิสุขได้สรุปประเภทของความคิดระดับสูงไว้ 4 ด้านคือ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) ความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) การคิดแก้ปัญหา (Problem Solving) และการตัดสินใจ (Decision Making) ซึ่งความคิดระดับสูง 3 ข้อแรกนั้นมีอิทธิพลต่อกระบวนการการตัดสินใจ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542: 14) ได้ระบุลักษณะของความคิดระดับสูงว่า เป็นการคิดที่ต้องมีกระบวนการขั้นตอนมากและซับซ้อน กระบวนการคิดระดับสูงที่สำคัญและจำเป็นคือกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งความคิดนี้เป็นความคิดที่ผ่านการกรองมาดีแล้ว สามารถนำไปใช้กับการแก้ปัญหา การตัดสินใจ และการคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ได้

ทิสนา แคมมณี (2544: 148-149) ได้กล่าวว่า กระบวนการคิดที่สำคัญและมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตมีหลายกระบวนการด้วยกันเช่น กระบวนการการคิดอย่างมีวิจารณญาณ กระบวนการคิดตัดสินใจ กระบวนการคิดอย่างสร้างสรรค์ กระบวนการคิดไตร่ตรอง และยังมีกระบวนการอีกหลายกระบวนการที่แม้ไม่มีคำว่า “คิด” อยู่แต่ก็เป็นกระบวนการคิด เช่น กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการวิจัย เป็นต้น และในกระบวนการคิดทั้งหลาย ทิสนา แคมมณี มีความเห็นว่า กระบวนการที่สำคัญและจำเป็นสำหรับผู้เรียนทุกระดับคือ กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เนื่องจากกระบวนการการคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นพื้นฐานของการคิดทั้งปวง เมื่อบุคคลคิดเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว และได้ความคิดที่ผ่านการคิดอย่างมีวิจารณญาณมาแล้ว การคิดที่ได้มาสามารถนำไปใช้ต่อไปได้ในกระบวนการอื่นๆ เช่น นำไปใช้ในการตัดสินใจ และแก้ปัญหา เป็นต้น

ซูซีฟ อ่อนโคก (2547 : 19) ได้กล่าวว่าเมื่อพิจารณาหลักสูตรสถานศึกษาทุกช่วงชั้นมีจุดเน้นที่เหมือนกันคือ เน้นการพัฒนากระบวนการคิดระดับสูง โดยแบ่งออกเป็น การคิดวิเคราะห์ การคิดริเริ่ม การคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา เนื่องจากความคิดพื้นฐานเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญอย่างยิ่งของการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ คุณธรรม และความสุข ตลอดจนมีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

จากทฤษฎีแนวคิดและการพัฒนาทางความคิดระดับสูงข้างต้นสรุปได้ว่า ความคิดระดับสูงที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะและศักยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษได้แก่ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา เพราะความคิดทั้ง 3 เป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ และการพัฒนาไปสู่ศักยภาพที่สูงสุดของเด็กที่มีความสามารถพิเศษต่อไป

3.1 การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking)

นักวิชาการและนักจิตวิทยาทางการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมาย ความสำคัญ และองค์ประกอบของการคิดอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังนี้

3.1.1 ความหมายของการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

โรเจอร์ และคณะ (ศรินทร วิทยะสิรินันท์ ; ทิสนา แคมมณี ; และพิมพันธ์ เดชะคุปต์. 2544 : 59 ; อ้างอิงจาก Roger ; et.al. 1995) และ เอนนิส (Dam; & Volman. 2004 : 362 ; citing Ennis. 1991 : 1-2) ได้มีความเห็นสอดคล้องกันว่าการคิดอย่างมีวิจารณญาณว่าเป็น การคิดพิจารณาไตร่ตรองอย่างมีเหตุผลที่มุ่งเพื่อการตัดสินใจว่าสิ่งใดควรเชื่อ หรือสิ่งใดควรทำ อันจะช่วยการตัดสินใจในสภาพการณ์ต่างๆ

ศิริกาญจน์ โกสมุทร และดารณี คำวังนัง (2544 : 59) และชาติ แจ่มนุช (2545 : 108) ได้มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นการคิดเพื่อการพิจารณา ไตร่ตรองอย่างรอบคอบเกี่ยวกับข้อมูลหรือสถานการณ์ที่ปรากฏเพื่อนำไปสู่การสรุป และตัดสินใจ อย่างสมเหตุสมผล ดังนั้นคนที่คิดอย่างมีวิจารณญาณจะสามารถแก้ไขปัญหาใดๆ ได้อย่างถูกต้อง มากกว่า การคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นทักษะสำคัญของการแก้ปัญหามาก และการคิดแก้ปัญหาส่วนใหญ่จะต้องใช้การคิดอย่างมีวิจารณญาณ

อุษณีย์ โพธิสุข (2544 : 33) กล่าวว่า การคิดอย่างมีวิจารณญาณคือ วิธีคิด อย่างมีเหตุผล มีหลักเกณฑ์ มีหลักฐาน และมีประสิทธิภาพ ก่อนการตัดสินใจว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อ อะไร หรือก่อนที่จะตัดสินใจว่าจะทำหรือไม่ทำอะไร

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของการคิดอย่างมีวิจารณญาณหมายถึง การพิจารณา ไตร่ตรองข้อมูลอย่างรอบคอบ และมีเหตุผลก่อนการตัดสินใจที่จะทำหรือเชื่อในสิ่งนั้น เพื่อนำไปสู่ การตัดสินใจที่สมเหตุสมผล

3.1.2 ความสำคัญของการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

อุษณีย์ โพธิสุข (2537 : 99) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษาการคิดอย่าง มีวิจารณญาณว่า

1. มีความสะดวกในการหาหลักเกณฑ์ในการหาเหตุผลมากกว่าคนที่ไม่ เคยเรียนหรือฝึกฝน
2. มีความคิดหลายแง่มุม มองเห็นขั้นตอนอย่างเป็นระบบ
3. ทำให้เข้าใจ “ศาสตร์” อย่างหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้
4. มีการพิจารณาหลักเกณฑ์ ในการอ้างอิงเหตุผลได้ดีขึ้น
5. ไม่ด่วนสรุป หรือตัดสินใจโดยไม่มีกระบวนการ
6. ช่วยให้อธิบาย และวิเคราะห์ได้อย่างมีหลักเกณฑ์

พอล (ศรินทร์ วิริยะสิรินันท์ ทิศนา ขัมมณี และพิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. 2544 : 59-60 ; อ้างอิงจาก Paul. 1993) ได้บอกถึงความสำคัญของการเรียนตามกระบวนการคิดอย่างมี วิจารณญาณดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหตุผล และได้ งานที่มีประสิทธิภาพ
2. ช่วยให้ผู้เรียนประเมินงานโดยใช้เกณฑ์อย่างสมเหตุสมผล
3. ส่งเสริมให้รู้จักประเมินตนเองอย่างมีเหตุผลและมีทักษะในการตัดสินใจ
4. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาอย่างมีความหมายและเป็นประโยชน์
5. ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา
6. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถกำหนดเป้าหมายรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์

คันความรู้ ทฤษฎี หลักการ ตั้งข้อสันนิษฐาน ตีความหมาย และลงข้อสรุป

7. ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาและสื่อความหมาย
8. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถคิดอย่างชัดเจน คิดอย่างถูกต้อง คิดอย่างแจ่มแจ้ง คิดอย่างกว้างขวาง และคิดอย่างลุ่มลึก ตลอดจนคิดอย่างสมเหตุสมผล
9. ช่วยให้ผู้เรียนเป็นผู้มีปัญญา กอปรด้วยความรับผิดชอบ ความเป็นระเบียบวินัย ความเมตตา และเป็นผู้มีประโยชน์
10. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดได้ดี
11. ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างต่อเนื่องในสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง

ทิสนา แชมมณี (2544 : 149) กล่าวว่ากระบวนการการคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นกระบวนการคิดอย่างมีเป้าหมายเพื่อให้ได้ความคิดที่ผ่านการพิจารณาถึงข้อมูลหลักฐานและเหตุผลอย่างรอบคอบแล้ว ซึ่งความคิดที่ได้นี้จะสามารถนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวางในทุกสถานการณ์เพราะการกระทำใดๆ ก็ตามควรต้องผ่านการคิดอย่างรอบคอบก่อน ดังนั้นการคิดอย่างมีวิจารณญาณจึงเป็นพื้นฐานของการคิดทั้งปวง

ฟิชเชอร์ (อุษณีย์ โพธิสุข, 2544 : 45 ; อ้างอิงจาก Fisher, 1992) ได้พูดถึงประโยชน์ของการคิดอย่างมีวิจารณญาณว่า เด็กที่มีความคิดอย่างมีวิจารณญาณจะสามารถนำประสบการณ์เดิมมาตรวจสอบอย่างรอบคอบ มีการประเมินความรู้ ความคิด และชั่งน้ำหนักข้อโต้แย้ง ก่อนจะมีการตัดสินใจอย่างสมดุล โดยใช้ปัจจัยที่กล่าวมาแล้วในอัตราส่วนที่เหมาะสม การเป็นผู้มีความคิดอย่างมีวิจารณญาณจึงสอดคล้องกับการพัฒนาทัศนคติที่ดีในการใช้เหตุผล ความเต็มใจที่จะคิดอย่างท้าทาย และต้องการความจริง

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักใช้หลักเหตุและผลในการทำงาน การแก้ปัญหา และการตัดสินใจ ช่วยให้เกิดการคิดอย่างเป็นระบบ และมีกระบวนการ

3.1.3 องค์ประกอบของการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

บลูม (Bloom, 1956 : ออนไลน์) ได้จัดองค์ประกอบของการคิดอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังนี้คือ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

โรเจอร์ (ศรินทร์ วิทยะสิรินันท์; ทิสนา แชมมณี; และพิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์, 2544 : 60 ; อ้างอิงจาก Roger, et.al, 1995) ได้แบ่งองค์ประกอบของการคิดอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังนี้

1. การคิดไตร่ตรอง (Reflection Activity) มีใช้การแก้ปัญหาแต่เป็นการเข้าใจปัญหา
2. การคิดจดจ่อจุดใดจุดหนึ่ง (Focused) คือการคิดในเรื่องใดหรือจุดใด

จุดหนึ่ง โดยเฉพาะเพื่อทำความเข้าใจอย่างกระจ่างในเรื่องนั้น นำไปสู่การชั่งน้ำหนัก ประเมิน และการตัดสินใจ

3. การตัดสินใจ (Decision) คือการตัดสินใจจากข้อมูลที่มีอยู่ว่าควรเชื่อหรือควรทำอะไร การคิดอย่างมีวิจารณญาณประกอบด้วยทักษะย่อย 4 ประการคือ 1. ความรู้ (Knowledge) 2. การสรุปอ้างอิง (Inference) 3. การประเมิน (Evaluation) 4. การควบคุมการรู้คิด (Metacognition)

พอล (ศรินทร์ วิริยะสิรินันท์; ทิศนา แคมมณี; และพิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์.

2544 : 58 ; อ้างอิงจาก Paul. 1993) ได้แบ่งองค์ประกอบของการคิดอย่างมีวิจารณญาณดังนี้

1. จุดหมาย คือเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ทางการคิด
2. ประเด็นคำถาม คือปัญหาหรือคำถามที่ต้องการรู้
3. สารสนเทศ คือข้อมูลต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการคิด
4. ข้อมูลเชิงประจักษ์ คือข้อมูลที่ได้มานั้นต้องเชื่อถือได้มีความชัดเจนถูกต้อง และเพียงพอต่อการใช้เป็นพื้นฐานของการคิดอย่างมีเหตุผล
5. แนวคิดอย่างมีเหตุผล คือแนวคิดทั้งหลายที่รวมถึงกฎ ทฤษฎี และ

หลักการ

6. ข้อสันนิษฐาน
7. การนำไปใช้และผลที่ตามมา

วัตสัน และเกลเซอร์ (อุษณีย์ โพธิสุข. 2544ข : 34 ; อ้างอิงจาก Watson ; & Glaser. 1964 : 24) ได้กล่าวถึงกระบวนการการคิดอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่าประกอบด้วยทัศนคติ ความรู้ และทักษะในเรื่อง การอุปนัย การระบุมมติฐาน การอุปมาน การตีความ และการประเมินการอ้างเหตุผล

อุษณีย์ โพธิสุข (2544ข : 36) ได้สรุปกระบวนการการคิดอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่าประกอบด้วย การนิยามปัญหา การรวบรวมข้อมูล การจัดระบบข้อมูล การตั้งสมมติฐาน การสรุปอ้างอิงโดยใช้หลักตรรกศาสตร์ และการประเมินการสรุปอ้างอิง

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของความคิดวิจาร์ณญาณ ประกอบด้วย การเข้าใจในปัญหา พิจารณาปัญหา เก็บรวบรวมข้อมูล และพิจารณาหรือประเมินปัญหานั้นอย่างรอบคอบ และมีเหตุผล

3.2 ความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking)

นักวิชาการและนักจิตวิทยาทางการศึกษาหลายท่าน ได้ศึกษาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์โดยแยกไว้เป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

3.2.1 ความหมายของความคิดสร้างสรรค์

ทอแรนซ์ (Torrance. 1965) ได้นิยามความคิดสร้างสรรค์ว่า เป็นกระบวนการ

ของความรู้สึกไวต่อปัญหา หรือสิ่งที่ขาดหายไป หรือสิ่งที่ไม่ประสานกัน แล้วเกิดความพยายามในการสร้างแนวคิด ตั้งสมมติฐาน ทดสอบสมมติฐาน และเผยแพร่ผลที่ได้ให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจ เพื่อเป็นแนวทางค้นพบสิ่งใหม่ต่อไป

กิลฟอร์ด (Guilford. 1967) กล่าวว่าความคิดสร้างสรรค์เป็นส่วนหนึ่งของปัญหา ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์จะเป็นกระบวนการคิดแบบอเนกนัย และผลที่ได้คือการได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสร้างของใหม่จากเดิม (transformation)

อุษณีย์ โพธิสุข (2537 : 82) กล่าวว่าความคิดสร้างสรรค์หมายถึง กระบวนการทางปัญญาระดับสูงที่ใช้กระบวนการทางความคิดหลาย ๆ อย่างมารวมกัน เพื่อสร้างสิ่งใหม่หรือแก้ปัญหาที่มีอยู่ให้ดีขึ้น ความคิดสร้างสรรค์จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้สร้างสรรค์มีอิสรภาพทางความคิด

ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ และดารณี คำวังนัง (2544: 74) กล่าวว่าความคิดสร้างสรรค์คือ จินตนาการการประยุกต์ที่สามารถนำไปสู่สิ่งประดิษฐ์คิดค้นใหม่ทางเทคโนโลยี เป็นความคิดในลักษณะที่คนอื่นคาดไม่ถึง เป็นความคิดหลากหลาย คิดได้กว้างไกลเป็นได้ทั้งปริมาณ และคุณภาพมี 3 ลักษณะกล่าวคือ

1. เป็นกระบวนการ หมายถึงบุคคลรู้สึกไวต่อปัญหาพยายามคิดแก้ปัญหา
2. เป็นลักษณะของบุคคล หมายถึงบุคคลที่มีความกระตือรือร้น อยากรู้ อยากเห็น
3. เป็นลักษณะของผลผลิต หมายถึงผลงานที่สร้างสรรค์

บุญเลี้ยง ทুমทอง (2546: 36) กล่าวว่าความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง กระบวนการคิดที่ต้องอาศัยการเชื่อมโยงข้อเท็จจริง (Associational Fluency) โดยอาศัยความคิดที่แตกต่างมาเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ได้อย่างเหมาะสมมีความแปลกใหม่ (Originality) มีคุณค่าในตัวเองและได้รับการยอมรับ

สรุปได้ว่าความคิดสร้างสรรค์หมายถึง การประยุกต์หรือการสร้างสิ่งใหม่ให้ดีขึ้นกว่าของเดิม มีความแปลกใหม่ ซึ่งรวมถึงการแก้ไขปัญหาโดยเชื่อมโยงข้อเท็จจริงจากความคิดที่แตกต่างอย่างเหมาะสม

3.2.1 ความสำคัญของความคิดสร้างสรรค์

อุษณีย์ โพธิสุข (2544: 59) ได้กล่าวถึง ความสำคัญในการนำความคิดสร้างสรรค์มาใช้ในห้องเรียนพอสรุปได้ว่า ช่วยทำให้นักเรียนได้แนวทางในการคิดใหม่ ๆ ที่ฉีกไปจากกรอบแนวความคิดเดิม รวมไปถึงการได้แนวความคิดใหม่ ๆ ไปใช้ในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์

ชาติ แจ่มนุช (2545: 51) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ว่า ช่วยทำให้

1. มีความคล่องแคล่วในการคิด คิดคำตอบได้อย่างรวดเร็ว สร้างคำตอบได้มากในเวลาจำกัด
2. มีความยืดหยุ่นในการคิด คิดหาคำตอบได้หลายประเภทหลายทิศทางหลายรูปแบบ
3. มีความคิดริเริ่ม ผลของการคิดมีความแปลกแตกต่างไปจากเดิม ไม่ซ้ำกับความคิดทั่วไป

สรุปได้ว่าความสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ ช่วยให้เกิดแนวคิดใหม่ สามารถคิดได้หลากหลาย และสร้างสรรค์จากกรอบแนวคิดเดิม

3.2.3 องค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์

ได้มีนักการศึกษาได้ให้องค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ไว้หลายท่าน อาทิ เช่น กิลฟอร์ด (Guileford. 1967) และทอแรนซ์ (Torrance. 1971) ได้ระบุองค์ประกอบไว้คล้ายคลึงกันดังนี้

1. ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) คือปริมาณความคิดของบุคคลในการคิดหาคำตอบได้อย่างรวดเร็ว คล่องแคล่วและมีปริมาณมากในเวลาจำกัด
2. ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) คือประเภทหรือแบบแผนความคิดที่สามารถคิดได้หลายทิศทาง
3. ความคิดริเริ่ม (Originality) คือลักษณะความคิดใหม่
4. ความคิดรอบคอบละเอียดลออ (Elaboration) คือความช่างสังเกต พิถีพิถันประณีตบรรจง เพื่อให้การสร้างผลงานมีความแปลกใหม่เป็นพิเศษ เป็นขั้นตอน สามารถอธิบายให้เห็นภาพพจน์ชัดเจน เป็นความคิดที่นำมาขยายความคิดแรกให้ชัดเจนขึ้น เป็นการเพิ่มเติมรายละเอียดให้ความคิดริเริ่มสมบูรณ์งดงาม และมีสาระชัดเจนขึ้น

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2545: 21-28) ได้ให้องค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านทัศนคติและบุคลิกลักษณะ
2. องค์ประกอบด้านความสามารถทางสติปัญญา
 - 2.1 ความสามารถในการกำหนดขอบเขตปัญหา
 - 2.2 ความสามารถในการใช้จินตนาการ
 - 2.3 ความสามารถในการคัดเลือกอย่างมียุทธศาสตร์
 - 2.4 ความสามารถในการประเมินอย่างมีประสิทธิภาพ
3. องค์ประกอบด้านความรู้
4. องค์ประกอบด้านรูปแบบความคิด
5. องค์ประกอบด้านแรงจูงใจ
6. องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อม

สรุปได้ว่าความคิดสร้างสรรค์มีองค์ประกอบที่สำคัญ ที่นำไปสู่การสร้างจินตนาการที่จะช่วยให้สามารถแก้ปัญหาได้ประกอบด้วย ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่ม และความคิดรอบคอบละเอียดลออ

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์ คือกระบวนการคิดระดับสูงอย่างหนึ่ง ที่สามารถสร้างจินตนาการให้กับผู้เรียนได้นำความคิดเหล่านี้ไปใช้ในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์หรือประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ ได้หลากหลาย และแตกต่างจากคนอื่น โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่ม และความคิดรอบคอบละเอียดลออ

3.3 การคิดแก้ปัญหา (Problem Solving)

นักวิชาการและนักจิตวิทยาการศึกษาได้ให้ความสนใจกระบวนการคิดแก้ปัญหา โดยได้ให้นิยามความหมาย ความสำคัญ และองค์ประกอบที่น่าสนใจดังนี้

3.3.1 ความหมายของการคิดแก้ปัญหา

ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ และดารณี คำวังนัง (2544: 67) กล่าวว่า การคิดแก้ปัญหาเป็นการคิดพิจารณาไตร่ตรองอย่างพินิจพิเคราะห์ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นปมประเด็นของเรื่องราวสิ่งต่าง ๆ ที่คอยก่อกวนสร้างความรำคาญ ความยุ่งยากสับสนและความวิตกกังวล โดยพยายามหาทางคลี่คลายสิ่งเหล่านี้ให้ปรากฏ และหาหนทางขจัดปัดเป่าสิ่งที่เป็นปัญหาที่ก่อความรำคาญ ความยุ่งยากสับสนให้หมดไปอย่างมีขั้นตอน

แวน ดิก และคินซ์ (ทิสนา แชมมณี. 2544: 81; อ้างอิงจาก Van Dijk; & Kintsch. 1983) กล่าวว่า การคิดแก้ปัญหาคือ ทักษะกระบวนการการทำงานทางสมองหรือขั้นตอนในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

อุษณีย์ โพธิสุข (2544ข: 89-90) กล่าวว่า การคิดแก้ปัญหาคือ การใช้กลยุทธ์ทางปัญญาที่จะวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้ความเข้าใจต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณ มีเหตุผลและจินตนาการ เพื่อหาแนวปฏิบัติให้ปัญหานั้นหมดสิ้นไป บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการและการได้มาซึ่งความรู้ใหม่

สรุปได้ว่าการคิดแก้ปัญหามีความหมายถึง การแก้ไขสิ่งที่เข้ามารบกวนจิตใจได้อย่างสำเร็จ โดยมีวิธีแก้ไขอย่างรอบคอบ มีเหตุผล และสร้างสรรค์

3.3.2 ความสำคัญของการคิดแก้ปัญหา

กัว และแรพพอพอร์ท (Goor; & Rappoport. 1977: 637) ได้กล่าวว่า ทักษะการคิดแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่สามารถกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

ปาร์น (เมคเกอร์. 2540: 61; อ้างอิงจาก Parnes. 1963) กล่าวว่า ถ้าเด็กปัญญาเลิศได้รับการฝึกกระบวนการคิดแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์ เด็กก็จะสามารถนำไปใช้และสร้างสรรค์ผลงานดีเด่นทางศิลปะ สังคม และวิทยาศาสตร์ เพราะฉะนั้นในการสอนเด็กที่มี

ความสามารถพิเศษจึงสมควรที่จะนำกระบวนการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ไปใช้แต่เนิ่น ๆ

อิสนิค (Arends. 2004: 394- 395; citing Eesnick. 1987) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนการคิดแก้ปัญหาไว้ดังนี้

1. การเรียนการคิดแก้ปัญหาสามารถสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือเพื่อที่จะทำให้งานชิ้นนั้นสำเร็จลุล่วง

2. การเรียนการคิดแก้ปัญหาเป็นพื้นฐานของการฝึกฝนและสนับสนุนให้เกิดการสังเกต และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น เพื่อช่วยให้เด็กนักเรียนซึมซับความเป็นคนช่างสังเกต เช่น นักวิทยาศาสตร์ ครู หมอ ศิลปิน หรือนักประวัติศาสตร์ ฯลฯ

3. การเรียนการคิดแก้ปัญหานั้นดึงดูดความสนใจของเด็กในการเลือกตัดสินใจว่าสิ่งไหนคือความจริง สิ่งไหนคือสิ่งที่สร้างขึ้นด้วยความคิดของตัวเอง

อุษณีย์ โพธิสุข (2544: 88) กล่าวว่าความสำคัญของการคิดแก้ปัญหาช่วยให้เด็กสามารถแยกแยะ และถ่วงโยงความแตกต่างระหว่างทฤษฎีและภาคปฏิบัติได้ดีขึ้น ดังนั้นองค์ประกอบของการแก้ปัญหาจึงประกอบด้วย การตั้งสมมติฐาน การหาความจริง การทดลอง การสืบเสาะ และการตัดสินใจ

สรุปได้ว่าความสำคัญของการคิดแก้ปัญหา ฝึกให้ผู้เรียนให้เป็นนักคิด ช่างสังเกต และแยกแยะปัญหา ซึ่งสามารถเชื่อมโยงไปสู่การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความคิดสร้างสรรค์ได้

3.3.3 องค์ประกอบของการคิดแก้ปัญหา

ปาร์น (อุษณีย์ โพธิสุข. 2537: 118; อ้างอิงจาก Parnes: 1967) ได้ให้องค์ประกอบของกระบวนการการแก้ปัญหาไว้ดังนี้

Fact-finding	การค้นหาคำรู้ความจริง
Problem-finding	การค้นหาปัญหา (ที่เป็นปัญหาจริง)
Idea-finding	การค้นหาคำคิด
Solution-finding	การค้นหานทางแก้ไข
Acceptance-finding	การค้นหการยอมรับ

ทิตนา แชมมณี (2544: 149) ได้ให้องค์ประกอบของการคิดแก้ปัญหาไว้ดังนี้

1. ระบุปัญหา
2. วิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหา
3. แสวงหาทางแก้ปัญหาหลาย ๆ ทาง
4. เลือกทางแก้ปัญหาที่ดีที่สุด
5. ลงมือดำเนินการแก้ปัญหาตามวิธีการที่เลือกไว้
6. รวบรวมข้อมูล
7. ประเมินผล

ดังนั้นองค์ประกอบของการคิดแก้ปัญหา คือ การระบุปัญหา หาที่มาของปัญหาและแก้ไขปัญหานั้นอย่างรอบคอบ และสร้างสรรค์

กล่าวได้ว่า การคิดแก้ปัญหาเป็นวิธีการคิดพิจารณาถึงการแก้ไขปัญหให้สำเร็จ ลุล่วง โดยนำวิธีการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความคิดสร้างสรรค์มาใช้ในกระบวนการคิดแก้ปัญหา

จากเหตุผลข้างต้นสรุปได้ว่า ทักษะและกระบวนการคิดทั้ง 3 คือความคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหามีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันในกระบวนการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำทักษะกระบวนการคิดเหล่านี้มาใช้พัฒนากระบวนการคิดของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ

4. เอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม

4.1 ความหมายของกิจกรรม

วิชัย ราษฎร์ศิริ (บุปผา สยามชัย. 2536:78; อ้างอิงจาก วิชัย ราษฎร์ศิริ. 2522: 120) ให้ความหมายของคำว่ากิจกรรมไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่โรงเรียน จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน นอกเหนือจากกิจกรรมทางการเรียนการสอนตามหลักสูตร เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ในหลักสูตรให้กว้างขวางขึ้น เพื่อสนองความสนใจและเพื่อส่งเสริมพัฒนาบุคลิกภาพ อุปนิสัยของนักเรียน

กรมวิชาการ (2546) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนว่า เป็นกิจกรรมที่จัดอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วยรูปแบบกระบวนการ วิธีการที่หลากหลาย ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติจริง มีความหมายและมีคุณค่าในการพัฒนาผู้เรียน ทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม มุ่งสร้างเสริมเจตคติ คุณค่าชีวิต ปลูกฝังคุณธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง

ภรณ์ยุ พีระพงษ์ (2546: 65) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนว่าเป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนตามศักยภาพ มุ่งเน้นเพิ่มเติมจากสาระการเรียนรู้หลักเพื่อที่จะสร้างคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ ที่มีทั้งความรู้และคุณธรรม ส่งเสริมพัฒนาบุคลิกภาพ และเชาว์ทางอารมณ์ หรือวุฒิภาวะทางอารมณ์ (EQ)

จากข้อความข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมหมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นมาเพื่อใช้เสริมหรือใช้ประกอบในบทเรียน เพื่อเป็นการสนองความต้องการและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เต็มที่

4.3 ประเภทของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

สุชาญ โกติน (2546: 40) ได้จัดประเภทของกิจกรรมที่สามารถพัฒนาผู้เรียนไว้พอสังเขปดังนี้

1. กิจกรรมด้านการพัฒนาแนวคิด (Concepts) และการระดมสมอง (Brainstorming)
2. กิจกรรมภาษา (Languages)
3. กิจกรรมการฝึกแก้ปัญหา และตัดสินใจ (Problem-solving and Decision Making)
4. กิจกรรมด้านการทำงานเป็นทีม (Teamwork)

ในส่วนของกิจกรรมภาษา ลิตเติลวูด (สมิตรา อังวัฒนสกุล. 2537: 123-193; อ้างอิงจาก Littlewood. 1983) ได้จัดกิจกรรมออกเป็น

1. กิจกรรมใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์
2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ในสังคม

เรนซูลลี และ เรส (Stamps. 2004: 33; citing Renzulli; & Reis. 1998) ได้แบ่งกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษออกเป็น

1. กิจกรรมแบบเพิ่มพูน (Enrichment Activities) คือกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกหรือทำในสิ่งที่พวกเขาชอบได้อย่างอิสระ
2. กิจกรรมแบบเร่งรัด (Acceleration Activities) คือกิจกรรมที่ดึงดูดนักเรียนด้วยการนำหลักสูตรที่ยากกว่าระดับของนักเรียนมาให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า กิจกรรมที่สามารถพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษควรเปิดโอกาสให้เด็กมีอิสระในการเรียนตามที่พวกเขาสนใจ และมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงเพื่อพัฒนาศักยภาพที่ซ่อนอยู่ของพวกเขาให้ออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่ โดยลักษณะกิจกรรมที่พัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงนั้นจะนำเสนอในหัวข้อต่อไป

4.4 ลักษณะกิจกรรมที่พัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

แบรนกา และไฟการ์ดี (2546: 7-8,10) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่ช่วยทำให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะทางความคิดที่ดีขึ้นนั้นขึ้นอยู่กับ 2 องค์ประกอบคือ

1. ความเชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาของผู้สอนที่สามารถดัดแปลงเนื้อหาให้น่าสนใจและท้าทาย และ
2. ประสิทธิภาพของครูในการสร้างและจัดการสภาพแวดล้อมห้องเรียนให้เป็นเชิงบวกสำหรับการคิด

ห้องเรียนฝึกคิดคือ ห้องเรียนซึ่งครูให้ความสำคัญอย่างสูงต่อวิธีการหลากหลายของนักเรียนในการคิดถึงสิ่งที่ตนเรียนรู้ และหาทางถ่ายโอนทักษะดังกล่าวไปสู่เนื้อหาที่ยากและซับซ้อนขึ้นต่อไป หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือครูจัดโครงสร้างการเรียนการสอนให้นักเรียนมีโอกาสในการคิดโดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ หรือระหว่างสอนครูอาจถามคำถามที่กระตุ้น ยั่วๆ ทำทาบกับนักเรียนโดยคำตอบที่ได้นั้น นักเรียนจะต้องใช้สมองในการคิดอย่างซับซ้อน

นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วการใช้กิจกรรมระดมสมอง (Brainstorm) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษได้คิดหาวิธีในการแก้ปัญหาได้อย่างอิสระ โดยที่ไม่มีการวิจารณ์เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางการคิดของเด็กได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้การเปิดโอกาสให้เด็กได้ลุกออกจากที่นั่งก็มีส่วนช่วยกระตุ้นให้พวกเขาไม่รู้สึกเบื่อหน่ายและยังสามารถใช้ความคิดได้อย่างเต็มที่ (Dam; & Volman. 2004: 359 - 379)

ฟรีแมน (Freeman. 1992: 367-374) ได้กล่าวว่าลักษณะกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นควรจะมีหลากหลายและยืดหยุ่น เวลาเล่นกิจกรรมไม่ควรสร้างบรรยากาศให้ตึงเครียด โดยฟรีแมน ได้แนะนำให้ใช้การแสดงละครมาเป็นกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เพราะละครจะช่วยให้เด็กเกิดจินตนาการที่สร้างสรรค์ ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกบทบาทที่สนใจ และสามารถช่วยให้พวกเขารู้จักการจัดการและแบ่งงานกันทำตามความถนัด

ทั้งนี้ฟรีแมน ได้ให้แนวคิดในการสร้างกิจกรรมที่พัฒนาทักษะทางความคิดของผู้เรียนกลุ่มนี้ไว้ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและสร้างความเชื่อมั่นในตัวเองให้กับผู้เรียนได้เกิดความคิดที่จะคิดหรือทำ
2. เป็นกิจกรรมที่คำนึงถึงความเข้าใจในการเล่น และเกิดความสุขสนุกสนาน
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดอย่างอิสระ

โรบินสัน (Robinson. 1992: 234) ได้มีความเห็นสอดคล้องกับ แฟรงเกนสไตน์และแฟรงเกนสไตน์ (Finkelstein; & Finkelstein. 1992: 240) ว่าไม่ควรให้กิจกรรมซ้ำซากกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ควรจะดึงดูดความสนใจของพวกเขาด้วยการไม่บังคับในเรื่องของการให้เกรด และที่สำคัญกิจกรรมควรสนองต่อความต้องการของเด็ก

กาเลเกอร์ (Gallagher. 1992: 78; 2004: 17) กล่าวว่ากิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะทางความคิดของเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นควรมีเนื้อหาในด้านความคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา รวมถึงการค้นหาที่มาของปัญหา ซึ่งปัญหาที่นำมาให้นั้นควรอยู่บนพื้นฐานของชีวิตจริง โดยเขาได้ให้ความสำคัญกับการค้นหาที่มาของปัญหา (Problem Finding) ว่าเป็นความสามารถในการระบุปัญหา และสร้างกรอบให้กับปัญหา ตั้งคำถามและตอบคำถามโดยพิจารณาจากหลายตัวเลือก โดยวิธีการนี้จะทำให้เราได้ ศิลปิน นักเขียนหรือนักวิทยาศาสตร์ที่มีความสามารถ ดังเช่น อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์

อูลมิลสัน (Lmison. 1992: 341-345) ได้กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมที่ดีว่า ควรมีเนื้อหาที่เน้นในเรื่องของการทำนายหรือการคาดการณ์ในอนาคต เพราะกิจกรรมประเภทนี้มีส่วนช่วยให้

เด็กที่มีความสามารถพิเศษ พัฒนาความคิดในระดับของการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินค่า เพราะไม่ได้คิดแค่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต แต่จะต้องคาดการณ์ว่าในอนาคตอาจเป็นเช่นไร โดยพวกเขาจะต้องใช้สติปัญญาแยกแยะข้อเท็จจริงเพื่อให้ได้มาถึงคำตอบที่เป็นไปได้

วู (Wu. 1992: 149) ได้กล่าวถึงกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นควรจะมีเนื้อหาที่กว้าง และลึก มีกระบวนการจัดกิจกรรมที่ยืดหยุ่น เช่นการเปิดโอกาสให้เด็กสอนกันเอง การโต้วาที การระดมความคิด การทดลอง การประกวด และเกมที่สามารถกระตุ้นความสนใจของเด็ก

เดวิส และ ริม (Davis; & Rimm. 1994: 123) ได้กล่าวถึงกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษว่า

1. กิจกรรมควรมีเนื้อหาเรียนรู้ได้กว้าง หลากหลาย และซับซ้อน
2. กิจกรรมควรส่งเสริมทักษะการคิดระดับสูง
3. กิจกรรมควรส่งเสริมการคิดสร้างสรรค์ และทักษะการคิดแก้ปัญหา
4. กิจกรรมควรพัฒนาและสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และพัฒนา

คุณธรรมจริยธรรม

โนแวก (Nowacek. 1994: 484) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่พัฒนาทักษะทางความคิดของเด็กที่มีความสามารถพิเศษว่า ควรจะมีระดับความยากกว่าระดับที่ผู้เรียนเรียนอยู่ 1-2 ระดับ นอกจากนี้กิจกรรมนั้นควรอยู่ในระดับความยากขั้นนำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินค่า เมื่อใช้เทียบกับระดับความคิดตามทฤษฎีของบลูม

เบลนนิ่ง (Cohen. 2000: 4; citing Blanning. 1980) ได้เสนอแนะว่าลักษณะกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติในสิ่งต่อไปนี้

1. นักเรียนได้ปฏิบัติในเรื่องที่ตนมีความสนใจอย่างจริงจังต่อเนื่อง
2. นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ แยกแยะออกมาจากรูปแบบของโครงสร้างภายใต้กรอบและการให้คำแนะนำ ตลอดจนแหล่งของสื่อที่เหมาะสมต่อการค้นคว้า
3. นักเรียนได้ตั้งคำถามในเรื่องที่จะนำไปสู่การตั้งคำถามที่เพิ่มขึ้นอีก
4. นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะ กระบวนการ กฎเกณฑ์ ที่เกี่ยวข้องกับความต่อเนื่องด้านสติปัญญา และหรือ สร้างสรรค์ความพยายาม
5. นักเรียนได้ใช้ทักษะการคิด เช่นการตีความ การเชื่อมโยง การสำรวจ ค้นหาข้อเท็จจริง ความเป็นเหตุเป็นผลในสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต และทักษะการจินตนาการ เช่นความคิด การจินตนาการ การคาดเดา เพื่อพัฒนาเป็นผลงานของตนอย่างสมบูรณ์
6. ใช้ประสบการณ์ ความสามารถด้านสติปัญญา และไหวพริบที่จำเป็นเพื่องานที่สร้างสรรค์

ชาติ แจ่มนุช (2545: 109-110) ได้กล่าวถึงลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านความคิดไว้ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนค้นหาคำตอบ สร้างความรู้ แสวงหาความรู้หรือสรุป ข้อความรู้ด้วยตนเอง

2. เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ หรือมีประสบการณ์ตรงในเรื่องที่เรียน

3. เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น หรือใช้เหตุผล

4. เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนร่วมกัน

มุสตี กุฏอินทร์ (อุษณีย์ โพธิสุข. 2544: 82-83; อ้างอิงจาก มุสตี กุฏอินทร์. 2524) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ดังนี้

1. การฝึกแก้ปัญหาในทางสร้างสรรค์

2. การใช้บทเรียนสำเร็จรูปหรือชุดฝึกความคิดสร้างสรรค์

3. การให้กำลังใจและการให้รางวัล

4. การระดมสมอง

นอกจากนี้ บุญเลี้ยง ทุมทอง (2546: 39) ได้เพิ่มเติมเทคนิคที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ให้สูงขึ้นไว้ดังนี้

1. การสร้างแนวคิดใหม่โดยอาศัยแนวคิดเดิม (Attribute Listing) แบ่งเป็น 2 วิธีคือ การปรับเปลี่ยนลักษณะบางประการ (Attribute Modifying) และการโยงความสัมพันธ์มาปรับใช้ในอีกสถานการณ์หนึ่ง (Attribute Transferring)

2. การแยกองค์ประกอบของความคิด (Morphological Synthesis)

3. การค้นหาความคิดที่มีคนอื่นคิดไว้ (Idea Checklist) คือการนำเอาความคิดคนอื่นมาใช้ในการตอบ

4. การนำสถานการณ์ต่างกันมาเชื่อมโยงให้เข้ากัน (Synectics Methods)

สรุปได้ว่าลักษณะกิจกรรมที่พัฒนาทักษะทางความคิดของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ นั้น ควรเป็นกิจกรรมที่ยืดหยุ่นและท้าทายความสามารถของพวกเขา เปิดโอกาสให้เด็กได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพื่อช่วยในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ โดยเนื้อหา กิจกรรมนั้นควรมีระดับความยาก 1-2 ระดับของผู้เรียน นอกจากนี้ในการสร้างกิจกรรมแต่ละครั้งควรให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ในการเลือกหรือสร้างตัวกิจกรรมและเกณฑ์การประเมินผล

5. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ได้มีนักวิชาการให้คำแนะนำดังต่อไปนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2541: 180) กล่าวว่า การประเมินผลสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษควรขึ้นอยู่กับเนื้อหาทางวิชาการที่เด็กเรียน การวัดผลจึงควรเป็นไปตามวิธีและเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล

ซิกมอนด์ แวลคอร์ซา และซิลเวอร์แมน (ผดุง อารยะวิญญู. 2541: 244; อ้างอิงจาก Zigmond, Valllecorsa; & Silverman. 1983) ได้จัดระบบการประเมินผลการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ดังนี้

1. ตัดสินใจว่าจะประเมินผลด้านใด
2. จัดลำดับทักษะที่ต้องการประเมิน
3. ตัดสินใจว่าจะเริ่มต้นที่ใด
4. เลือกเครื่องมือที่จะใช้ในการทดสอบ
5. เตรียมพร้อมก่อนทดสอบ
6. ลงมือทดสอบ
7. รวมคะแนน
8. วิเคราะห์คะแนนและสรุปผล
9. ค้นหาสาเหตุของความบกพร่อง
10. ทดสอบเพิ่มเติม
11. กำหนดจุดประสงค์ในการเรียนการสอน
12. ดำเนินการสอนในแผนที่กำหนด

แบรนกา แชนแมน และสวาทซ์ (2544: 71) ได้สร้างเกณฑ์ในการประเมินความสามารถทางภาษาไว้ดังนี้

1. ความเที่ยง (Precision) การใช้ภาษาอย่างถูกต้องเป็นมาตรฐานหนึ่งที่สร้างขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ ทางภาษา สิ่งที่ครูควรเฝ้าดูคือความสามารถในการใช้คำศัพท์ของนักเรียนที่เพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ ตามความมานะพากเพียรในการใช้ภาษาพูดและเขียนเพื่อสื่อความหมายที่ต้องการ เมื่อนักเรียนค่อย ๆ พัฒนาความเข้าใจในความแตกต่างทางความหมายของคำศัพท์ขึ้น งานเขียนของนักเรียนก็จะมี ความเที่ยงและตรงตามความหมายที่ต้องการสื่อมากขึ้น

2. ความมีเหตุผลหรือตรรกะ (Logic) มาตรฐานนี้สร้างขึ้นเพื่อมิให้นักเรียนพัฒนาแต่เรื่องเสียงของภาษาเพียงอย่างเดียว โดยในช่วงแรกนักเรียนจะเริ่มฝึกการคิดที่มีส่วนต้น ส่วนกลาง และส่วนท้ายที่ต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน ต่อเมื่อเกิดความชำนาญขึ้นจึงค่อยฝึกสร้างงานพูดหรืองานเขียนที่สนองผู้รับสารหลากหลายประเภท เพื่อให้เกิดความตระหนักและเข้าใจในการเลือกใช้ข้อมูลที่เหมาะสมและเข้าถึงผู้รับสารในแต่ละประเภทได้ รวมทั้งฝึกวิธีการถ่ายทอดข้อมูลที่เหมาะสมและเข้าถึงผู้รับสารที่แตกต่างกันเหล่านั้น ด้วยการคิดอย่างมีขั้นตอนนี้นักเรียนจะได้เรียนการใช้ตรรกะในงานเขียน โดยเริ่มจากการนำเสนอข้อโต้แย้ง ตามด้วยการให้รายละเอียดข้อเท็จจริงต่าง ๆ และเสนอประเด็นที่ต้องการโดยมีตัวอย่างสนับสนุน

3. ความยืดหยุ่น (Flexibility) มาตรฐานความยืดหยุ่นสร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนอย่างหลากหลาย เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สัมผัสการอ่าน และรูปแบบการเขียนที่หลากหลายในสาระวิชาต่างๆจากหลักสูตรจะช่วยรับมือกับงานอ่านและเขียนจาก

วิชาต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายได้ และที่สำคัญที่สุดคือนักเรียนได้พัฒนาการคิดอย่างยืดหยุ่นเพราะในการไตร่ตรองเพื่อจัดการกับปัญหา นักเรียนต้องค้นคว้าหาคำตอบที่จะนำมาช่วยคิดหาข้อสรุป

แบรนก้า แชนแมน และสวาทซ์ ได้เสนอเครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินความสามารถพิเศษด้านภาษาไว้ดังนี้

1. ข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-made Tests) เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการประเมินความสามารถพิเศษทางภาษา ข้อสอบชนิดนี้ไม่จำเป็นต้องจำกัดเฉพาะการเขียนตอบลงกระดาษเท่านั้น นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่ยังเขียนไม่ได้หรือนักเรียนชั้นโตที่มีปัญหาทางกายภาพ ครูหรืออาสาสมัคร อาจใช้วิธีการอ่านคำถามและใช้เทปบันทึกเสียงอัดคำตอบหรือใช้แบบตรวจสอบรายการให้กรอกคำตอบได้

ในชั้นเรียนระดับประถมศึกษา ครูอาจใช้รูปภาพเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนอธิบายลำดับของเหตุการณ์ ในขณะที่สนทนากันครูอาจซักถามถึงเหตุผลในการเลือกจัดลำดับนั้น และประเมินความเที่ยงตรงในการใช้ภาษาของนักเรียนได้

2. การสาธิต (Demonstrations) ครูให้นักเรียนเลือกฉากหรือเหตุการณ์บางตอนหรือกิจกรรมใดก็ได้ที่ต้องการพูดมาสาธิตความสามารถเฉพาะอย่างได้ เช่น การใช้น้ำเสียง การเน้นเสียง การตีความ เป็นต้น

วิธีนี้ครูอาจวัดความสามารถของนักเรียนในการจำลองวิธีการใช้ภาษาของตัวละครตามเหตุการณ์ในเรื่องซึ่งทำได้ทั้งกับนักเรียนในระดับประถมหนึ่ง และนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เพราะไม่ว่าจะเป็นระดับใดนักเรียนจะต้องใช้สำนวนภาษาที่เจ้าของคำพูดใช้จริงในเรื่องนั้น ๆ

3. โครงการกลุ่ม (Group Projects) เป็นวิธีการสร้างความรับผิดชอบให้นักเรียนแต่ละคน นับเป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินความสามารถพิเศษทางภาษาที่ดีที่สุด ในการทำโครงการกลุ่มนักเรียนมีโอกาที่จะกลั่นกรองความคิดที่ดีที่สุดจากเพื่อนๆ ในกลุ่ม และแปลมาเป็นความเข้าใจของตน นักเรียนจะได้ร่วมกันตัดสินใจตลอดช่วงของการดำเนินงาน

ในระหว่างที่นักเรียนอภิปรายในกลุ่ม ครูเดินสังเกตจากกลุ่มหนึ่งไปอีกกลุ่มเพื่อดูให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการเสนอความคิด ดูระดับของคำถามที่ใช้แก้ปัญหา และดูคุณภาพของบันทึกข้อสรุปของแต่ละกลุ่ม การสังเกตการณ์กลุ่มดังกล่าวจะช่วยให้ครูได้มีโอกาสเห็นความสามารถในการใช้ภาษานักเรียนอย่างทะลุปรุโปร่ง ในการประเมินครูอาจใช้ผังการประเมินกลุ่มเพื่อระบุพฤติกรรมการใช้ภาษาที่นักเรียนทำได้ดี

4. บันทึกการเรียนรู้ และอนุทินการเรียนรู้ (Logs and Journals) นักเรียนสามารถแสดงความสามารถพิเศษด้านภาษาที่มีอยู่โดยการเขียนบันทึกในสมุดอนุทินการเรียนรู้ หรือในบันทึกแสดงความคิดเมื่อมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ ในขณะที่นักเรียนเขียนสิ่งที่เกิดขึ้นจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือการสนทนาในกลุ่มระหว่างกิจกรรมนั้น เท่ากับว่านักเรียนได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาเขียน และยังได้ฝึกการเชื่อมโยงข้อคิดเห็นต่าง ๆ จากกลุ่มมาพิจารณาหาสิ่งที่ทำให้เกิดบรรยากาศที่ดีในการอภิปรายอีกด้วย นักเรียนในชั้นประถมต้นสามารถทำ

กระบวนการในลักษณะนี้ โดยการวาดภาพและเขียนคำบรรยายประกอบภาพเพื่อแสดงความรู้สึกของตนเองต่อการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในกลุ่มได้

5. แบบสังเกตพฤติกรรม (Observation Check Lists) เป็นเครื่องมือที่ครูอาจใช้วัดและประเมินความสามารถพิเศษด้านภาษาโดยวัดคุณภาพการใช้ภาษาของนักเรียนระหว่างการเล่นแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหมู่เพื่อน การใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ ในการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้มักได้ยินในสถานการณ์ที่มีการใช้ทักษะทางสังคมเข้าร่วม หรือในกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการคิดระดับสูง

ในการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมนี้ ครูจะเดินจากกลุ่มหนึ่งไปกลุ่มหนึ่งเพื่อฟังการเล่นแลกเปลี่ยนความเห็นของนักเรียนว่ามีการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์และการใช้คำถามระดับสูงมากเพียงใด แบบสังเกตพฤติกรรมจะช่วยครูให้เน้นการประเมินเฉพาะคุณภาพของทักษะที่ต้องการพัฒนา ในระหว่างการเรียนการสอนครูอาจใช้แบบสังเกตนี้บันทึกข้อคิดเห็นของนักเรียนแต่ละคนลงไว้ได้ด้วย

6. แบบสัมภาษณ์ (Interviews) การสัมภาษณ์เป็นเทคนิคที่ครูจะนำมาใช้พัฒนาความสามารถพิเศษด้านภาษาได้อีกเทคนิคหนึ่ง ครูระดับประถมศึกษาถามนักเรียนแต่ละคนด้วยคำถามเช่น “อะไรคือเป้าหมายในการอ่านของนักเรียนในปีนี้” หรือ “นักเรียนชอบอ่านหนังสือประเภทไหน” คำถามเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนได้คิดพิจารณาถึงขอบข่ายการอ่านของตน สิ่งที่น่าสนใจและเป้าหมายในการอ่าน หรือการสื่อสารที่ตนเองตั้งไว้ในปีนี้

การสัมภาษณ์นับเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้จุดยืนของตนในฐานะนักอ่าน และคาดการณ์ของการอ่านที่จะเกิดขึ้นตลอดปีการศึกษาได้

7. การใช้คำถามปลายเปิด (Higher-order open-ended question) เป็นการช่วยในการตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนและกระตุ้นให้นักเรียนได้พัฒนาการคิดไปด้วย เราจะใช้คำถามปลายเปิดเมื่อเนื้อหาการเรียนรู้ถูกบูรณาการไปสู่สาระการเรียนรู้อื่น คำถามที่จะถามได้แก่ “อะไรจะเกิดขึ้นถ้า?” “เธอได้ความคิดนั้นมาได้อย่างไร?” เป็นต้น

คำตอบของนักเรียนต่อคำถามข้างต้นจะโดยการตอบปากเปล่า หรือการเขียนตอบล้วนเป็นสิ่งที่ช่วยให้ครูได้พบว่านักเรียนของตนเข้าใจบทเรียนตามหลักมากน้อยเพียงใด และนักเรียนมีทักษะความสามารถพิเศษด้านภาษาอยู่ในระดับใด

8. แบบสำรวจมาตราวัดแบบลิเคิร์ต (Likert Scales) เป็นการประเมินที่นิยมอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งง่าย เหมาะที่จะให้ผู้เรียนประเมินตนเอง หรือครูประเมินคู่กับนักเรียนประเมิน หรือครูอาจเปิดโอกาสให้นักเรียนประเมินการทำงานของเพื่อนในห้อง แนวการประเมินนี้เหมาะที่จะใช้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเพราะเด็กกลุ่มนี้ชอบที่จะวิจารณ์และแสดงความคิดเห็น มีวิธีการมากมายในการออกแบบ สร้างแบบสำรวจอาจออกมาในรูปคะแนนหรือมาตราวัดชนิดต่าง ๆ

9. แผนภูมิ PMI (PMI Charts) เอ็ดวาร์ด เดอ โบโน (เบลเรนก้า; แชนแมน; และสวาทซ์. 2546 : 51; อ้างอิงจาก Edward de Bono. 1983) ได้พัฒนารูปแบบนี้ขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของการสอนทักษะการคิดที่นิยมใช้ให้ผู้เรียนประเมินการเรียนของตนเองโดยเลือกกิจกรรมที่

สามารถระดมความคิดร่วมกันว่า เป็นสิ่งดี (Plus- P) + สิ่งไม่ดี (Minus- M) - และคำถามที่น่าสนใจ (Interesting- I)

10. การใช้รูปกราฟฟิกและการออกแบบ (Graphic Organizers and Designs) เป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ในขณะที่นำข้อมูลมาแปลหรือสรุปเป็นรูปกราฟฟิก ครูอาจใช้เป็นการประเมินผลโดยดูจากจำนวนของรายการที่ได้มาและความถูกต้อง หรืออีกนัยหนึ่งคือความเหมาะสมของรายการกับหัวข้อ

นอกจากนี้ เบลเรนก้า แชนแมน และสวาทซ์ (2546 : 207) ได้เสนอการใช้แฟ้มสะสมงานเป็นส่วนหนึ่งของการวัดและการประเมินผลของเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยกล่าวถึงประโยชน์ของการใช้แฟ้มสะสมงานว่า มีส่วนช่วยให้ครูได้รู้ถึงพัฒนาการและความสามารถของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งแฟ้มสะสมผลงานที่ดีไม่ว่าจะเป็นระดับประถม หรือมัธยมศึกษาชั้นนั้น จะต้องจัดเป็นระบบ มีการเลือกชิ้นงาน การเป็นตัวแทนแห่งตน และส่งเสริมให้เกิดการมองลึก

จากข้อความที่กล่าวข้างต้นการวัดและการประเมินผลมีหลายวิธีครูผู้สอนสามารถเลือกใช้ตามจุดมุ่งหมายของการเรียนที่ตั้งไว้ และสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ การวัดและการประเมินผลอาจต้องทำให้แตกต่างไปจากเด็กปกติ เนื่องจากการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นแตกต่างจากเด็กปกติ ดังนั้นในการวัดและประเมินผลของเด็กกลุ่มนี้ ครูผู้สอนควรที่จะเลือกเครื่องมือและวิธีการที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ที่จะวัดและประเมิน เพื่อจะไม่เป็นการไปขัดขวางพัฒนาการและศักยภาพของพวกเขา

6. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและนอกประเทศ ได้มีผู้วิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ดังนี้

งานวิจัยภายในประเทศ

ยุวดี อยู่สบาย (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการจัดกิจกรรมเสริมสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงกว่าปกติในชั้นเรียน ระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวิธีการจัดกิจกรรมเสริมในห้องเรียนปกติ ให้มีการเรียนการสอนเนื้อหาปกติ 35 นาที และครูให้นักเรียนทำกิจกรรม 15 นาที เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนเสร็จ 17 คนแรก ให้ออกมาทำกิจกรรม ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ทำกิจกรรมเสริมกับกลุ่มเปรียบเทียบคือ กลุ่มที่ไม่ได้ทำกิจกรรมเสริม โดยทั้งสองกลุ่มมีคะแนนสอบกลางภาคในเทอมที่ 1 เท่ากัน ในเทอมที่ 2 นักเรียนกลุ่มทดลองทำกิจกรรม ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบจะไม่ทำกิจกรรมเสริมแต่จะเรียนตามปกติ ผลการสอบเทอม 2 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนสอบสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ โดยมีค่านัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ

นอกจากนี้นักเรียนที่ใช้กิจกรรมเสริมมีพฤติกรรม เก่ง ดี มีสุข โดยแบ่งออกเป็นพฤติกรรม เก่ง มี 6 ลักษณะคือ ไว กระจายที่จะทำกิจกรรม มีความเป็นผู้นำ ต้องการชนะ แข่งขันสูง มีความสนใจยาวนาน มั่นใจ และกล้าพูด พฤติกรรม ดี มี 8 ลักษณะ คือ ร่วมมือ เชื่อฟัง อาสา เคารพในกติกา มีวินัย ยุติธรรม และคอยตรวจตราเมื่อเพื่อนโกง และพฤติกรรม มีสุข มี 2 ลักษณะ คือ ยิ้มแย้มแจ่มใส และมีความพึงพอใจในการทำกิจกรรม

สุชาติ บัวลอย (2545: บทคัดย่อ) ศึกษาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษจากการจัดกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 20 คน ดำเนินการทดลองโดยการจัดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ใช้เวลาจัดกิจกรรม 32 ชั่วโมง การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เครื่องมือที่ใช้เป็นแผนการจัดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ 12 แผน ผลการวิจัยพบว่าทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษหลังจัดกิจกรรมเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชนิษฐา เพ็ชรน้อย (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาก่อนและหลังการจัดกิจกรรมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนวิริยะวิทยามูลนิธิ จำนวน 8 คน โดยใช้กระบวนการคัดเลือกเด็กที่มีความสามารถพิเศษเพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแผนการสอนการจัดกิจกรรมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ท้องถิ่น และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยดำเนินการจัดกิจกรรมเป็นเวลา 5 วัน จำนวน 30 คาบ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของนักเรียนหลังการเข้าร่วมกิจกรรมเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

ลอร์ (ยูติ อยู่สบาย. 2542: 27; อ้างอิงจาก Lore. 1992) ได้จัดกิจกรรมให้เด็กระดับอนุบาลครึ่งวัน ให้ทำกิจกรรมเสริมครึ่งวันที่เหลือ พบว่ามีทักษะการอ่านและการพูดสูงขึ้น และ 69% ของนักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นมาก

แสดมส์ (Stamps. 2004: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาอิทธิพลของการจัดหลักสูตรระยะเวลาเรียนว่ามีอิทธิพลต่อเด็กนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเขตชานเมืองของรัฐอลาบามา ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้เป็นการนำกิจกรรมเข้ามาแทนที่หลักสูตรปกติเพื่อทำให้หลักสูตรที่นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจอยู่ก่อนแล้วให้กระชับขึ้น (Curriculum Compacting) ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มประชากรออกเป็น กลุ่มทดลองจำนวน 35 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 35 คน โดยในกลุ่มทดลองครูผู้สอนจะนำกิจกรรมเข้ามาในห้องเรียนเพื่อแทนหลักสูตร

ปกติที่นักเรียนจะต้องเรียน และเปิดโอกาสให้เด็กได้สร้างกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนจะเป็นผู้คอยช่วยเหลือและแนะนำอยู่ห่าง ๆ ส่วนในกลุ่มควบคุมนั้นจะเรียนตามหลักสูตรเนื้อหาปกติ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีสติปัญญาค่อนข้างสูงกว่ากลุ่มควบคุมโดยได้ทำการเปรียบเทียบจากวิชาที่เรียนในโรงเรียน

แซค (Sak. 2004: บทคัดย่อ) ได้ทำการสังเกตการสอนของครูโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในเมืองทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา ด้วยการนำกิจกรรมมาพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษในด้านทักษะการอ่านและเขียน โดยครูท่านนี้ได้นำเนื้อหาที่อยู่ในตำรามาประยุกต์สร้างเป็นกิจกรรมการอ่านให้เด็กได้ฝึกความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างจินตนาการให้มากขึ้น อาทิ นำนิยาย หนังสือพิมพ์ บทความต่าง ๆ หนังสือ หรือนิตยสารให้นักเรียนได้ฝึกและเปิดโอกาสให้เด็กได้คิดอย่างเต็มที่ โดยครูท่านนี้มีความเชื่อว่าถ้าให้เด็กอ่านมาก เด็กจะสามารถพัฒนาการเขียนได้ดี โดยหลังจากใช้วิธีนี้พบว่าเด็กกลุ่มนี้มีจินตนาการในการเขียนเพิ่มขึ้น รู้จักใช้คำเปรียบเทียบและคำเหมือนได้ดีขึ้น และในด้านของการอ่านนั้นเด็กสามารถที่จะเขียนสรุปเรื่องนั้นเป็นภาษาของตนเอง

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยได้นำแนวคิด และทฤษฎีของนักวิชาการ และนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้นมาดัดแปลงสร้างเป็นกิจกรรมภาษาที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อใช้พัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงได้แก่ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. ระยะเวลาในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 43 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลากจากรายชื่อของนักเรียนจำนวน 15 คน

ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ จำนวน 21 คาบ คาบละ 50 นาที โดยไม่รวมการทดสอบก่อนและหลังการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแผนการสอนที่เน้นการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา จำนวน 3 แผน (ภาคผนวก ก หน้า 73)
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล
 - 2.1 แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง (ภาคผนวก ข หน้า 90)

2.2 แบบประเมินตนเองหลังการใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง (ภาคผนวก ข หน้า 102)

2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียน (ภาคผนวก ข หน้า 103)

2.4 แบบประเมินคุณภาพชิ้นงานและเกณฑ์การประเมิน (ภาคผนวก ข หน้า 101)

1. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1 แผนการสอนที่เน้นการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา

เป็นแผนการสอนจำนวน 3 แผน ที่ประกอบด้วยกิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา (ภาคผนวก ก หน้า 73) มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาจากหนังสือ English Time (Student Book 3) (Rivers, Susan; & Toyama, Setsuko: 2002) ซึ่งเป็นหนังสือเรียนที่ใช้สำหรับนักเรียนในชั้นเรียนปกติและนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไผทอุดมศึกษาจำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้และนำมาดัดแปลงสร้างเป็นแผนการสอน โดยปรับเนื้อหาจากในหนังสือเรียนให้มีทักษะทางความคิดระดับสูงซึ่งประกอบด้วย การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหามากขึ้น

2. ศึกษาเอกสาร ตำรา และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม เพื่อนำมาดัดแปลงสร้างเป็นกิจกรรมภาษา โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน รวมทั้งทักษะทางความคิดระดับสูงสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3

3. นำแผนการสอนพร้อมกิจกรรมที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และนำมาปรับปรุงแก้ไข

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

2.1 แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง

เป็นแบบทดสอบที่ศึกษาถึงการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษก่อนและหลังการวิจัย (ภาคผนวก ข หน้า 90) มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนไผทอุดมศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548

2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจาก ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538) และเอกสารเกี่ยวกับการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา

3. สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่สอน และทักษะทางการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหาจำนวน 27 ข้อ คะแนนเต็ม 46 คะแนน โดยแยกเป็นเนื้อหาดังนี้

3.1 การคิดอย่างมีวิจารณญาณ จำนวน 15 ข้อ คะแนนเต็ม 15 คะแนน แบ่งออกเป็น

3.1.1 การคิดวิเคราะห์ ประกอบด้วย การนำข้อมูลมาเพื่อการแยกแยะ การจัดลำดับ และการจัดกลุ่ม

3.1.2 การคิดสังเคราะห์

3.1.3 การประเมินค่า

3.2 ความคิดสร้างสรรค์ จำนวน 5 ข้อ คะแนนเต็ม 16 คะแนน และ

3.3 การคิดแก้ปัญหา จำนวน 7 ข้อ คะแนนเต็ม 15 คะแนน

4. กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบ โดยตอนที่ 1 ความคิดสร้างสรรค์ได้ปรับจากเกณฑ์ของเออร์แบน (Urban. 1999) (ภาคผนวก ข หน้า 98) ตอนที่ 2 การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดแก้ปัญหาให้ข้อละ 1 คะแนน เมื่อนักเรียนเขียนเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง และครึ่งคะแนนเมื่อเขียนคำตอบที่ถูกต้องเป็นภาษาไทย และตอนที่ 3 การคิดแก้ปัญหาได้ปรับจากเกณฑ์ของอเรนส์ (Arends. 2004) (ภาคผนวก ข หน้า 100)

5. นำแบบทดสอบพร้อมเกณฑ์การให้คะแนนไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง และแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.2 แบบประเมินตนเองหลังการใช้กิจกรรมภาษา พัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง

แบบประเมินตนเอง (ภาคผนวก ข หน้า 102) ใช้ศึกษาถึงการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษหลังจากเสร็จสิ้นในแต่ละหน่วยการเรียนรู้เป็นจำนวน 3 ครั้ง ในระหว่างที่นักเรียนทำแบบประเมินตนเอง ผู้วิจัยจะเป็นผู้อธิบายและให้ข้อมูลกิจกรรมที่นักเรียนได้ทำในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ว่าเกี่ยวข้องกับความคิดระดับสูงเรื่องอะไรบ้าง โดยแบบประเมินตนเองมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลและวิธีการสร้างแบบประเมินตนเองจาก อุษณีย์ โพธิสุข (2544ข) และแบรนดี้ แชนแมน และสวาทซ์ (2544)

2. สร้างแบบประเมินตนเองให้มีเนื้อหาเกี่ยวกับทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหาที่ใช้กับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยแบบประเมินตนเองแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้ ตอนที่ 1 เป็นแบบมาตรา

ส่วนประมาณค่าจำนวน 9 ข้อ แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง และน้อย กำหนดการให้คะแนนดังนี้

- 4 หมายถึง ดีมาก
- 3 หมายถึง ดี
- 2 หมายถึง ปานกลาง
- 1 หมายถึง น้อย

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ยประมาณค่าของแบบประเมินตนเองดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 103)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.00 หมายความว่า นักเรียนมีการพัฒนาการใช้ความคิดระดับสูงอยู่ในระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายความว่า นักเรียนมีการพัฒนาการใช้ความคิดระดับสูงอยู่ในระดับดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายความว่า นักเรียนมีการพัฒนาการใช้ความคิดระดับสูงอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายความว่า นักเรียนมีการพัฒนาการใช้ความคิดระดับสูงอยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดสำหรับให้นักเรียนเขียนประเมินตนเองเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งที่ตนทำได้ดี และสิ่งที่ทำได้ไม่ดีและอยากปรับปรุงแก้ไขในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

3. นำแบบประเมินตนเองให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ เพื่อนำมาแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง

แบบสังเกตพฤติกรรม (ภาคผนวก ข หน้า 103) เป็นเครื่องมือเพื่อให้ครูประจำวิชาและผู้วิจัย ศึกษาพฤติกรรมการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในระหว่างทำกิจกรรมทุก ๆ หน่วยการเรียนรู้ โดยในการประเมินนักเรียนจะมีผู้วิจัยและอาจารย์ประจำวิชาเป็นผู้ประเมิน ซึ่งแบบสังเกตพฤติกรรมมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรม (Observation Check List) จาก แบรินกา แชนแมน และสวาทซ์. (2544)

2. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรม โดยมีเกณฑ์การสังเกตครอบคลุมทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา จำนวน 9 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับคือ ทุกครั้ง บ่อยครั้ง บางครั้ง และยังไม่ปรากฏ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 4 หมายถึง ทุกครั้ง
- 3 หมายถึง บ่อยครั้ง
- 2 หมายถึง บางครั้ง
- 1 หมายถึง ยังไม่ปรากฏ

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ยประมาณค่าของแบบสังเกตพฤติกรรมดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 103)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.00 หมายความว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงทุกครั้ง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายความว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงอยู่บ่อยครั้ง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายความว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงบางครั้ง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายความว่า นักเรียนยังไม่มีพฤติกรรมการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง

3. นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจเพื่อนำมาแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

4. นำแบบสังเกตพฤติกรรมไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความสัมพันธ์ในการให้คะแนนแบบสังเกตระหว่างผู้ประเมินทั้ง 2 ท่าน โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 144) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า .8 ขึ้นไป ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับสูงหรือสูงมาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าระหว่าง .6 - .8 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าระหว่าง .4 - .6 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าระหว่าง .2 - .4 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าต่ำกว่า .2 ถือว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

ซึ่งจากการหาค่าความสัมพันธ์ของผู้ประเมินทั้งสองในการให้คะแนนพบว่า ค่าความสัมพันธ์อยู่ที่ 0.94 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับ สูงมาก

5. นำแบบสังเกตไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้เลือกไว้

2.4 แบบประเมินคุณภาพชิ้นงานและเกณฑ์การประเมิน

การสร้างแบบประเมินชิ้นงานและเกณฑ์การประเมินเพื่อศึกษาถึงพัฒนาการทางความคิดระดับสูง (ภาคผนวก ข หน้า 101) ผู้วิจัยประเมินชิ้นงานจำนวน 3 ชิ้นหลังจากเรียนจบในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ชิ้นงานที่ 1 และที่ 2 นักเรียนทำตามที่กำหนดในหน่วยการเรียนรู้ที่ครูสอน และชิ้นงานที่ 3 เป็นชิ้นงานที่นักเรียนได้สร้างตามแนวความคิดของตนเอง โดยมีครูเป็นผู้กำหนดหัวข้อให้ ซึ่งการสร้างแบบประเมินชิ้นงานและเกณฑ์การประเมินมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษารูปแบบในการสร้างแบบประเมิน และเกณฑ์การประเมินชิ้นงานจาก แบริ่งก้า แชนแมน และสวาทซ์ (2544) และฮิวส์ (Huges. 2000)
2. สร้างแบบประเมินและเกณฑ์การประเมินชิ้นงานให้ครอบคลุมกับ การคิดอย่างมี วิจารณ์ญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหาโดยได้แบ่งเกณฑ์การประเมินออกเป็น 3 ด้านได้แก่ ด้านความคิด การสร้างสรรค์ชิ้นงาน และรูปแบบการใช้ภาษา (ภาคผนวก ข หน้า 101) โดยมีค่าคะแนนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับดังนี้

ระดับ 4 หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับ 3 หมายถึง ดีมาก

ระดับ 2 หมายถึง ดี

ระดับ 1 หมายถึง พอใช้

เกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ยประมาณค่าของแบบประเมินชิ้นงานดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 103)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.00 หมายความว่า ชิ้นงานอยู่ในเกณฑ์พัฒนาดีเยี่ยม

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายความว่า ชิ้นงานอยู่ในเกณฑ์พัฒนาดีมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายความว่า ชิ้นงานอยู่ในเกณฑ์พัฒนาดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายความว่า ชิ้นงานอยู่ในเกณฑ์พัฒนาพอใช้

3. นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจเพื่อนำมาแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

มีขั้นตอนในการเก็บข้อมูลดังนี้

1. จัดปฐมนิเทศนักเรียนในชั่วโมงแรกเพื่อชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรม
2. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง ก่อนทำการวิจัย
3. ดำเนินการวิจัยโดยใช้แผนการสอนที่เน้นกิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงที่สร้างขึ้น
4. บันทึกพฤติกรรมด้านทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนในขณะเรียนทุก ๆ

หน่วยการเรียนรู้ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย

5. นักเรียนทำแบบประเมินตนเองหลังจากจบในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

6. นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการดำเนินการใช้กิจกรรม โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับก่อนทำการวิจัย

7. วิเคราะห์ข้อมูล

8. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ One-Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 249) ซึ่งมีแผนการทดลองดังนี้

กลุ่มทดลอง	สอบก่อนการทดลอง	ทดลอง	สอบหลังการทดลอง
E	T ₁	$\bar{X}$	T ₂

T₁ หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง

T₂ หมายถึง การสอบหลังการทดลอง

E หมายถึง กลุ่มทดลอง

$\bar{X}$ หมายถึง การสอนโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง

การวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. หาคูณภาพของแบบสังเกตพฤติกรรมโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 144) โดยให้ค่าความเชื่อมั่น (r) ระหว่าง .2- 1.0 ก่อนการนำไปทดลอง

2. เปรียบเทียบผลต่างของการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง โดยใช้ t-test แบบ Dependent (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538)

3. ศึกษาการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงจากแบบประเมินตนเองของนักเรียนแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน และแบบประเมินคุณภาพชิ้นงานในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ แล้วมาสรุปตามเกณฑ์และนำเสนอในรูปของกราฟ และความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น

- 1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือคือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r)
2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ
 - 2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 2.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
 - 2.3 t-test แบบ Dependent
 - 2.4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One Way Repeated Measure Design) เพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง และพิสูจน์ค่านัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาผลการวิจัยการใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการทดสอบความสามารถทางความคิดระดับสูงของนักเรียนก่อน และหลังการทดลอง
2. ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองของนักเรียนหลังการใช้กิจกรรมภาษาพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง
3. ผลการวิเคราะห์การสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในขณะที่เรียน
4. ผลการวิเคราะห์การพัฒนาคุณภาพชิ้นงาน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ไว้ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของนักเรียน
SD	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาแจกแจงแบบที่ (t- Dependent)
df	แทน	จำนวนค่าที่เป็นอิสระ
sig	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติ
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองระหว่างกลุ่ม (Sum of Square)
MS	แทน	ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
F	แทน	ค่าที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตในการแจกแจงแบบ F
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลดังต่อไปนี้

1. ผลการทดสอบความสามารถทางความคิดระดับสูงของนักเรียนก่อน และหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูงจำนวน 27 ข้อ

โดยแบ่งแบบทดสอบออกเป็น การคิดอย่างมีวิจารณญาณ 15 ข้อ 15 คะแนน ความคิดสร้างสรรค์ 5 ข้อ 16 คะแนน และการคิดแก้ปัญหา 7 ข้อ 15 คะแนน รวม 46 คะแนน ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อน และหลังการทดลอง และนำผลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยใช้ t-test แบบ Dependent ผลการศึกษา ปรากฏดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ผลการศึกษาความสามารถทางความคิดระดับสูงของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

	N	$\bar{X}$	SD	t	df	sig
คะแนนก่อนสอบ	15	17.93	4.7	- 15.402	10	.000
คะแนนหลังสอบ	15	33.06	3.25			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าหลังการทดลองนักเรียนมีการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง 17.93 คะแนน และหลังการทดลอง 33.06 คะแนน เพิ่มขึ้น 15.13 คะแนน ทั้งนี้โดยมีรายละเอียดการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงแต่ละทักษะของนักเรียนปรากฏดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงคะแนนเฉลี่ยการพัฒนาทักษะทางการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา

คนที่	การคิดอย่าง มีวิจารณญาณ		ผลต่าง ของ คะแนน	ความคิด สร้างสรรค์		ผลต่าง ของ คะแนน	การคิด แก้ปัญหา		ผลต่าง ของ คะแนน
	ก่อน การ ทดลอง	หลัง การ ทดลอง		ก่อน การ ทดลอง	หลัง การ ทดลอง		ก่อน การ ทดลอง	หลัง การ ทดลอง	
1	5	14	9	7	12	5	8.5	12	3.5
2	6	14	8	6	8	2	5.5	9	3.5
3	6	12	6	6	10	4	6.5	9	2.5
4	10	14	4	7	11	4	8.5	12	3.5
5	3.5	14	10.5	6	11	5	8.5	12	3.5
6	5	13	8	4	9	5	6	11.5	5.5
7	6	13	7	7	11	4	5	11	6
8	6	14	8	5	8	3	5.5	9.5	4
9	4	10	6	4	6	2	7.5	11	3.5

ตาราง 4 (ต่อ)

คนที่	การคิดอย่าง		ผลต่าง ของ คะแนน	ความคิด สร้างสรรค์		ผลต่าง ของ คะแนน	การคิด แก้ปัญหา		ผลต่าง ของ คะแนน
	มีวิจารณ์ญาณ			สร้างสรรค์			แก้ปัญา		
	ก่อน	หลัง		ก่อน	หลัง		ก่อน	หลัง	
	การ ทดลอง	การ ทดลอง		การ ทดลอง	การ ทดลอง		การ ทดลอง	การ ทดลอง	
10	4	11	7	7	9	2	8	9.5	1.5
11	2	12	10	3	8	5	6	10	4
12	14	14	-	8	12	4	8	11	3
13	5	12	7	3	11	8	6.2	8.5	2.3
14	2	14	12	5	10	5	7	9	2
15	3	14	11	7	11	4	6	9	3
$\Sigma \bar{X}$	81.5	195	113.5	85	147	62	102.7	154	51.3
$\bar{X}$	5.43	13	7.56	5.67	9.80	4.13	6.85	10.27	3.42
SD	3.09	1.31	2.98	1.59	1.74	1.55	1.23	1.28	1.19

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าหลังการทดลอง นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงซึ่งประกอบด้วย การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหาได้สูงขึ้น โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และผลต่างของคะแนนได้ดังนี้

1. การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ ก่อนการทดลอง 5.43 คะแนน หลังการทดลอง 13 คะแนน ผลต่างของคะแนนคิดเป็น 7.56 คะแนน
2. ความคิดสร้างสรรค์ ก่อนการทดลอง 5.67 คะแนน หลังการทดลอง 9.80 คะแนน ผลต่างของคะแนนคิดเป็น 4.13 คะแนน
3. การคิดแก้ปัญหา ก่อนการทดลอง 6.85 คะแนน หลังการทดลอง 10.27 คะแนนผลต่างของคะแนนคิดเป็น 3.42 คะแนน

2. ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงหลังการใช้กิจกรรม

หลังจากเสร็จสิ้นในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ นักเรียนได้ประเมินตนเองเป็นเวลา 3 ครั้ง โดยแบบประเมินตนเองแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าจำนวน 9 ข้อ

แบ่งค่าการประเมินออกเป็น 4 ระดับ นำผลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและแปลผล ตามเกณฑ์การแปลผลของบุญชม ศรีสะอาด (2545: 103) ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เขียนประเมินตนเองเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองทำได้ดี และสิ่งที่ตนเองทำได้ไม่ดีและอยากปรับปรุงแก้ไขในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ที่ผ่านมา

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์การประเมินตนเองจากแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีเกณฑ์การแปลค่าเฉลี่ยของผู้เรียนด้านการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงหลังการใช้กิจกรรม ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.00 หมายความว่า นักเรียนมีการพัฒนาการใช้ความคิดระดับสูงอยู่ในระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายความว่า นักเรียนมีการพัฒนาการใช้ความคิดระดับสูงอยู่ในระดับดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายความว่า นักเรียนมีการพัฒนาการใช้ความคิดระดับสูงอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายความว่า นักเรียนมีการพัฒนาการใช้ความคิดระดับสูงอยู่ในระดับน้อย

ผลการศึกษาปรากฏ ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยการประเมินตนเองด้านการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงหลังการใช้กิจกรรม

ครั้งที่	N	$\bar{X}$	SD	ระดับพฤติกรรม
1	15	2.76	.80	ดี
2	15	3.03	.64	ดี
3	15	3.13	.55	ดี

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า การประเมินตนเองของนักเรียนด้านการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงหลังการใช้กิจกรรมอยู่ในระดับดีตั้งแต่เริ่มการทดลองจนจบการทดลอง ทั้งนี้เพราะนักเรียนสามารถทำกิจกรรมที่ครูให้ได้้อย่างประสบความสำเร็จ มีความมั่นใจในการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง และมองว่าตนสามารถพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงได้ดี ดังนั้นเมื่อมองโดยภาพรวม จึงดูเหมือนว่านักเรียนไม่มีการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง เมื่อสังเกตจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) จากคะแนนการประเมินตนเองของนักเรียนในแต่ละครั้งพบว่า มีการกระจายของค่าคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยลง แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาความคิดระดับสูงของนักเรียนอยู่ในระดับคะแนนที่ใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตามจากระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในแต่ละครั้ง คือ 2.76 3.03 และ 3.13 แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนยังไม่ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบเพื่อหาค่าร้อยละสำคัญทาง

สถิติ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One Way Repeated Measure Design) ได้ผลดังปรากฏในตาราง 6

ตาราง 6 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเพื่อแสดงค่านัยสำคัญทางสถิติด้านการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงจากการประเมินตนเองของนักเรียน 3 ครั้ง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	sig
ครั้งที่วัด	2	1.143	.571	5.383	.011
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครั้งที่วัด กับสมาชิก	28	2.972	.106		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของการให้คะแนนการประเมินตนเองของนักเรียนทั้ง 3 ครั้งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองจากแบบสอบถามปลายเปิด เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนจากการประเมินตนเอง ซึ่งเป็นการกำหนดให้นักเรียนเขียนเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง และประเมินตนเองว่าสิ่งที่ทำได้ดี และสิ่งที่ทำไม่ดี และอยากปรับปรุงแก้ไขในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยนักเรียนเขียนประเมินตนเองหลังจากเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้จำนวน 3 ครั้ง

ผลการประเมินตนเองของนักเรียนสามารถสรุป ได้ดังนี้

1. สิ่งที่นักเรียนสามารถทำได้ดีคือ กิจกรรมการคิดแก้ปัญหาคิดเป็นร้อยละ 40.63 โดยนักเรียนให้เหตุผลว่าสามารถแก้ไขปัญหาก็ รู้สึกมั่นใจและท้าทายทุกครั้งที่คุณครูสนใจทยอยในลักษณะการคิดแก้ปัญหาให้ สิ่งที่นักเรียนทำได้ดีรองลงมาคือกิจกรรมการออกแบบอย่างสร้างสรรค์คิดเป็นร้อยละ 31.25 การแยกแยะเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง และการตอบคำถามอย่างรวดเร็วคิดเป็นร้อยละ 9.38 และ 3.13 ตามลำดับ นอกจากนี้นักเรียนระบุว่าสามารถแต่งประโยคภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น และมีทักษะทางการเขียนดีขึ้น เขียนได้เร็วและสวยงามขึ้น

2. สิ่งที่นักเรียนทำไม่ได้ดีและอยากปรับปรุงแก้ไขคือ การตอบคำถามที่ยากพร้อมให้เหตุผล คิดเป็นร้อยละ 65.38 โดยนักเรียนให้เหตุผลว่า การตอบคำถามพร้อมให้เหตุผลเป็นภาษาอังกฤษนั้นเป็นสิ่งที่ยากสำหรับพวกเขา อย่างไรก็ตามนักเรียนได้มีวิธีปรับปรุงแก้ไขคือ กลับไป ทบทวนเนื้อหาที่เรียน และตั้งใจฟังในสิ่งที่ครูถามและสอนให้มากขึ้น สิ่งที่นักเรียนอยากปรับปรุงแก้ไขรองลงมาคือ การนำเนื้อหาวิชาที่เคยเรียนมาใช้ คิดเป็นร้อยละ 26.92 และการ

แก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นในห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 3.85 นอกจากนี้สิ่งที่นักเรียนทำได้ไม่ดีและอยากปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นคือ การไม่ตั้งใจเรียน พุดคุยในห้องเรียน และการใช้อารมณ์ในการตัดสินใจ และแก้ปัญหา โดยนักเรียนได้เสนอวิธีปรับปรุงแก้ไขคือตั้งใจเรียน ไม่พุดคุยเวลาเรียน รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และไม่ใช้อารมณ์ในการตัดสินใจ

3. ผลการวิเคราะห์การสังเกตพฤติกรรมการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนในขณะที่ยื่น

ผู้วิจัยและอาจารย์ประจำวิชาได้สังเกตพฤติกรรมการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนในขณะที่ยื่น โดยใช้แบบประเมินซึ่งดัดแปลงจากเกณฑ์การสังเกตของ แบรินกา แซบแมน และสวาทซ์ (2544) กำหนดการสังเกตออกเป็น 3 ครั้ง ตามจำนวนหน่วยการเรียนรู้ที่สอน จากนั้นนำคะแนนของผู้ประเมินทั้ง 2 คนมาหาค่าเฉลี่ย และนำมาแปลผลเป็น 4 ระดับตามการแปลผลของบุญชม ศรีสะอาด (2545: 103) โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.00	หมายความว่า นักเรียนมีการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงทุกครั้ง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50	หมายความว่า นักเรียนมีการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงอยู่บ่อยครั้ง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50	หมายความว่า นักเรียนมีการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงบางครั้ง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50	หมายความว่า นักเรียนยังไม่มีการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดังตาราง 7

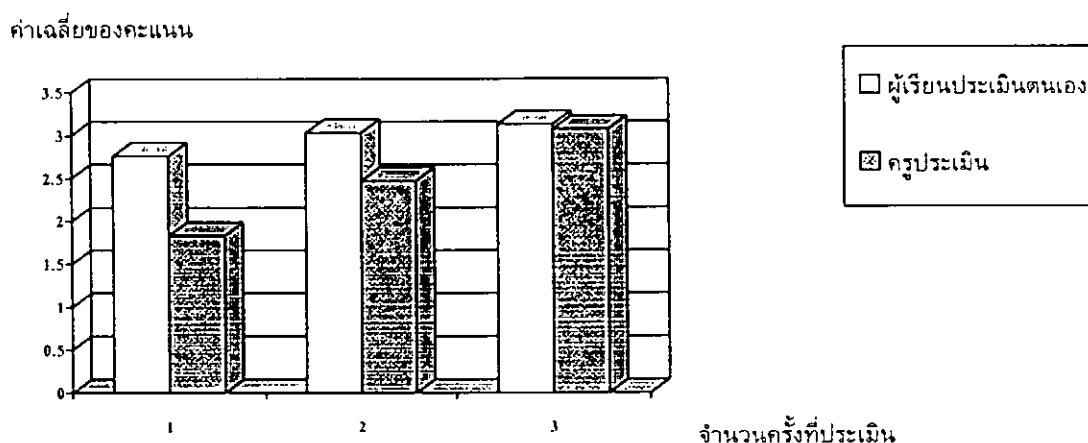
ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนในขณะที่ยื่น

ครั้งที่	N	$\bar{X}$	SD	ระดับการพัฒนา
1	15	1.83	.45	บางครั้ง
2	15	2.47	.46	บางครั้ง
3	15	3.07	.40	บ่อยครั้ง

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าการสังเกตในครั้งแรกและครั้งที่สองนักเรียนมีการพัฒนาการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงอยู่ในระดับ บางครั้ง ซึ่งคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 1.83 และ 2.47 และในการสังเกตครั้งที่สาม นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงอยู่ในเกณฑ์

บ่อยครั้ง คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.07 ซึ่งสามารถสันนิษฐานได้ว่า นักเรียนเริ่มมีความคุ้นเคยในการนำทักษะทางความคิดระดับสูงมาใช้ในห้องเรียนบ่อยขึ้น

เมื่อนำผลการประเมินการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง จากการประเมินตนเองของนักเรียน และการประเมินจากการสังเกตพฤติกรรม มาเปรียบเทียบได้ผลออกมาตามแผนภูมิดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบการประเมินผลการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง จากการประเมินตนเองของนักเรียน และการประเมินจากการสังเกตพฤติกรรม

จากภาพประกอบ 2 เปรียบเทียบให้เห็นว่า ผลการประเมินในครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ระหว่างนักเรียนกับครูมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยครั้งที่ 1 ที่ 2.76 กับ 1.83 และ ครั้งที่ 2 ที่ 3.03 กับ 2.47 และในครั้งที่ 3 ที่ 3.13 กับ 3.07 ซึ่งคะแนนของนักเรียนกับครูในครั้งที่ 3 นี้ใกล้เคียงกัน ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้สำเร็จตามเป้าหมายที่ครูกำหนดให้ทุกครั้ง ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ และประเมินตนเองในระดับสูง แต่จากการสังเกตของครูในครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 นั้น นักเรียนไม่มีการนำทักษะทางความคิดระดับสูงที่ครูสอนมาใช้มากนัก โดยรวมจะใช้ทักษะทางความคิดพื้นฐานเท่านั้น จึงทำให้ครูประเมินนักเรียนอยู่ในระดับที่ไม่ค่อยสูงมากนัก ส่วนในครั้งที่ 3 นักเรียนมีการนำทักษะทางความคิดระดับสูงมาใช้บ่อยขึ้น นักเรียนคิดได้ลึกและมีการใช้เหตุผลได้ดีขึ้นกว่า 2 ครั้งแรก ทำให้คะแนนของครูและนักเรียนในครั้งนี้อยู่ใกล้เคียงกัน

4. ผลการวิเคราะห์การพัฒนาคุณภาพชิ้นงานของนักเรียน

ผู้วิจัยได้ทำการประเมินคุณภาพชิ้นงานของนักเรียนจำนวน 3 ชิ้น จากการเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยชิ้นงานที่ 1 และที่ 2 นักเรียนต้องทำตามที่กำหนดในหน่วยการเรียนรู้ที่ครูสอน และชิ้นงานที่ 3 เป็นชิ้นงานที่ให้นักเรียนออกแบบสร้างตามความคิดของตนเอง โดยมีครูเป็นผู้กำหนดหัวข้อให้ ในการประเมินแยกออกเป็น 3 ด้านได้แก่ ด้านความคิด การสร้างสรรค์ชิ้นงาน

และรูปแบบการใช้ภาษา จากนั้นนำคะแนนที่ได้ในแต่ละด้านมาหาค่าเฉลี่ย และนำคะแนนเฉลี่ยแต่ละด้านมารวมกันเพื่อมาหาค่าเฉลี่ยอีกครั้ง จากนั้นนำมาแปลผลตามเกณฑ์ของ บุญชม ศรีสะอาด (2545: 103) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.51-4.00	หมายความว่า	ชิ้นงานอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.51-3.50	หมายความว่า	ชิ้นงานอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.51-2.50	หมายความว่า	ชิ้นงานอยู่ในเกณฑ์ดี
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00-1.50	หมายความว่า	ชิ้นงานอยู่ในเกณฑ์พอใช้

ผลการวิเคราะห์ปรากฏ ดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยการประเมินชิ้นงานนักเรียน (N = 15)

	ครั้งที่ 1			ครั้งที่ 2			ครั้งที่ 3		
	$\bar{X}$	SD	คุณภาพ	$\bar{X}$	SD	คุณภาพ	$\bar{X}$	SD	คุณภาพ
ความคิด	1.53	.51	ดี	2.73	.46	ดีมาก	3.67	.49	ดีเยี่ยม
การสร้างสรรค์ชิ้นงาน	1.60	.51	ดี	2.80	.41	ดีมาก	3.73	.46	ดีเยี่ยม
รูปแบบการใช้ภาษา	1.86	.63	ดี	2.46	.74	ดี	3.00	.85	ดีมาก
เฉลี่ย	1.66	.48	ดี	2.66	.37	ดีมาก	3.46	.28	ดีมาก

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยชิ้นงานของนักเรียนโดยรวมทั้ง 3 ด้าน จากครั้งที่ 1 ถึง ครั้งที่ 3 มีการพัฒนาดีขึ้นจากดีในครั้งที่ 1 พัฒนาขึ้นเป็นดีมากในครั้งที่ 2 และ 3 มีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 1.66 2.66 และ 3.46 ตามลำดับ โดยด้านความคิด และการสร้างสรรค์ชิ้นงานมีการพัฒนาจากระดับดีเป็นดีเยี่ยม และรูปแบบการใช้ภาษาพัฒนาจากระดับดีเป็นดีมาก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้าดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมภาษา.

สมมติฐานในการวิจัย

การใช้กิจกรรมภาษาที่เน้นทักษะทางความคิดระดับสูง ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษมีพัฒนาการทางความคิดระดับสูง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ จำนวน 15 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลากจากรายชื่อของนักเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแผนการสอนที่เน้นการใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา จำนวน 3 แผน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

2.2.1 แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง เป็นแบบทดสอบจำนวน 27 ข้อ คะแนนเต็ม 46 คะแนน ประกอบด้วยการคิดอย่างมีวิจารณญาณ 15 ข้อ 15 คะแนน ความคิดสร้างสรรค์ 5 ข้อ 16 คะแนน และการคิดแก้ปัญหา 7 ข้อ 15 คะแนน แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

2.2.2 แบบประเมินตนเองหลังการใช้กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง นักเรียนจะประเมินตนเองด้านการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงหลังจากจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้เป็นเวลา 3 ครั้ง

2.2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนด้านการใช้ทักษะทางความคิดระดับ

สูงในขณะที่เรียน เป็นการสังเกตพฤติกรรมโดยรวมของนักเรียนด้านการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงในขณะที่เรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้เป็นเวลา 3 ครั้ง โดยได้จัดให้มีผู้สังเกต 2 คนคือ ผู้วิจัยและอาจารย์ประจำวิชา

2.2.4 คุณภาพชิ้นงาน นักเรียนสร้างชิ้นงานหลังจากเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยนักเรียนสร้างชิ้นงานทั้งหมด 3 ชิ้น ชิ้นงานที่ 1 และ 2 นักเรียนสร้างชิ้นงานตามเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้ที่เรียน และชิ้นงานที่ 3 นักเรียนสร้างชิ้นงานตามแนวคิดของตนเอง โดยมีครูเป็นผู้กำหนดหัวข้อให้

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

3.1 จัดปฐมนิเทศนักเรียนในช่วงแรกเพื่อชี้แจงเนื้อหาและกิจกรรม

3.2 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง

ก่อนทำการวิจัย

3.3 ดำเนินการวิจัยโดยใช้แผนการสอนที่เน้นกิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงที่สร้างขึ้น

3.4 บันทึกพฤติกรรมด้านทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนในขณะที่เรียนทุก ๆ หน่วยการเรียนรู้ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง และนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย

3.5 นักเรียนทำแบบประเมินตนเองหลังจากการเรียนจบในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

3.6 นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการดำเนินการใช้กิจกรรม โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับก่อนทำการวิจัย

3.7 วิเคราะห์ข้อมูล

3.8 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูงก่อนและหลังการทดลองโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานจากแบบประเมินตนเอง แบบสังเกตพฤติกรรมและชิ้นงาน จากนั้นใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One Way Repeated Design) เพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างและหาค่านัยสำคัญทางสถิติจากแบบประเมินตนเอง โดยการหาค่าทั้งหมดได้ใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมภาษาที่เน้นทักษะทางความคิดระดับสูง หลังการวิจัยพบว่านักเรียนพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูง สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผลสำเร็จดังกล่าวสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. เนื้อหาของกิจกรรมภาษา

กิจกรรมภาษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนั้นสามารถพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงได้ ด้วยเหตุผลดังนี้

1.1 เนื้อหาของกิจกรรมภาษาที่จัดให้มีความยาก และซับซ้อนกว่าเนื้อหาที่นักเรียนเรียนอยู่ในชั้นเรียนปกติ เป็นการกระตุ้นและท้าทายความสามารถของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา ทำให้นักเรียนอยากที่จะเข้าร่วมกิจกรรม และสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนเมื่อสามารถทำกิจกรรมนั้นได้ ซึ่งจากแบบประเมินตนเองของนักเรียนทั้ง 3 ครั้งพบว่านักเรียนระบุว่าสามารถตอบคำถามที่ยาก พร้อมให้เหตุผลได้ สอดคล้องกับข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่พบว่า นักเรียนมีความมั่นใจ และกล้าที่จะตอบคำถาม ถึงแม้ว่าคำตอบนั้นอาจจะไม่ถูกต้องที่สุดก็ตาม ตรงกับแนวคิดของ โนวาเชก (Nowacek. 1994:484) ซึ่งกล่าวถึงกิจกรรมพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษว่า ควรจะมีระดับความยากกว่าระดับที่เด็กเรียนอยู่ 1-2 ระดับ

1.2 กิจกรรมภาษาในแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีเนื้อหาที่ส่งเสริมความคิดระดับสูงอย่างหลากหลาย ได้แก่ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงได้ทุกทักษะ อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนตั้งใจเรียน สนุกสนานและไม่เบื่อหน่ายในขณะที่เรียน โดยจากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนพบว่ามีความกระตือรือร้น และให้ความร่วมมือในขณะที่ทำกิจกรรม กล้าตอบคำถามแสดงความคิดเห็น และมีการนำทักษะทางความคิดระดับสูงที่ได้รับมาใช้อย่างขึ้น และจากแบบประเมินตนเองของนักเรียนทั้ง 3 ครั้งระบุว่า สามารถคิดได้รวดเร็วมีปริมาณมาก และตอบคำถามได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนพบว่า เนื้อหา กิจกรรม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดแก้ปัญหา ทำให้นักเรียนมีความรอบคอบในการคิด มีการใช้เหตุผลในการตอบคำถามมากขึ้น เพราะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พิจารณาไตร่ตรองข้อมูลอย่างรอบคอบ และมีเหตุผลก่อนการตัดสินใจ ส่วนกิจกรรมที่นักเรียนต้องคิดแก้ปัญหาฝึกให้นักเรียน

เป็นนักคิด เป็นคนช่างสังเกต แยกแยะปัญหา อันนำไปสู่การตัดสินใจ จากแบบประเมินตนเองของนักเรียนทั้ง 3 ครั้ง นักเรียนระบุว่าสามารถแยกแยะข้อมูล เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างได้ดีขึ้น สามารถตอบคำถามที่ยากพร้อมให้เหตุผลได้ และสามารถแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นได้เพิ่มสูงขึ้น

นอกจากนี้กิจกรรมการคิดแก้ปัญหา ยังส่งผลทำให้นักเรียนเกิดจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ จากผลการวิเคราะห์การพัฒนาคุณภาพชิ้นงานของนักเรียนโดยรวมทั้ง 3 ครั้ง พบว่านักเรียนมีการพัฒนาความคิดและการสร้างสรรค์ชิ้นงานจากดีเป็นดีเยี่ยม และด้านรูปแบบการใช้ภาษานั้นพัฒนาจากระดับดีเป็นดีมากตามลำดับ สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินตนเองที่นักเรียนระบุว่า สามารถนำเนื้อหาวิชาที่เคยเรียนมาใช้ในการออกแบบสร้างสรรค์ชิ้นงานได้แปลกใหม่ รวมทั้งมีการพัฒนาการเขียนและการแต่งประโยคภาษาอังกฤษ ซึ่งผลดังกล่าวทำให้ชิ้นงานของนักเรียนมีความสร้างสรรค์และซับซ้อนมากขึ้นและนักเรียนมีการใช้ภาษาได้ดีขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของกัว และแรพพอพอร์ท (Goor; & Rappoport. 1977: 637) และ อีสนิค (Arrends. 2004: 394-395; citting Eesnick. 1987) ซึ่งกล่าวว่าทักษะการแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่สามารถกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์เพื่อที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จลุล่วง เป็นพื้นฐานของการฝึกการสังเกต

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ความคิดระดับสูงที่ประกอบด้วย การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันไม่สามารถแยกออกจากกันได้ และช่วยส่งผลให้นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษสามารถพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงทั้ง 3 ทักษะได้ในระดับใกล้เคียงกัน

2. วิธีการนำเสนอกิจกรรม

การนำเสนอกิจกรรมสามารถทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษพัฒนาทักษะทางความคิดได้จากสาเหตุหลายประการดังนี้

2.1 การนำเสนอมีขั้นตอน และเป็นระบบชัดเจนเข้าใจง่าย ซึ่งวิธีนี้มีความสำคัญมากกับทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เพราะการคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นการคิดพิจารณาข้อมูลอย่างรอบคอบ ลึกซึ้ง ในขณะที่สอนเพื่อช่วยให้นักเรียนคิดได้อย่างลึกซึ้ง ครูนำกราฟวงกลมมาช่วยนักเรียนในการคิดจัดการกับข้อมูลให้เป็นระบบ เพราะกราฟวงกลมช่วยให้นักเรียนได้รู้จักการแยกแยะ เปรียบเทียบ และการจัดลำดับหรือการจัดกลุ่มข้อมูลได้ เป็นการช่วยให้นักเรียนสามารถจัดระบบในการคิดดีขึ้น ทำให้ความคิดของนักเรียนไม่กระจัดกระจาย ซึ่งจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนพบว่า นักเรียนรู้จักจัดลำดับความสำคัญของงาน รู้จักการแบ่งงานและแบ่งหน้าที่กันทำในกลุ่ม และทำงานที่ตนได้รับมอบหมายได้เป็นอย่างดี พฤติกรรมการทำงานของนักเรียนดูเป็นระบบขึ้น และชิ้นงานของนักเรียนดูมีความหลากหลายน่าสนใจ

2.2 การใช้สื่อที่มีสีสันเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจอยากที่จะเรียนและทำกิจกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กิจกรรมการคิดแก้ปัญหาและความคิดสร้างสรรค์ เพราะสื่อที่มีสีสันจะเป็นตัวดึงดูดความสนใจของนักเรียนให้นำเสนอความคิดเห็น และช่วยให้นักเรียนเกิด

จินตนาการสร้างสรรค์จากสื่อที่ครูนำมาใช้ เช่น ครูให้นักเรียนเล่นเกมตามหาคนร้าย (Who is a thief?) นักเรียนดูภาพผู้ต้องสงสัยก่อนที่ครูจะให้รายละเอียดของแต่ละคนให้นักเรียนทราบ จากการสังเกตพฤติกรรมที่เกิดขึ้นพบว่า นักเรียนสามารถพิจารณาและให้เหตุผลได้ว่าใครคือคนร้ายโดยดูเพียงรูปภาพ และวิเคราะห์ว่าใครน่าจะเป็นคนร้ายได้อย่างมีเหตุผล ตรงกับข้อมูลจากแบบประเมินตนเองของนักเรียนซึ่งระบุถึงสิ่งที่ทำได้ดีคือ การคิดแก้ปัญหาเพราะรูปภาพน่าสนใจ

2.3 การนำคำถามที่ยากและต้องใช้ความคิดอย่างลึกซึ้งซึ่งเข้ามาใช้ในขณะการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทักษะการคิดแก้ปัญหา เป็นสิ่งช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการคิดที่รอบคอบและมีเหตุผล สามารถช่วยให้นักเรียนคิดได้ลึก มองเห็นในสิ่งที่นักเรียนเคยมองข้าม และช่วยให้นักเรียนได้ทบทวนสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วและนำกลับมาใช้ได้อีก จากข้อมูลในแบบประเมินตนเองของนักเรียนทั้ง 3 ครั้ง ซึ่งระบุว่าสามารถนำเนื้อหาวิชาที่เคยเรียนมาใช้ประโยชน์ได้และสามารถตอบคำถามที่ยากพร้อมให้เหตุผลได้ดีขึ้น สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมของครูทั้ง 3 ครั้ง ได้ระบุว่านักเรียนสามารถนำเนื้อหาที่เรียนมาใช้ และสามารถตอบคำถามที่ยากพร้อมให้เหตุผลได้ดีขึ้น

2.4 การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระดมสมอง (Brainstorm) แสดงความคิดเห็นกันอย่างอิสระ ทำให้นักเรียนเกิดทักษะทางความคิด กล้าที่จะนำเสนอความคิดของตนให้เพื่อน ๆ และครูฟัง เกิดความคุ้นเคยกับครูและเพื่อน ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนอบอุ่นและสนุกสนานขึ้น นักเรียนมีความมั่นใจ และกล้าที่จะนำเสนอความคิดของตน จากข้อมูลในแบบสังเกตพฤติกรรมโดยครูทั้ง 3 ครั้งพบว่า นักเรียนกระตือรือร้นที่จะนำเสนอความคิดของตนเองให้กับเพื่อนและครู และไม่รู้สึกกดดันในขณะนำเสนอความคิดเห็นเพราะไม่มีการเข้าไปแทรกหรือขัดจังหวะจากครู ครูทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำและคอยช่วยกระตุ้นยั่วยุให้นักเรียนใช้ความคิดและสิ่งที่เคยเรียนมามากขึ้น นักเรียนแต่ละคนจะนำเสนอความคิดรวมทั้งการสรุปแนวคิดของตนเองได้อย่างเต็มที่ นักเรียนถามเมื่อมีข้อสงสัยที่ไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง เช่น กิจกรรมการทำปริศนาอักษรไขว้ นักเรียนจะทำคำไปมาเอง และจะถามเมื่อไม่สามารถเขียนเป็นประโยคภาษาอังกฤษได้ ซึ่งวิธีนี้ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง ดังนั้นในการประเมินตนเองของนักเรียนในครั้งที่ 3 นักเรียนได้ระบุสิ่งที่ทำได้ดีคือ สามารถทำชิ้นงานปริศนาอักษรไขว้ (Crosswords) ได้เป็นอย่างดี ซึ่งตรงกับข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในครั้งที่ 3 ว่านักเรียนสามารถทำคำไปของปริศนาอักษรไขว้ได้ด้วยตนเอง แต่จะมีการถามเมื่อไม่สามารถเขียนคำไปเป็นภาษาอังกฤษได้หรือต้องการให้ครูแก้ไขงานให้ถูกต้อง ตรงกับแนวคิดของ ซาติ แจ่มนุษ (2545: 109-110) ที่ว่าการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมความคิดนั้น ควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนค้นหาคำตอบ สร้างความรู้ แสวงหาความรู้ หรือสรุปความรู้ด้วยตนเอง ลงมือปฏิบัติหรือมีประสบการณ์ตรงในเรื่องที่เรียน เป็นการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นหรือใช้เหตุผล และนักเรียนได้มีโอกาสเรียนร่วมกัน

เนื้อหาของกิจกรรมภาษา และวิธีการนำเสนอกิจกรรมข้างต้นสอดคล้องกับแนวคิดของ แบนก้า และโฟการ์ตี (2546: 7-8,10) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่ช่วยทำให้นักเรียนมีการ

พัฒนาทักษะทางความคิดที่ดีขึ้น ขึ้นอยู่กับ 2 องค์ประกอบคือ ความเชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา ของครูผู้สอนที่สามารถดัดแปลงเนื้อหาให้น่าสนใจและท้าทาย และประสิทธิภาพของครูในการสร้าง และจัดการสภาพแวดล้อมห้องเรียนให้เป็นเชิงบวกสำหรับการคิด ซึ่งห้องเรียนเชิงบวกสำหรับการ คิด คือห้องเรียนฝึกคิด เป็นห้องเรียนที่ครูให้ความสำคัญอย่างสูงต่อวิธีการหลากหลายของนักเรียน ในการคิดถึงสิ่งที่ตนเรียนรู้ และหาทางถ่ายโอนทักษะดังกล่าวไปสู่เนื้อหาที่ยากและซับซ้อนขึ้นต่อไป หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือครูจัดโครงสร้างการเรียนการสอนให้นักเรียนมีโอกาสดำเนินการคิดโดยมีครูเป็น ผู้ชี้แนะ หรือระหว่างสอนครูอาจถามคำถามที่กระตุ้น ชั่วๆ ท้าทายกับนักเรียน โดยคำตอบที่ได้นั้น นักเรียนจะต้องใช้สมองในการคิดอย่างซับซ้อน นอกจากนี้การใช้กิจกรรมระดมสมอง (Brainstorm) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดหาวิธีในการแก้ปัญหาได้อย่างอิสระ เป็นการเพิ่มพูน ทักษะทางการคิดของเด็กได้เป็นอย่างดี (Dam; & Volman. 2004: 359 - 379)

จากเหตุผลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการนำเสนอกิจกรรมที่เป็นระบบ น่าสนใจ ท้าทาย ความคิด และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออก โดยครูเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำ สามารถพัฒนา ทักษะ และศักยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุวดี อยู่สบาย (2542: บทคัดย่อ) สุชาติ บัวลอย (2545: บทคัดย่อ) ชนิษฐา เพ็ชรน้อย (2547: บทคัดย่อ) ลอร์ (ยุวดี อยู่สบาย. 2542: 27; อ้างอิงจาก Lore. 1992) แสตมป์ (Stamps. 2004: บทคัดย่อ) และ แซค (Sak. 2004: บทคัดย่อ) ซึ่งพบว่าการจัดกิจกรรมเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถพัฒนาทักษะ และศักยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยกิจกรรมที่เหมาะสมจะต้องเปิดโอกาสให้พวกเขา ได้มีส่วนร่วม และแสดงออกอย่างเต็มที่ เพื่อดึงศักยภาพที่มีอยู่ให้ออกมาได้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

หลังจากทำการวิจัยการใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยพบประเด็นที่ควรนำมา พิจารณาในการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความสามารถทางภาษา ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ด้านกิจกรรม

1.1.1 เนื้อหาของกิจกรรมที่ให้กับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในช่วงชั้นที่ 1 (ป. 1- ป. 3) ไม่ควรให้เนื้อหาที่ยากกว่าระดับของนักเรียนมากเกินไป เพราะถ้ามีความยากกว่า ระดับของนักเรียนมากเกินไป จะทำให้นักเรียนรู้สึกไม่อยากทำและท้อถอยหรือกิจกรรมซึ้นนั้นไป ควรจัดระดับความยากของกิจกรรมอย่างมีขั้นตอนคือควรเริ่มจากเนื้อหาที่ยากกว่าบทเรียนของ นักเรียนไม่มากจนถึงยากกว่าบทเรียนของนักเรียนมาก และกิจกรรมที่ให้กับนักเรียนควรจะมี ความหลากหลาย มีสีสันสดใส และมีภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน นอกจากนี้ กิจกรรมที่ให้กับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ถ้าเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเนื้อหาคล้ายคลึงกับใน ครั้งแรก ควรทิ้งระยะเวลาในการให้กิจกรรมซึ้นนั้น เพราะนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษสามารถ

จดจำกิจกรรมก่อนหน้านี้ได้ และจะทำให้นักเรียนไม่รู้สึกรสเวลาทำกิจกรรมนั้น แต่ถ้าจำเป็นที่จะต้องมีการทบทวนในลักษณะคล้ายคลึงกัน ควรเว้นระยะเวลาให้นานในการให้กิจกรรมครั้งต่อมา หรือควรจะทำให้กิจกรรมในครั้งต่อมา มีระดับความยากกว่าในครั้งแรก

1.1.2 กิจกรรมที่จัดให้ไม่ควรมีเนื้อหาเหมือนกับในหนังสือเรียนตามปกติ เพราะเด็กที่มีความสามารถพิเศษชอบที่จะศึกษาบทเรียนก่อนล่วงหน้า ถ้าจำเป็นต้องใช้เนื้อหาในหนังสือ ควรดัดแปลงเนื้อหา และนำเนื้อหาที่น่าสนใจอย่างอื่นใส่เพิ่มเติมลงไป

1.2 ด้านการสอน

1.2.1 คำอธิบายก่อนทำกิจกรรมควรอธิบายให้สั้น กระชับ และชัดเจน เพื่อให้นักเรียนสามารถที่จะจับประเด็นและติดตามได้ง่าย ถึงแม้จะเป็นเด็กเก่งแต่ก็ยังเป็นเด็กยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ซับซ้อนได้มากนัก เพราะฉะนั้นในการให้คำอธิบายควรจะทำให้เข้าใจง่าย เพราะคำอธิบายก่อนทำกิจกรรมมีส่วนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษอยากทำกิจกรรมนั้น

1.2.2 ถึงแม้ว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษจะเป็นเด็กเก่ง แต่ในบางครั้งก่อนที่มีการเรียนการสอนควรเตรียมความพร้อมของนักเรียน เช่น การร้องเพลงและเดินประกอบท่า เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ผ่อนคลายและพร้อมที่จะเรียน ซึ่งจะเป็นการช่วยให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้เวลาสอนหรือให้ทำกิจกรรมไม่ควรบังคับหรือสร้างความกดดันให้กับเด็ก เพราะเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นเด็กที่รักอิสระ มักทำในสิ่งที่พวกเขาชอบและพอใจ ไม่ชอบการบังคับ นอกจากนี้เด็กที่มีความสามารถพิเศษเหมือนกับเด็กในชั้นเรียนปกติทั่วไปที่ต้องการการเอาใจใส่ และคำชมจากครู ดังนั้นเมื่อพวกเขาสามารถทำในสิ่งที่ครูมอบหมายได้สำเร็จ ครูควรกล่าวคำชม และควรให้เพื่อน ๆ ในห้องร่วมกล่าวคำชมด้วย

1.2.3 เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนหรือทำกิจกรรม ครูควรมีการกำหนดรางวัลหรือการให้คะแนนเมื่อนักเรียนสามารถทำสิ่งที่ครูกำหนดให้ได้ เพราะไม่ว่าจะเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือเด็กในชั้นเรียนปกติ ต่างชอบที่จะแข่งขันเพื่อชิงรางวัลหรือคะแนน แต่นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษจะเป็นเด็กที่มีความจริงจัง และเอาใจใส่ในเรื่องของคะแนนหรือของรางวัลจนบางครั้งอาจทำสิ่งที่เราคาดไม่ถึง เช่น ร้องไห้เมื่อผิดหวังหรือบางครั้งอาจจะโกนออกมาเสียงดังเมื่อไม่พอใจและเดินหนีออกจากห้องเรียนไป ดังนั้นเวลาจัดกิจกรรมที่มีการให้คะแนนหรือรางวัล ครูควรเอาใจใส่ดูแลนักเรียนทุกคนอย่างทั่วถึง เช่น ถ้าพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนเริ่มมีความต้องการรุนแรงในการอยากได้คะแนนอย่างมากจากครู ครูผู้สอนอาจต้องหยุดดำเนินกิจกรรมนั้นชั่วคราวเพื่อเป็นการลดพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียน ความอยากที่จะเอาชนะ โดยการให้นักเรียนร้องเพลงหรือทำกิจกรรมอื่น หรือครูผู้สอนอาจพูดปลอบใจนักเรียนที่ได้คะแนนน้อย หรือในเวลาที่นักเรียนไม่สามารถทำได้เองอย่างตนเองหวัง และกระตุ้นให้นักเรียนพยายามในครั้งต่อไป

1.2.4 ในการสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ครูควรมีความกระตือรือร้นในการหาข้อมูลหรือกิจกรรมใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา เพราะเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นเด็กที่ใฝ่รู้ และมักที่จะมีคำถามแปลก ๆ เสมอ

1.3 ด้านหลักสูตร

1.3.1 โดยปกติหลักสูตรที่นำมาใช้ในห้องเรียนกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในแต่ละปีการศึกษามักนิยมใช้ 2 หลักสูตรคือหลักสูตรระยะเวลาเรียน และหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์มาใช้สอนร่วมกัน ถ้าจำเป็นต้องใช้ครูหลักสูตรละ 1 คนเป็นผู้สอน ก่อนการสอน ครูทั้ง 2 หลักสูตรควรจะปรึกษาขอบเขตของเนื้อหาและระยะเวลาในการสอน เพื่อกันความซ้ำซ้อนและเป็นการเพิ่มภาระงานให้เด็กมากขึ้น เพราะถ้ามีหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่งยังมีงานค้างอยู่กับนักเรียน และอีกหลักสูตรต้องเข้ามาสอน จะทำให้นักเรียนเกิดภาระงานที่มากขึ้นนักเรียนรู้สึกล้า นอกจากนี้ก่อนและหลังทำการสอนทุกครั้ง ครูผู้สอนทั้งสองหลักสูตรควรมีการวางแผนปรึกษาหารือเกี่ยวกับการสอนด้วยกันทุกครั้ง เพื่อกันการสร้างภาระงานให้กับเด็กที่มีมากจนเกินไป และควรทำให้หลักสูตรทั้งสองสามารถบูรณาการการสอนต่อเนื่องกันได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเพิ่มระยะเวลาในการวิจัย เพราะทักษะทางความคิดระดับสูงเป็นทักษะที่มีความละเอียดอ่อนและซับซ้อน การใช้ระยะเวลาทำการวิจัยที่สั้นอาจทำให้นักเรียนนั้นไม่สามารถพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงได้อย่างเต็มที่และคงทน นอกจากนี้ควรมีการศึกษาต่อไปว่าหลังจากนักเรียนที่เคยได้รับการเรียนแบบเน้นทักษะทางความคิดระดับสูง สามารถนำความคิดที่ได้ไปใช้ต่อไปได้หรือไม่

2.2 ควรศึกษาวิจัยการนำรูปแบบของกิจกรรมภาษาที่เน้นทักษะทางความคิดระดับสูง ไปใช้กับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่อยู่ในช่วงชั้นอื่น ๆ

2.3 ควรศึกษาว่ากิจกรรมภาษาที่เน้นความคิดระดับสูงสามารถกระตุ้นการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ของนักเรียนหรือไม่อย่างไร

2.4 ควรศึกษาว่ากิจกรรมภาษาที่เน้นทักษะทางความคิดระดับสูงสามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนในชั้นเรียนปกติได้หรือไม่อย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2546). แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- เกรียงศักดิ์ สังข์ชัย. (2542). การจัดการศึกษาแนวใหม่: การพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชน ผู้มีความสามารถพิเศษ. กรุงเทพฯ: อรุณสภา.
- ชนิษฐา เพ็ชรน้อย. (2547). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา จากการจัดกิจกรรมแบบ เพิ่มพูนประสบการณ์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิรัช แหวนทอง. (2546). ปริศนาคำทายส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: เป็นพับลิชชิง.
- เจลิยวศรี พิบูลชล. (2546ก). คู่มือการจัดการเรียนการสอนและการบริหารหลักสูตรสำหรับเด็กนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- (2546ข). รายงานการวิจัยประเมินพัฒนาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- ชาติ แจ่มนุช. (2545). สอนอย่างไรให้คิดเป็น. กรุงเทพฯ: เลียงเชียง.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2547, พฤษภาคม-มิถุนายน). การสอนการคิด. ศึกษาศาสตรังค์กรักษ์ เอกสารวิชาการ. 1(3): 17-26.
- แซบแมน, แคโรลีน. (2544). วิธีการพัฒนาพหุปัญญาในห้องเรียน. แปลโดย มัลลิกา พงศ์ปริตร. กรุงเทพฯ: เพียร์สัน.
- ดวงเดือน อ่อนน่วม. (2529). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์.
- ดุขฎี บริพัตร, หม่อม. (2535). เด็กปัญญาเลิศ. กรุงเทพฯ: เลิฟแลนลิฟเพรส.
- ทิตนา แคมมณี. (2542, มีนาคม-มิถุนายน). การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง : โมเดลชิปปา. วารสารครูสภา. 27(3): 1-17.
- (2544). ลักษณะการคิด. ใน วิทยาการด้านการคิด. ทิตนา แคมมณี และคณะ. หน้า 141-147. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป.
- นวลละอ อิทานนท์. (2545, กรกฎาคม-ธันวาคม). การคิดเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. วารสารศิลปกรรม. 10(2): 36-42.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2546). คู่มือการวิจัยการเขียนรายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ: จามจุรี โปรดักท์.

- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2546, กันยายน). สอนอย่างไรให้คิดสร้างสรรค์. วารสารวิชาการ. 6(9): 35 -41.
- บุปผา สยามชัย. (2536). กิจกรรมเสริมหลักสูตร. ก้าวไกล. 4(7): 78-79.
- แบรนก้า, เจมส์; แซบแมน, แคลโรลีน; และสวาทซ์, อลิซาเบธ. (2544). 108 วิธีวัดและประเมิน
พหุปัญญา. แปลโดยเจลิยวศรี พิบูลชล. กรุงเทพฯ: เพียร์สัน.
- แบรนก้า, เจมส์; และโฟการ์ตี, โรบิน. (2546). จับหนู ๆ มาเรียนรู้เรื่องคิด. แปลโดย มัลลิกา
พงศ์ปริตร. กรุงเทพฯ: เพียร์สัน.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2545. พฤษภาคม-ธันวาคม). เกมและการใช้เกมเพื่อพัฒนาเด็กและ
เยาวชน. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์. 3(2,3) : 30-36.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2531). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
----- (2541). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
----- (2542). การเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 8).
กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พาลิม, เจมส์; และ พาวเวอร์, พอล. (2546). กิจกรรมสุดสนุก. แปลโดย มัลลิกา พงศ์ปริตร
และศรีภูมิ อัครมาศ. กรุงเทพฯ: เพียร์สัน.
- ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ; และวันนอร์ มะทา. (2529). กิจกรรมเสริมหลักสูตร. กรุงเทพฯ: อักษร
บัณฑิต.
- ภรณ์ยู พิรพงษ์. (2547, เมษายน-มิถุนายน). กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน: คุณค่าต่อผู้เรียน. วารสาร
วิชาการ. 7(2): 65-68.
- เมคเกอร์, จูน. ซี. (2540). รูปแบบการสอนเด็กปัญญาเลิศ. แปลโดย อารี สันทนต์. กรุงเทพฯ:
การศาสนา.
- ยุวัฒน์ คล้ายมงคล. (2545). การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนโดยการประยุกต์แนวคิดการใช้
ปัญหาเป็นหลักในการเรียนรู้เพื่อสร้างเสริมสมรรถภาพทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ คด. (หลักสูตร
และการสอน). กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ยุวดี อยู่สบาย. (2542). กิจกรรมเสริมสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาสูงกว่าเด็ก
ปกติในชั้นเรียน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รชตะ เอกรุ่งโรจน์. (2545). การศึกษาความคิดระดับสูงของเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้
กิจกรรมค่ายกลางวัน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 7).
กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- วาริ ถิริจิต. (2535). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัญนา พิพัฒน์ทศพล. (2541, สิงหาคม). กิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. วารสารศึกษากทม. 27(11): 30-33.
- ศรินธร วิทยะสิรินันท์; ทิศนา แคมมณี; และพิมพ์พันธ์์ เดชะคุปต์. (2544). ทฤษฎีและแนวคิดร่วมสมัยเกี่ยวกับการคิดจากประเทศทางซีกโลกตะวันตก. ใน วิทยาการด้านการคิด. ทิศนา แคมมณี และคณะ. หน้า 26-71. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป.
- ศรีภูมิ อัครมาส และคณะ. (2545). รายงานการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรขยายประสบการณ์สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ และดารณี คำวังนัง. (2544). สอนเด็กให้คิดเป็น. กรุงเทพฯ: ทิพย์พับลิเคชั่น.
- สนธิดา เกรยวรงค์. (2546ก). คู่มือการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- (2546ข). รายงานการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มประสบการณ์สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- (2546ค). คู่มือและแผนการสอนหลักสูตรลดระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุชาญ โภคิน. (2546, เมษายน). วิสัยทัศน์ในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานักศึกษา. วารสารวิชาการ. 6(4) : 37-41.
- สุชาดา บัวลอย. (2545). การศึกษาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษจากการจัดกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ตามแนวทฤษฎีสรคนิยม (Construtivist). ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุเมตตา คงสง. (2543). การศึกษาความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้ชุดความคิด. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุเมตตา งามชัด. (2548). ผลของการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการที่มีต่อความสามารถด้านการคิดของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 (ป. 4) โรงเรียนบ้านหลุมคาสำนักงานพื้นที่การศึกษาชัยภูมิเขต 2. ปรินญาณพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- เสวียม โตรัตน์. (2546, มิถุนายน – ตุลาคม). การสอนเพื่อสร้างเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์. วารสารศึกษาศาสตร์. 1(1): 26-37.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). บทสังเคราะห์งานวิจัยเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). รายงานสรุปสภาพปัจจุบันและยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษของประเทศไทย. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สำออง หิรัญบุรณะ. (2544ก). จุดประกายภาษาอังกฤษ: คู่มือการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- (2544ข). รายงานการวิจัยรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- (2547, 15 เมษายน). รายงานการปฏิรูปการศึกษาไทย. สารปฏิรูป. 6(76): 4
- อรนุช ลิมตศิริ. (2544). การสอนเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ: งามคำแหง.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อุษณีย์ โพธิสุข. (2537). วิธีการสอนเด็กปัญญาเลิศ. เอกสารประกอบการสอน กพ. 554. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ.
- (2544ก). รายงานการวิจัยรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านแนะแนวจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: รัตนพรชัย.
- (2544ข). รายงานการวิจัยรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านทักษะความคิดระดับสูง. กรุงเทพฯ: รัตนพรชัย.
- (2545). สร้างเด็กให้เป็นอัจฉริยะ ผูกเด็กให้เป็นนักคิด. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- Arends, Richard I. (2004). *Learning to Teach*. Boston: McGraw- Hill.
- Benjamin, Bloom. (1956). *Bloom's Taxonomy*. Retrieved January 2005 from: <http://www.officeport.com/edu/blooms.htm>.
- Chen, I Jung. (2005). *Using Games to Promote Communicative Skill in Language Learning*. Retrieved March 2005 from: <http://iteslj.org/techniques.html>.
- Clark, Babara. (1992). *Growing Up Gifted*. New York: Macmillan.
- Cohen, Linda M. (2000). *Meeting the needs of Gifted and Talented Minority Language*. Retrieved September 2000 from: <http://www.Kidsource.com>.
- Cramond, Bonnie. (2004,Fall). Can We, Should We, Need We Agree on a Definition of Giftedness?. *Roeper Review*. 27(1): 15-16.

- Dam, Geert; & Volman, Monique. (2004, December). Critical Thinking as a Citizenship Competence: Teaching Strategies Learning and Instruction. *Learning and Instruction*: 42(2): 359-379.
- Doolittle, John H. (1991). *Dr. Dooriddles Book A- 1*. California: Midwest.
- Enrich, Virginia Z. (1985). *Gifted Children: A guide for Parents and teachers*. New York: Trillium.
- Freeman, Joan. (1992). Fostering Creativity. In *Proceeding of the Second Conference on Giftedness*. Wu, Wu- Tien; Kuo, Ching-Ching; & Steeves, Joyce. pp 367-374. Taipei: Department of Special Education Center.
- Gallageher, James J. (1992). Education Reform in United States, and the Gifted Student. In *Proceeding of the Second Conference on Giftedness*. Wu, Wu- Tien; Kuo, Ching-Ching; & Steeves, Joyce. pp 67-86. Taipei: Department of Special Education Center.
- (2004,Fall). According to Jim Gallagher: On Being a Survivor. *Roeper Review*: 27(1): 17.
- Goor, Amos; & Rapoport, Tamar. (1977). Enhancing Creativity in an Informal Educational Framework. *Journal of Education Psychology*. 69(5): 636-643.
- Guilford, J.P. (1967). *Structure of Intelligence*. Retrieved February 2005 from: <http://tip.psychology.org/guilford.html>.
- Harris, Robert. (1998). *Introduction to Creative Thinking*. Retrieved February 2005 from: <http://www.virtualsalt.com>.
- Hallahan, Daniel J; & Kauffman, James M. (1994). *Exceptional Children* (Six Edition). Boston: Allyn and Bacon.
- Khatene, Joe. (1992). *Gifted: Challenge and Response for Education*. Missouri: Peacock.
- Munzert, Alfred W. (1991). *Test Your IQ*. (Second Edition). New York: Prentice Hall.
- Nowacek, E Jane. (1994). The Gifted and Talented Student in General Education Classroom. In *Exceptional Children*. Hallahan, Daniel P; & Kauffman, James M. pp 483-487. (Six Edition). Boston: Allyn and Bacon.
- Olson, Krisjon. (2004, June). Critical Thinking: A Brief Overview of Practice and Theory. *Early Childhood Matter*. (102): 5-10.
- O' Tuel, Frances S; &Ballard, Ruth K. (1993). *Developing Higher Order Thinking in Content Area, K-12*. California: Pacific Grove.
- Rivers, Susan; & Toyama, Setsuko. (2002). *English Time: Student Book 3*. New York: Oxford University Press.

- Robinson, Maureen. (1992). 'Let Your Light Shine' Practical Ways to Cater for Gifted Children in School. In *Proceeding of the Second conference on Giftedness*. Wu, Wu- Tien; Kuo, Ching-Ching; & Steeves, Joyce. pp 233-237. Taipei: Department of Special Education Center.
- Sak, Ugur. (2004, Summer). About Creativity, Giftedness, and teaching the Creatively Gifted in Classroom. *Roeper Review*. 26(4): 216-222.
- Stamps, Lisa S. (2004, Fall). On Teaching Gifted Students: the Effectiveness of Curriculum Compacting in First Grade Classroom. *Roeper Review*: 27(1).
- Thim, Kwok Chow. (2005). *The Gems of success: Peridot*. Bedok: Success.
- Torrance, E. Paul. (1965). *Gifted Children in Classroom*. New York: McMillan.
- , (1971). Examples and Rationales of Test Task for Assessing Creative Abilities. *Training Creative Thinking*. Davis, Gary A; & Scott, Joseph A. pp 276-288. New York: Halt, Rinehart and Winston.
- Toth, Maria. (1995). *Heinemann Children's Game*. Oxford: Reed Education and Professional.
- Wright, Andrew. (1988). *Picture Dictionary Activity Book*. London: Scotprint.
- Wiseman, Randy. (1995). *Language Smarts Book A-1*. California: Critical Thinking.
- Winebrenner, Susan. (2003). *Gifted Students Need an Education, too*. Annual Editions Educating Exceptional Children (Fourteenth Edition). Connecticut: McGraw Hill.
- Wu, Wu-Tien. (1992). Growing up Gifted and Talented in Taiwan. In *Proceeding of the Second Conference on Giftedness*. Wu, Wu- Tien; Kuo, Ching-Ching; & Steeves, Joyce. pp 145-154. Taipei: Department of Special Education Center.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- เนื้อหาการจัดการเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางความคิดระดับสูงสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ
- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้ที่ 5: Body Parts

**เนื้อหาการจัดการเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางความคิดระดับสูง
สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ**

หน่วยการ เรียน และ ระยะเวลา	หัวข้อ	หัวข้อทาง ภาษา	ไวยากรณ์	คำศัพท์	ทักษะทาง ความคิดระดับสูง
3 (7 ชม.)	Activities at home	ถาม เกี่ยวกับ เหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นใน ชีวิตประจำ วัน	- Wh- question "When" - Present Simple Tense eg. - When do you exercise? - I exercise in the morning/ afternoon/ evening. - When does she use a computer? - She uses it in the evening.	- Everyday actions: have a snack, exercise, use a computer, watch videos, do homework, listen to music, clean up, wash the car. etc.	การคิดอย่างมี วิจารณญาณ: 1. สามารถวิเคราะห์ ข้อมูล แยกแยะ และจัด กลุ่มคำศัพท์เกี่ยว Activities at Home และ In Door Activities และ เนื้อหาที่เรียน โดยใช้ กราฟวงกลมและตาราง 2. ประเมินตนเองและ ผู้อื่นได้ ความคิดสร้างสรรค์: 1. สามารถออกแบบ ชิ้นงานได้อย่างสร้างสรรค์ แปลกใหม่และ น่าสนใจ 2. สามารถคิดยืดหยุ่น คิดริเริ่ม คิดคล่องคล่อง และคิดรอบคอบ ละเอียดลออ กับสิ่งที่ครู กำหนดให้ได้ การคิดแก้ปัญหา: สามารถแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น ในห้องเรียน หรือระหว่าง การทำงาน ชิ้นงาน: โมบายส์เล่าเรื่อง เหตุการณ์ และกิจกรรม ในชีวิตประจำวัน

**เนื้อหาการจัดการเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางความคิดระดับสูง
สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ (ต่อ)**

หน่วยการ เรียน และ ระยะเวลา	หัวข้อ	หัวข้อทาง ภาษา	ไวยากรณ์	คำศัพท์	ทักษะทาง ความคิดระดับสูง
4 (7 ชม.)	Modes of Transporta tion	ถาม เกี่ยวกับ การเดินทาง และรูปแบบ ของการ เดินทาง	- Wh- question: How - Present Simple Tense eg. - How do they go to school? - They go to school by bus. - How does she go to work? - She goes to work by bus.	- Modes of transportation: bus, subway, airplane, train, car, taxi, ferry, bicycle. etc.	การคิดอย่างมี วิจารณญาณ: 1. สามารถวิเคราะห์ ข้อมูล แยกแยะ และจัด กลุ่ม และเปรียบเทียบ ความเหมือนความ แตกต่างของ เนื้อหาเกี่ยวกับ Transportation โดยใช้ กราฟวงกลม และ mind mapping 2. ประเมินตนเองและ ผู้อื่นได้ ความคิดสร้างสรรค์: สามารถออกแบบชิ้นงาน ยานพาหนะสำหรับ อนาคต ที่สามารถเกิดขึ้น ได้จริง การคิดแก้ปัญหา: 1. สามารถแก้ไขปัญหาก็ เกิดขึ้นได้อย่างรอบคอบ มีเหตุผล และตรงตาม เป้าหมาย ชิ้นงาน: ผลงานออกแบบ ยานพาหนะในอนาคต และการใช้กราฟวงกลม เปรียบเทียบยานพาหนะ ในปัจจุบัน กับอนาคต

**เนื้อหาการจัดการเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางความคิดระดับสูง
สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ (ต่อ)**

หน่วยการเรียนรู้ และ ระยะเวลา	หัวข้อ	หัวข้อทาง ภาษา	ไวยากรณ์	คำศัพท์	ทักษะทาง ความคิดระดับสูง
5 (7 ชม.)	Body Parts	บอก เกี่ยวกับคำ แสดงความเป็นเจ้าของ	- Possessive Adjective - Present Simple Tense - eg. - His foot hurts. - His feet hurt. - Their feet hurt.	- Body Parts: eye/eyes, ear/ ears, finger/fingers, knee/ knees, arm/arms, foot/ feet etc.	การคิดอย่างมี วิจารณญาณ: 1. สามารถเปรียบเทียบความเหมือนความแตกต่าง โดยการสร้างคำศัพท์ใหม่จากการเล่นคำลูกโซ่ 2. สามารถแยกแยะและจับกลุ่มเนื้อหา รวมทั้งคำศัพท์ตามหัวข้อ อวัยวะต่าง ๆ ที่กำหนดให้ได้ 3. สามารถประเมินตนเอง และผู้อื่นได้ ความคิดสร้างสรรค์: 1. การออกแบบชิ้นงานได้อย่างสร้างสรรค์ ไม่เหมือนใคร 2. สามารถสร้างคำศัพท์ที่น่าสนใจ และสอดคล้องตามจินตนาการของนักเรียน การคิดแก้ปัญหา: 1. สามารถสร้างชิ้นงานและคำใบ้ ได้อย่างซับซ้อน 2. สามารถแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นได้ ชิ้นงาน: ผลงานออกแบบ crossword

สาระสำคัญ การเรียนรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวกับการเจ็บป่วย โรงพยาบาล และการแสดงความเป็นเจ้าของ (possessive adjective) เป็นส่วนที่เอื้อให้ผู้เรียนได้คิดแก้ปัญหาและสร้างสรรค์ สามารถสร้างชิ้นงานที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการใช้ความคิดระดับสูงเพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ต่อไป

จุดประสงค์

■ ด้านภาษา

1. นักเรียนสามารถใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ (possessive adjective) ได้อย่างเข้าใจและสามารถนำความรู้ที่เคยเรียน (present simple tense) มาใช้ในการแต่งประโยคได้ เช่น

Mary goes to the hospital because her arms hurt.

John goes to the hospital because his foot hurts.

My father has a car. He washes his car.

My mother has a skirt. She wears her skirt.

2. นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับโรงพยาบาล เช่น patient nurse doctor dentist veterinarian cold fever ill และส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเช่น arm(s) finger(s) head leg(s) เป็นต้น

■ ด้านความคิด

1. นักเรียนฝึกทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณจากการเล่นเกมคำลูกโซ่ และสามารถจับกลุ่มคำศัพท์ตามหัวข้ออวัยวะต่าง ๆ ที่กำหนดให้ได้

2. นักเรียนสามารถออกแบบชิ้นงาน crossword ที่มีความซับซ้อนและสร้างสรรค์ไม่เหมือนใคร

3. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์คำศัพท์ ได้ตามจินตนาการของนักเรียนโดยใช้คำลูกโซ่ได้

4. นักเรียนสามารถแก้ไขปัญหามาจากสิ่งที่ครูกำหนดให้หรือเกิดขึ้นได้

■ ด้านสังคม/อารมณ์/จริยธรรม

1. นักเรียนร่วมมือกันทำงาน และยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น

2. นักเรียนรู้จักให้ความสำคัญกับสิ่งที่อยู่รอบตัว

คาบที่ 1

ทักษะกระบวนการคิดระดับสูง:

1. การคิดอย่างมีวิจารณญาณ

○ สามารถนำข้อมูลมาแยกแยะเพื่อเปรียบเทียบความเหมือน และความแตกต่าง

○ สามารถคิดสังเคราะห์ โดยนำข้อมูลที่เคยเรียนมาใช้ได้

2. ความคิดสร้างสรรค์

○ สามารถคิดคล่องแคล่ว คิดยืดหยุ่น คิดริเริ่ม และคิดรอบคอบละเอียดลออ

3. การคิดแก้ปัญหา

○ สามารถคิดแก้ปัญหา เพื่อสร้างสรรค์งานที่ได้รับมอบหมาย

อุปกรณ์:

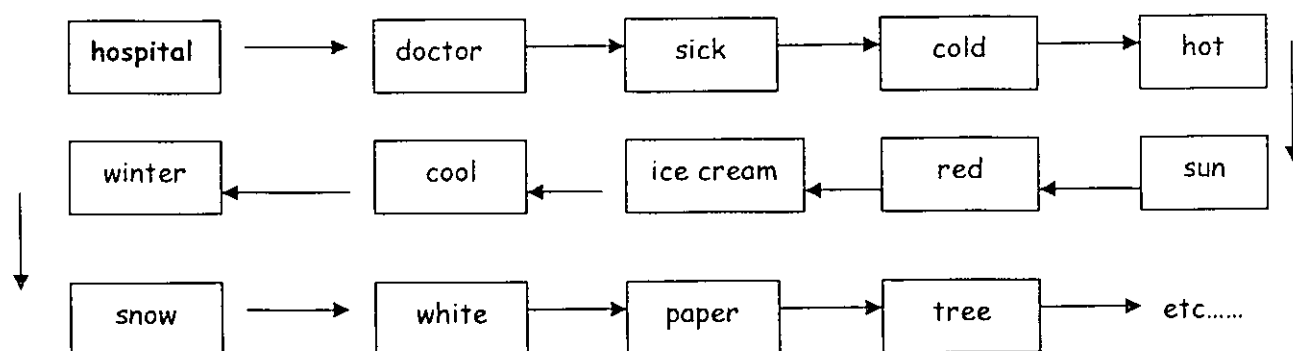
1. รูปภาพโรงพยาบาลที่มีกากบาท

ขั้นตอนการสอน:

1. ฝึกทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความคิดสร้างสรรค์คือ คิดคล่องแคล่ว คิดยืดหยุ่น โดยครูนำภาพโรงพยาบาลมาให้ดูและถามนักเรียนว่าถ้านักเรียนเข้าไปในโรงพยาบาล นักเรียนจะเห็นอะไรบ้าง (What can you see in the hospital?) นักเรียนทุกกลุ่ม กลุ่มละ 8 คนระดมสมอง (5 นาที) จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มพูดนำเสนอคำศัพท์ที่ตนคิดได้ (I can see) (แต่ละกลุ่มผลัดกันพูด) ครูเขียนคำศัพท์เหล่านั้นบนกระดานเพื่อเป็นการเพิ่มพูนคำศัพท์ใหม่ และขยายคำศัพท์เพิ่มเติมให้นักเรียน เช่น patient doctor dentist veterinarian เป็นต้น

2. ฝึกทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ด้านการเปรียบเทียบ และความคิดสร้างสรรค์ คิดคล่องแคล่ว คิดยืดหยุ่น คิดริเริ่ม และ คิดรอบคอบละเอียดลออ โดยให้นักเรียนเล่นคำลูกโซ่ ครูยกคำศัพท์ขึ้นมาบนกระดาน 1 คำ และให้นักเรียนช่วยกันคิดคำที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์นี้ อาจเป็นคำที่มีความหมายเหมือนหรือตรงข้ามกับคำศัพท์ที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

(ดัดแปลงจาก Wright, Andrew. (1988). *Picture Dictionary Activity Book*. London: Scotprint.)

3. นักเรียนแต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ช่วยกันฝึกคิดสร้างเป็นคำลูกโซ่ ตามหัวข้อคำศัพท์ต่อไปนี้ transportation, activities, supermarket, animals etc. (คำเหล่านี้นักเรียนเคยเรียนผ่านมาแล้ว) นักเรียนจะต้องพูดคำซ้ำกับคำที่เพื่อนพูดและคิดคำใหม่เพิ่มอีก เช่น ครูให้คำว่า transportation → นักเรียนคนที่ 1 พูดว่า transportation → car คนที่ 2 พูดว่า transportation → car → petrol คนที่ 3 พูดว่า transportation → car → petrol → water สลับกันไปเรื่อย ๆ

4. นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกทักษะการคิดวิจารณ์และความคิดสร้างสรรค์ โดยช่วยกันคิดคำศัพท์ขึ้นมาใหม่กลุ่มละ 1 คำ จากนั้นส่งคำที่นักเรียนคิดได้ให้เพื่อนกลุ่มถัดไปช่วยคิดคำลูกโซ่ เช่น กลุ่ม 1 เขียนของกลุ่ม 2 กลุ่ม 2 เขียนของกลุ่ม 3 เป็นต้น กลุ่มที่คิดคำของกลุ่มอื่นได้ครบ 15 คำก่อนเป็นผู้ชนะ (นักเรียนทำแบบนี้อีก 2 รอบ) จากนั้นนักเรียนนำคำศัพท์ที่เพื่อนกลุ่มอื่นเขียน

ไว้ ลอกใส่สมุด หากไม่ทราบความหมายนักเรียนเปิดพจนานุกรมหาความหมายและเขียนกำกับลงไป (คำไหนซ้ำนักเรียนไม่ต้องเขียน)

5. ให้นักเรียนแต่ละคนสร้างคำสุกโซ่โดยจับเวลา 3 นาทีเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ และนับปริมาณคำที่นักเรียนคิดได้ หาผู้ที่สามารถสร้างคำได้มากที่สุด ชมเชย และให้เพื่อน ๆ ปรบมือแสดงความชื่นชม

คาบที่ 2

ทักษะกระบวนการคิดระดับสูง:

1. การคิดอย่างมีวิจารณญาณ
 - สามารถนำข้อมูลมาแยกแยะและจัดกลุ่มได้
 - สามารถคิดสังเคราะห์ โดยนำข้อมูลที่เคยเรียนมาใช้ได้
2. ความคิดสร้างสรรค์
 - สามารถคิดคล่องแคล่ว คิดยืดหยุ่น คิดริเริ่ม และคิดรอบคอบละเอียดลออ
3. การคิดแก้ปัญหา
 - สามารถแก้ไขปรีศนาที่ครูนำมาให้ได้

อุปกรณ์:

1. Song chart: Head Shoulder Knee and Toe
2. ใบคำถามจำนวน 5 ข้อ

ขั้นตอนการสอน:

1. ครูติดแผ่นเพลง Head Shoulder Knee and Toe บนกระดาน เพื่อทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะ นักเรียนร้องและเต้นประกอบ
2. ครูถามนักเรียนว่าอวัยวะที่มีอยู่ในเพลงมีอะไรบ้าง เขียนบนกระดาน และให้นักเรียนอ่านออกเสียง จากนั้นครูให้นักเรียนคิดคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะเพิ่มเติม
3. ครูนำคำศัพท์จากในเพลงที่เขียนบนกระดาน และคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอวัยวะที่นักเรียนคิดก่อนหน้านี้มาให้นักเรียนแยกกลุ่ม เพื่อฝึกทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณด้านการแยกแยะและจัดกลุ่ม และถามเหตุผลนักเรียนว่าทำไมถึงนำคำเหล่านี้มาใส่ด้วยกัน เช่น

Head	eyes ,ears, mouth, nose
Shoulder	arms, hands, wrists
Knee	legs
Toe	foot/ feet

4. ให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่าน การฟังและการคิดแก้ปัญหา โดยการตอบคำถามที่อยู่บน กระดาน และฟังที่ครูพูด เมื่อนักเรียนตอบได้ครูถามเหตุผล (ครูค่อยๆ ดัด หรือพูดทีละประโยค เพื่อ ดึงความสนใจจากเด็กนักเรียน) (ข้อ 4-5 ครูอ่านให้ฟัง) เช่น

1. leg, knee, arm, (elbow)

2. I'm on your face. I have two holes. You use me to smell and breathe. Guess what I am. (a nose)

3. I am a part of your body. I'm between your shoulders and your hands. Guess what I am. (arms)

4. I am a part of your body. I am long. You use me when you stand or walk. Guess what I am. (legs)

5. I am in your mouth. I help you bite and chew food. You must brush me every morning. Guess what I am. (teeth)

(ดัดแปลงจาก: จีรธร แหวนทอง. (2546). *ปริศนาคำทายส่งเสริมการอ่าน*. กรุงเทพฯ: เป็นพับลิชชิง. และ Doelittle, John H. (1991). *Dr. Doeriddles Book A- 1*. California: Midwest.)

คาบที่ 3-4

ทักษะกระบวนการคิดระดับสูง:

1. การคิดอย่างมีวิจารณญาณ

- สามารถนำข้อมูลมาแยกแยะและจัดกลุ่มได้
- สามารถคิดสังเคราะห์ โดยนำข้อมูลที่เคยเรียนมาใช้ได้

2. ความคิดสร้างสรรค์

- สามารถคิดคล่องแคล่ว คิดยืดหยุ่น คิดริเริ่ม และคิดรอบคอบละเอียดลออ

อุปกรณ์:

1. ใบงานที่ 1 (ภาคผนวก ก หน้า 80)

ขั้นตอนการสอน:

1. ครูนำภาพโรงพยาบาลมาให้ให้นักเรียนดู แล้วเรื่องคนไข้ในโรงพยาบาลให้ฟัง

T: What is it?

Ss: Hospital

T: Yes, it is a hospital. Many patients go to the hospital. Who are they? What's wrong with them?

2. ครูให้นักเรียนดูภาพคนไข้ที่มีอาการแตกต่างกัน

T: This is John. He goes to hospital. His foot hurts. (ครูติดภาพผู้ชายที่เท้าบาดเจ็บ พร้อมกับ ประโยค **His foot hurts.**)

This is Mary. She goes to the hospital. **Her arm hurts.** (ครูติดภาพผู้หญิงที่เท้าแขนเจ็บ พร้อมกับประโยค **Her arm hurts.**)

Johnny and Mike go to the hospital, too. **Their fingers hurt.** (ครูติดภาพผู้ชาย 2 คนที่นิ้วบาดเจ็บ พร้อมกับประโยค **Their fingers hurt.**)

3. ครูให้นักเรียนศึกษาวิธีการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ (possessive adjective) ว่ามีวิธีการใช้อย่างไร ให้นักเรียนช่วยกันสรุป

Subject	Possessive Adjective	Subject	Possessive Adjective
I	my	He	his
You	your	She	her
We	our	It	its
They	their		

4. จากนั้นครูนำภาพมาให้ให้นักเรียนดูและช่วยกันแต่งประโยคเช่น Tom goes to hospital. His eyes hurt.

5. เพื่อฝึกทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณการนำข้อมูลที่เคยเรียนมาใช้ ครูให้นักเรียนสังเกตประโยคบนกระดานว่ามีวิธีการเขียนอย่างไร (เพื่อทบทวนการใช้ present simple tense)

6. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือเรียนหน้า 21 โดยครูอธิบายให้นักเรียนเขียนประโยคเพิ่มเติม (ครูกับนักเรียน ทำพร้อมกัน 2 ข้อ)

1. **our / eyes**

We go to the hospital because **our** eyes hurt.

2. **your/ foot**

You go to the hospital because **your** foot hurts.

7. เพื่อฝึกทักษะการสังเกต การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การแยกแยะ การจัดกลุ่ม และการนำข้อมูลที่เคยเรียนมาใช้ ครูให้ใบงานนักเรียนไปสำรวจว่าคนในครอบครัวมีของใช้อะไรบ้าง และเขาใช้ของใช้เหล่านี้ทำอะไร โดยให้เกณฑ์ว่า ถ้าเขียนได้ 5-9 ประโยค = พอใช้, 10-14 ประโยค = ดี, 15-19 ประโยค = ดีมาก, 20 ประโยคขึ้นไป = ดีเยี่ยม ครูแนะนำให้ให้นักเรียนคิดถึงคนใดคนหนึ่ง ในครอบครัว แล้วคิดว่าคนในครอบครัวมีของใช้อะไรบ้าง แล้วเขานำของใช้นั้นมาทำอะไร และถ้านักเรียนคิดได้ทั้งหมดแล้วให้เปลี่ยนไปคิดถึงคนอื่น เช่น

- My father has a shirt. He wears his shirt.
- My father has a car. He washes his car.
- My father has a pen. He uses his pen.
- My mother has a skirt. She washes her skirt.
- My mother has a purse. She uses her purse.

คาบที่ 5**ทักษะกระบวนการคิดระดับสูง:**

1. การคิดอย่างมีวิจารณญาณ
 - สามารถพิจารณาข้อมูลอย่างรอบคอบ
 - สามารถประเมินความคิดเห็นของผู้อื่น
2. การคิดแก้ปัญหา
 - สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว สร้างสรรค์ และมีเหตุผล

อุปกรณ์:

1. รูปภาพพร้อมข้อมูลของบุคคลที่ต้องการให้นักเรียนค้นหาจำนวน 4 รูป

ขั้นตอนการสอน:

1. นักเรียนแต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 8 คน เล่นเกมถอดรหัสค้นหาคนร้าย เพื่อฝึกทักษะการคิดแก้ปัญหาโดยครูได้อธิบายให้นักเรียนดังนี้

T: Today is a good day. There are 4 students who would like to study with us. Look at them carefully because there is one person who isn't a good person. You have to find out who is this person.

2. ครูจัดรูปทั้ง 4 คน บนกระดาน และให้นักเรียนเดาว่าเป็นใคร พร้อมทั้งให้เหตุผล
3. จากนั้นครูให้ข้อมูลกับนักเรียนเพิ่มเติมในเรื่องของชื่อ อายุและที่อยู่ ถามนักเรียนว่าจะตั้งคำถาม ถามข้อมูลเหล่านี้ได้อย่างไร

T: How do we ask for these information in English?

Ss: What is his/ her name?

How old is he/she?

What is his/ her address?

4. นักเรียนเลือกถามข้อมูลของบุคคลบนกระดานโดยใช้รูปแบบจากที่พูดกับครู ครูติดข้อมูลบนกระดาน

Name: Wendy Age: 10 Address: 19 Yellow Road	Name: Steve Age: 8 Address: 2 Fall Road
---	---

Name: Greg Age: 10 Address: 5 Bed Street	Name: Helen Age: 11 Address: 18 Angle Road
--	--

5. เมื่อนักเรียนทราบข้อมูลของทุกคนทั้งหมดแล้วเพื่อฝึกทักษะการคิดแก้ปัญหาและการสังเกตครูให้โจทย์ปัญหา “พวกเขาเป็นคนที่เก่งและชอบทางด้านตัวเลข เขามักจะทำทุกอย่างให้เป็นตัวเลขทั้งหมด ซึ่งรวมไปถึงตัวอักษรที่นักเรียนเห็นอยู่บนกระดาน ข้อมูลของเขาจะต้องเกิน 100 และแตกต่างจากคนอื่นทายสิว่าใคร”

6. นักเรียนช่วยกันหาวิธีถอดรหัสข้อมูลที่ได้จากบุคคลทั้ง 4 นักเรียนกลุ่มที่หาคำตอบได้ถูกต้อง พร้อมบอกวิธีการถอดรหัสได้ 10 คะแนน

*คำตอบคือ Wendy เพราะว่าข้อมูลของเธอหลังจากที่ถอดรหัสมีข้อมูลมากกว่าคนอื่นวิธีการถอดคือให้ a คือ 1 b คือ 2 แล้วเรียงตามลำดับตัวอักษรไปเรื่อย ๆ

คาบที่ 6-7

ทักษะกระบวนการระดับสูง:

1. การคิดอย่างมีวิจารณญาณ
 - สามารถพิจารณาข้อมูลอย่างรอบคอบ
 - สามารถแยกแยะข้อมูลเพื่อการเปรียบเทียบความเหมือน ความแตกต่าง
 - สามารถสังเคราะห์ข้อมูลที่เคยเรียน มาใช้ในการตอบคำถามได้
2. ความคิดสร้างสรรค์
 - สามารถสร้างชิ้นงานได้สร้างสรรค์ แปลกใหม่
3. การคิดแก้ปัญหา
 - สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้

อุปกรณ์:

1. ใบ crosswords (ดูภาคผนวก หน้า 81-82)
2. ตารางสำหรับสร้าง crosswords

ขั้นตอนการสอน:

1. ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับ crosswords เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนเคยเล่นเกมชนิดนี้มาก่อนหรือไม่
2. ครูถามนักเรียนว่า crosswords มีลักษณะอย่างไร แนะนำให้นักเรียนรู้จักคำว่า across และ down

3. เมื่อนักเรียนเข้าใจวิธีการเล่น ครูให้นักเรียนจับคู่และแจก crossword แผ่นที่ 1 นักเรียนทำตารางข้อ 1 และเมื่อนักเรียนทำเสร็จครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยจากนั้นเมื่อนักเรียนเข้าใจวิธีเล่น ครูให้นักเรียนเล่นเกม crossword แข่งกัน โดยครูแจกใบงานเพิ่มเติมคู่ไหนที่ทำเสร็จก่อนครูจะให้ดาวไว้สะสมแต้ม

4. ครูเฉลยคำตอบพร้อมกับนักเรียนอีกครั้ง

5. ตรวจสอบความเข้าใจในการให้ทำโดยให้นักเรียนคิดคำศัพท์ที่จะนำมาใส่ในตาราง crossword ร่วมกับครูบนกระดาน จากนั้นแจกตารางเพื่อให้นักเรียนสร้างเกมเองพร้อมกับคิดสร้างคำใบ้ โดยครูให้คำปรึกษาหากนักเรียนต้องการ

การวัดและประเมินผล

1. ประเมินจากการสังเกตการปฏิบัติงาน การใช้ทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนในชั้นเรียน
2. ประเมินจากการประเมินตนเองของนักเรียนด้านการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง
3. ประเมินจากการประเมินชิ้นงานของนักเรียนด้านการใช้ทักษะทางความคิดระดับสูง

บันทึกผลหลังการสอน

1. ผลการสอน

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

3. ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

.....

ลงชื่อผู้สอน

(น.ส. จำปูน สำอาง)

วันที่ เดือน พ.ศ.

Name Class No.....

Worksheet 1

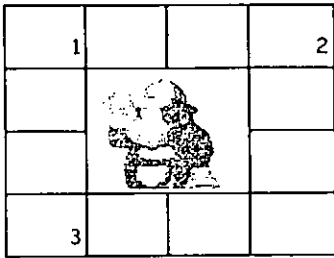
Whose things are they?

List as many things as you can find in your house. Whose things are they?

What do the owners do with their things? Write the sentences.

A

Across

1 plane, balloon, helicopter, rocket = Air

ambulance, taxi, sky-train, truck = _____

3 day, week, month, _____

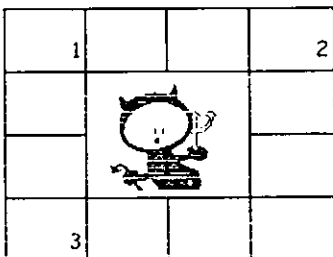
Down

1 The opposite of a gentleman.

2 I am a brown animal. I have four legs. You always see me with Santa.

B

Across

1 I ride on the water, I start with B. With a sail or motor, you can come with me.

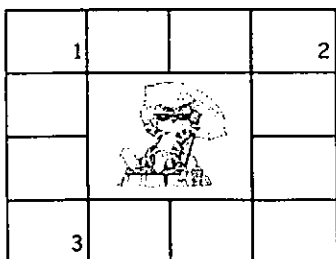
3 I'm on your face. I have two holes. You use me to smell and breathe.

Down

1 I am a vegetable. I have many seeds inside. People like to eat my seeds. My seeds are green, yellow, red, and black.

2 We have a car to drive. We have a radio to listen. We have a watch to tell the _____

C

Across

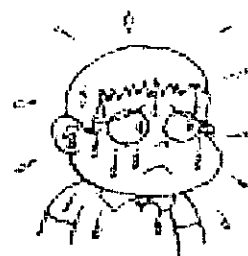
1 The fruit sellers sell fruits. The bakers sell cakes, bread, donuts etc. The butchers sell _____.

3 I am a part of your body. I am between your head and your shoulder.

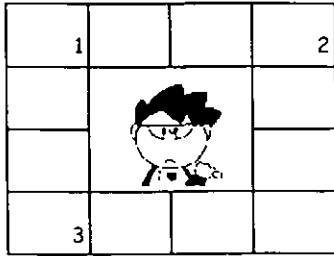
Down

1 river: road, hill: mountain, sun: _____

2 X = cross ✓ = _____

D

Across

1 F16 : Plane, Toyota: Car, Titanic: _____

3 A bar of chocolate

A can of coke

A _____ of socks

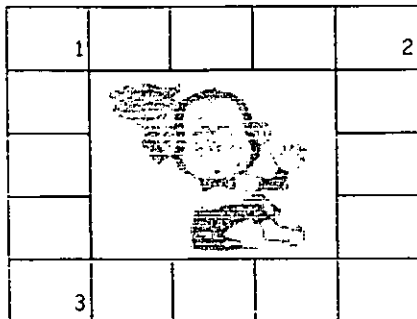
Down

1 Nurse: Hospital, Teacher: School, Shopkeeper: _____

2 hand, nose, hair, face = hand

fish, duck, goat, pear = ?

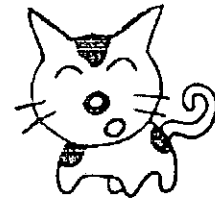
E

Across

1 Nine chickens, two dogs, and three cats have a total of forty legs. (Right/ Wrong)

3 fish: water, bird: nest, Man: _____

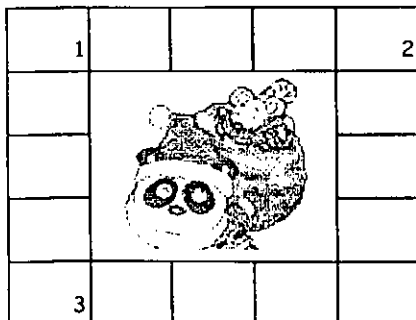

Down

1 Children _____ television at night.

2 I'm a kind of fruit. I am green or purple. Wine is made from me.

F

Across

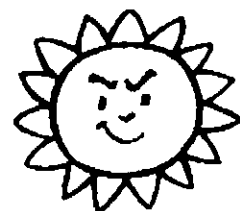
1

3 Italy is to Europe, as Japan is to Asia.
(Right/ Wrong)

Down

1 I am an animal. I live in a forest. I look like a cat but I'm not a cat.

2 morning, afternoon, evening, _____

เฉลย

A

Across	Down
1 land	1 lady
3 year	2 year

B

Across	Down
1 boat	1 bean
3 nose	2 time

C

Across	Down
1 meat	1 meat
3 neck	2 tick

D

Across	Down
1 ship	1 shop
3 pair	2 pear

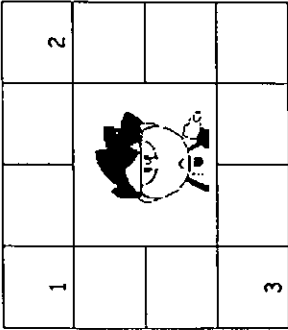
E

Across	Down
1 wrong	1 watch
3 house	2 grape

F

Across	Down
1 train	1 tiger
3 right	2 night

Crossword

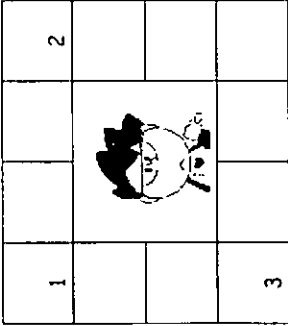
Across

1.
.....
3.
.....
.....

Down

1.
.....
2.
.....

Crossword

Across

1.
.....
3.
.....
.....

Down

1.
.....
2.
.....

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง
- เกณฑ์การประเมินแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์
- เกณฑ์การประเมินแบบทดสอบการคิดแก้ปัญหา
- เกณฑ์การประเมินชิ้นงาน
- แบบประเมินตนเองด้านทักษะทางความคิดระดับสูง
- แบบสังเกตพฤติกรรมด้านทักษะทางความคิดระดับสูง

แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง

คำชี้แจง ข้อสอบมีทั้งหมด 27 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที (2 คาบ) โดยข้อสอบแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ประกอบด้วยความคิดสร้างสรรค์ จำนวน 5 ข้อ ใช้เวลา 40 นาที

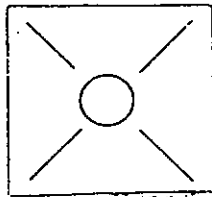
ตอนที่ 2 ประกอบด้วยความคิดวิจารณ์ญาณ และคิดแก้ปัญหา จำนวน 21 ข้อใช้เวลา 25 นาที

ตอนที่ 3 ประกอบด้วยการคิดแก้ปัญหา จำนวน 1 ข้อใช้เวลา 25 นาที

ตอนที่ 1

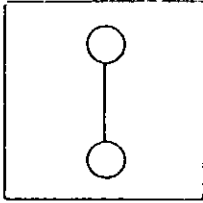
ข้อ 1-3 นักเรียนดูรูปภาพต่อไปนี้แล้วเขียนว่ารูปภาพเหล่านี้เหมือนหรือคล้ายกับรูปอะไร เขียนให้ได้มากที่สุดภายในเวลา 30 นาที (เขียนเป็นภาษาอังกฤษ และสะกดถูกต้องได้ 1 คะแนน เขียนเป็นภาษาไทยได้ ครึ่ง คะแนน)

1.

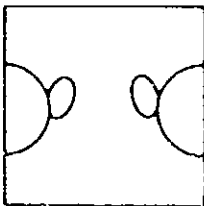
=

2.

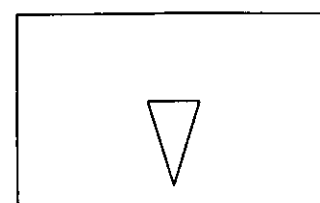
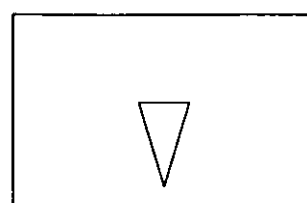
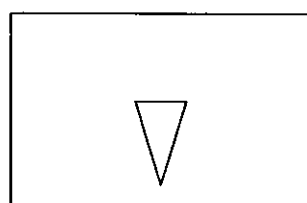
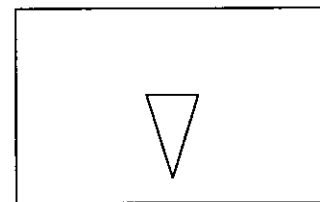
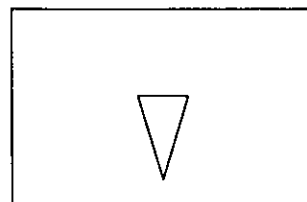
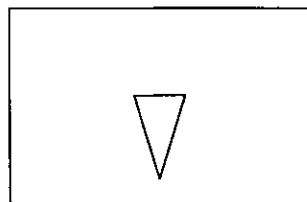
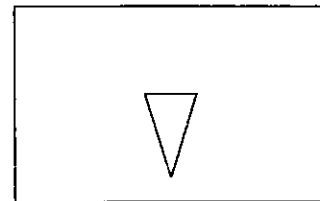
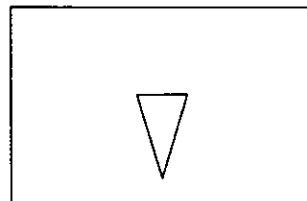
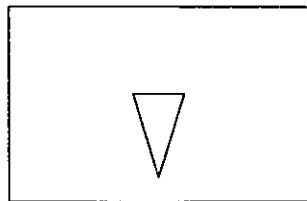
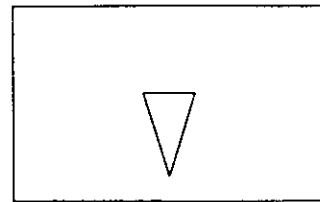
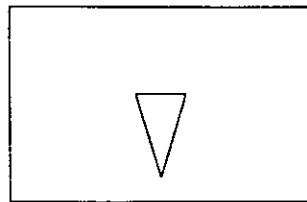
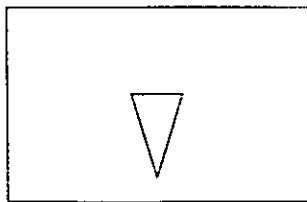
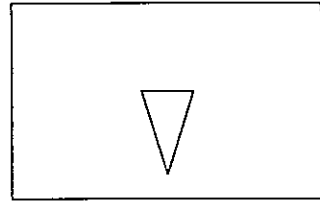
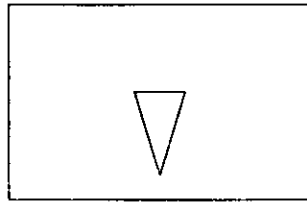
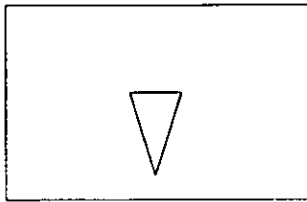
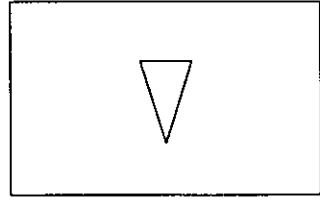
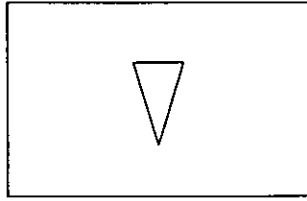
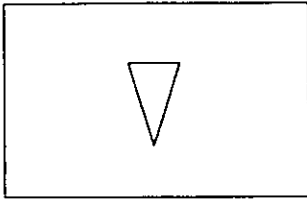
=

3.

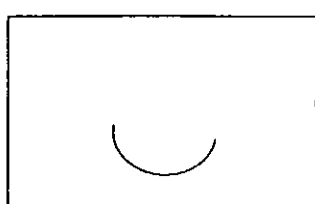
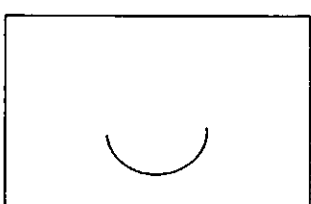
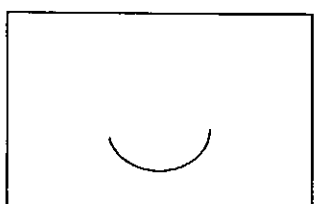
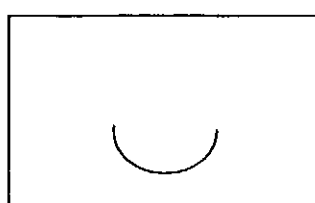
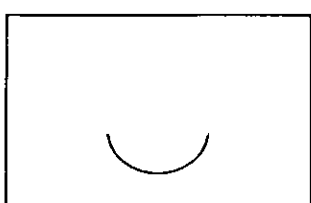
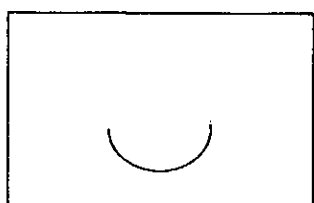
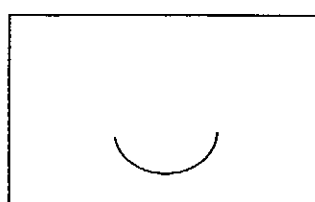
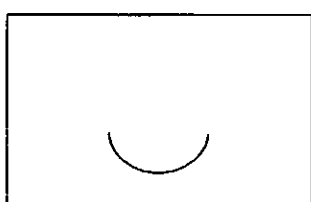
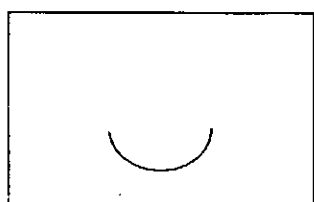
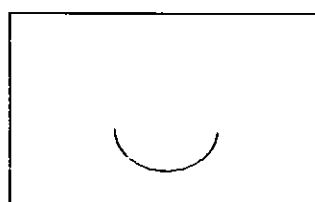
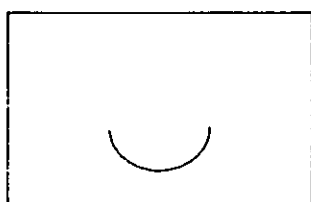
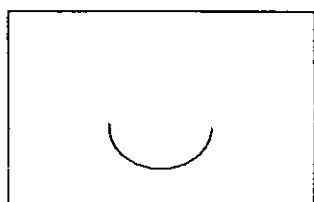
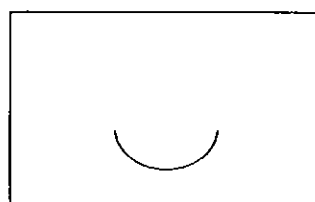
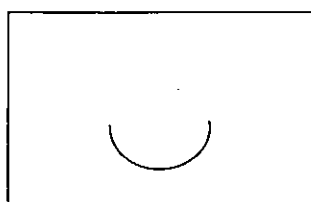
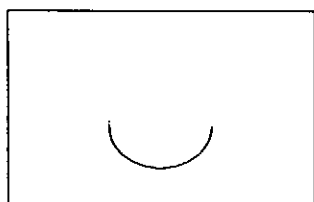
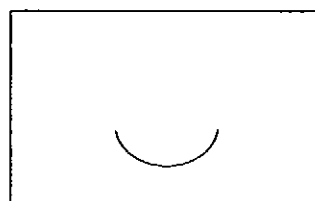
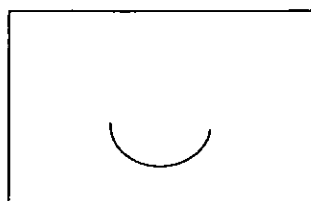
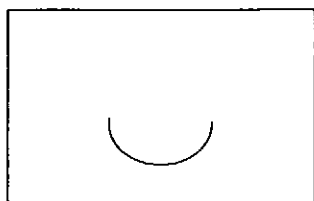

=

ข้อ 4-5 ให้นักเรียนวาดต่อเติมจากภาพที่กำหนดให้ต่อไปนี้ ให้มากที่สุดภายในเวลา 10 นาที
4.

5.

แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง

ตอนที่ 2

ข้อ 6-12 นักเรียนอ่านประโยคต่อไปนี้แล้วเขียน "T" สำหรับประโยคที่นักเรียนคิดว่าถูก และเขียน "F" สำหรับประโยคที่นักเรียนคิดว่าผิด

_____ 6. All animals have legs.

_____ 7. Koalas are born in Australia. Most people go to Australia to see koalas. If you want to see a koala, you have to go to Australia.

_____ 8. If a room is to a house, a page is to a book.

_____ 9. Somsak always gets a good grade because he likes reading. If you want to have a good grade, you have to read a lot of books.

_____ 10. John likes to play football in the house. Today he plays football in the house, and breaks his mother's vase. He doesn't tell her because she will hit him. This is a good idea for him.

_____ 11. Nine chickens, two dogs, and three cats have a total of forty legs.

_____ 12. Gary has only forty-eight baht, but Gary can buy a bicycle that costs one hundred twenty baht, if he borrows fifty-seven baht from Jane and fifteen baht from Jill.

ข้อ 13 -14 ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่ไม่เข้ากลุ่ม โดยวงกลมรอบคำ

13. bus truck train taxi boat

14. ear eye arm lip nose

ข้อ 15-16 ให้นักเรียนจับคู่หัวข้อในตารางสี่เหลี่ยมข้างล่างกับกลุ่มคำในแต่ละข้อ เขียนคำตอบลงในช่องว่างท้ายข้อ

Transportation
Parts of the body
Hospital

Pets
Personal items
Food

15. ferry train subway truck

16. doctor nurse medicine patient

17. ให้นักเรียนเรียงคำศัพท์ต่อไปนี้ โดยเรียงลำดับตามพจนานุกรม (Dictionary) คำที่มา ก่อนใส่เลข 1 และคำสุดท้ายใส่เลข 6 _____ airplane _____ ambulance _____ arm _____ apple _____ alien _____ air	18. ให้นักเรียนเขียนตัวเลขตั้งแต่ 1-6 หน้าคำศัพท์ต่อไปนี้โดยเรียงจากสิ่งที่เล็กที่สุด (1) ไปจนถึงสิ่งที่ใหญ่ที่สุด (6) _____ a fly _____ a kitten _____ a donkey _____ a puppy _____ a horse _____ a lizard
--	--

ข้อ 19 - 25 นักเรียนเขียนคำตอบที่ถูกต้องลงในช่องว่าง

19. a, c, f, j, _____

20. two, three, five, eight, thirteen, twenty-one, _____

21. arm, elbow, leg, _____

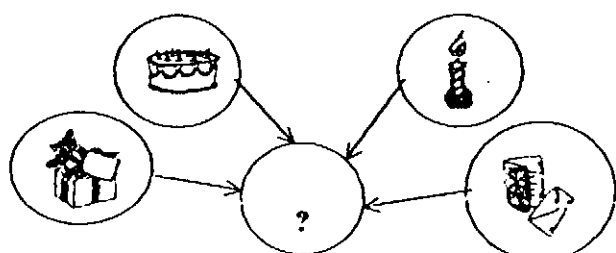
22. Somsak likes toy cars. He goes to a toy shop. A toy car costs a hundred and twenty- five baht. Somsak has 500 baht. How many toy cars can he buy? _____

23. I am either big or small. But I'm round in shape. Boys like to throw and kick me. Guess what I am. _____

24. I ride on the water, I start with B. With a sail or motor, you can come with me. Guess what I am? _____

25. I am a part of your body. I am long. You use me when you stand or walk. Guess what I am. _____

26. ดูภาพข้างล่างต่อไปนี้ว่า เชื่อมโยงกับวันใด และให้นักเรียนวงกลมรอบข้อที่เลือก

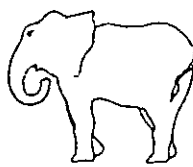
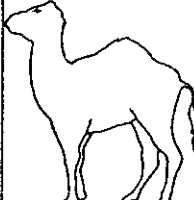
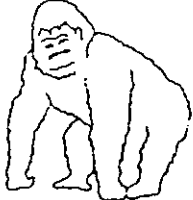

1. New Year's Day
2. Birthday
3. Christmas
4. Mother's Day

ตอนที่ 3

27. อ่านสถานการณ์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้ และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมให้เหตุผลว่าทำไมนักเรียนถึงใช้วิธีนี้ (25 นาที)

Mr. Paul wants to build the zoo. He buys 20 kinds of animal but his brother builds only eight cages. What should Mr. Paul do to put his animals into the cages? Write down the names of animals and give the reasons why they can live together?

					
lions	tigers	penguins	crocodiles	birds	peacocks
					
elephants	snakes	giraffes	camels	seals	gorillas
					
zebras	monkeys	rhinoceros	polar bears	kangaroos	deer
					
pandas		hippopotamus			

เกณฑ์การประเมินแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

ความคิด สร้างสรรค์	ระดับคะแนน			
	1	2	3	4
คิดคล่อง (Fluency)	- นักเรียนสามารถ คิดคำภาษาไทย และภาษาอังกฤษ รวมกันได้ 1- 5 คำ	- นักเรียนสามารถ คิดคำภาษาไทย และภาษาอังกฤษ รวมกันได้ 6-10 คำ	- นักเรียนสามารถ คิดคำภาษาไทย และภาษาอังกฤษ รวมกันได้ 11-15 คำ	- นักเรียนสามารถ คิดคำภาษาไทย และภาษาอังกฤษ รวมกันได้ตั้งแต่ 16 คำขึ้นไป
	- นักเรียนสามารถ วาดต่อเติมภาพได้ 1-7 รูป	- นักเรียนสามารถ วาดต่อเติมภาพได้ 8-14 รูป	- นักเรียนสามารถ วาดต่อเติมภาพได้ 15-21 รูป	- นักเรียนสามารถ วาดต่อเติมภาพได้ 22 รูปขึ้นไป
	* คำศัพท์หรือภาพที่วาดจะต้องสอดคล้องกับรูปภาพที่กำหนดให้ และไม่มีการนับคำ/ รูปซ้ำในแต่ละข้อ			
คิดยืดหยุ่น (Flexibility)	- มีกลุ่มคำเพียง 1 กลุ่ม - มีประเภทของ รูปภาพที่ หลากหลายเพียง 1 กลุ่ม	- มีกลุ่มคำ 2-3 กลุ่ม - มีประเภทของ รูปภาพที่ หลากหลาย 2-3 กลุ่ม	- มีกลุ่มคำ 4-5 กลุ่ม - มีประเภทของ รูปภาพที่ หลากหลาย 4 -5 กลุ่ม	- มีกลุ่มคำ 6 กลุ่ม ขึ้นไป - มีประเภทของ รูปภาพที่ หลากหลาย 6 กลุ่ม ขึ้นไป
คิดริเริ่ม (Originality)	- มีคำ หรือ รูปภาพแปลก แตกต่างจากที่รูป ควรจะเป็น 1-3 คำ/ รูป	- มีคำ หรือ รูปภาพแปลก แตกต่างจากที่รูป ควรจะเป็น 4-6 คำ/ รูป	- มีคำ หรือ รูปภาพแปลก แตกต่างจากที่รูป ควรจะเป็น 7- 9 คำ/รูป	- มีคำ หรือ รูปภาพแปลก แตกต่างจากที่รูป ควรจะเป็น 10 คำ/ รูปขึ้นไป
ความคิด ละเอียดลออ (Elaboration)	- คำ/ รูปภาพ ที่ เขียน หรือวาด ทั้งหมดไม่สามารถ สื่อความหมายได้ กับภาพที่ กำหนดให้	- คำ/ รูปภาพ ที่ เขียนหรือวาดเกิน ครึ่งไม่สามารถสื่อ ความหมายให้ เข้าใจได้ - วาดแบบธรรมดา ไม่มีการเติม หรือ การใช้เส้น ต้องใช้ เวลามากในการ ตีความ	- คำ/รูปภาพที่ เขียนหรือวาดบาง คำ / รูป ไม่ สามารถสื่อ ความหมายให้ ชัดเจนได้ เมื่อ เปรียบเทียบกับ รูปภาพ - รูปภาพมีการใช้ เส้น หรือให้ รายละเอียดเพื่อสื่อ ให้เข้าใจอยู่	- คำ/ รูปภาพ ที่ เขียนหรือวาด สามารถอธิบาย ความหมายได้ ชัดเจน - มีการให้ รายละเอียดใน รูปภาพได้อย่าง ชัดเจนโดยไม่ต้อง ตีความ

หมายเหตุ การให้คะแนนจะเป็นการนำรูปภาพทั้ง 5 รูปมารวมกัน และให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

นอกจากนี้ การให้คะแนนยังรวมถึงการวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ ถ้านักเรียนเขียนคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ ได้คำละ 1 คะแนน แต่ถ้าสะกดผิดแต่สามารถสื่อความหมายได้ ให้ครึ่ง คะแนน และเขียนคำศัพท์เป็นภาษาไทยได้ ครึ่ง คะแนน เช่นกัน

ดัดแปลงจาก: Urban, Klaus K. (1999). *Urban's Components Model of Creativity*. Retrieved July 2005 from://www.erz.uni-hannover.de/~urban/compmod.htm.

เกณฑ์การประเมินแบบทดสอบการคิดแก้ปัญหา

รายการประเมิน	ระดับคะแนน		
	1	2	3
การคิดแก้ปัญหา	- สามารถแก้ไขปัญห ได้ แต่ไม่สามารถ อธิบายหรือให้เหตุผลได้	- สามารถแก้ไขปัญห ได้ แต่ไม่สามารถ อธิบายหรือให้เหตุผลได้ อย่างครบถ้วน	- สามารถแก้ไขปัญห และอธิบาย หรือให้ เหตุผลได้อย่างเข้าใจ และครบถ้วน
การนำเสนอ ความคิด	- นำเสนอความคิดไม่ น่าสนใจ ดูแล้วไม่น่าจะ เป็นไปได้ - ไม่มีหลักฐาน หรือ ข้อมูลในการนำเสนอ ความคิด	- นำเสนอความคิดได้ ค่อนข้างน่าสนใจ และ อาจมีความเป็นไปได้ - มีหลักฐานมานำเสนอ แต่ไม่ครบทั้งหมด	- นำเสนอความคิดได้ น่าสนใจ และเป็นได้ตาม หลักความจริง - มีหลักฐานหรือข้อมูล มาอ้างอิง และสามารถ นำเอาความรู้ที่มีอยู่มา ใช้เสริมเป็นหลักฐานได้ อย่างสมเหตุสมผล
การใช้ภาษา	- ใช้ภาษาไทยในการ อธิบายทุกประโยค แต่ มีการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษอยู่บ้างนิต หน่อย - สะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษผิดมาก	- ใช้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษผิดมาก และมีการใช้ภาษาไทย สลับกับภาษาอังกฤษอยู่ ตลอด - สะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษผิดอยู่บ้าง เล็กน้อย	- ใช้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษได้อย่าง เข้าใจ แต่ยังไม่ถูกต้อง ทั้งหมด และมีการใช้ ภาษาไทยผสมอยู่บ้าง เล็กน้อย - สะกดคำศัพท์ ภาษาอังกฤษได้อย่าง ถูกต้อง และมีการ พยายามใช้คำศัพท์ที่ ยากกว่าระดับที่ตนเรียน

เกณฑ์การประเมินชิ้นงาน

รายการ ประเมิน	ระดับคะแนน			
	1	2	3	4
ความคิด	- สามารถนำ ความรู้ที่เรียนมา สร้างเป็นชิ้นงาน ได้	- สามารถนำ ความรู้ที่เรียนมา ดัดแปลงใช้กับ ชิ้นงานได้	- สามารถนำ ความรู้ที่เรียนมา ประยุกต์ใช้กับ ชิ้นงานของตนได้ อย่างสร้างสรรค์ และน่าสนใจ	- สามารถนำ ความรู้ที่เรียนมา สร้างเป็นชิ้นงาน ของตนได้อย่าง สร้างสรรค์ แปลก ใหม่ อย่างที่คาด ไม่ถึง
การ สร้างสรรค์ ชิ้นงาน	- ชิ้นงานไม่มีการ เปลี่ยนแปลงไป จากของต้นแบบ	- ชิ้นงานมีการ สร้างเปลี่ยนแปลง ให้แตกต่างจาก ของต้นแบบ เล็กน้อย	- ชิ้นงานมีความ แตกต่างจาก ต้นแบบอยู่มาก	- ชิ้นงานมี ลักษณะเฉพาะ ของตนเอง แทบ จะไม่มีลักษณะ ของต้นแบบอยู่ เลย
รูปแบบการ ใช้ภาษา	- ใช้ไวยากรณ์ ไม่ ถูกต้อง ผิดอยู่ หลายตำแหน่ง - ใช้คำศัพท์ไม่ ถูกต้องและสะกด ผิดอยู่มาก	- ใช้ไวยากรณ์ถูก เป็นส่วนใหญ่ แต่ มีการเรียงผิด ตำแหน่งอยู่บ้าง - ใช้คำศัพท์ไม่ ถูกต้องและสะกด ผิดอยู่ 2-3 คำ	- ใช้ไวยากรณ์ได้ ถูกต้อง - ใช้คำศัพท์ได้ ถูกต้อง	- ใช้ไวยากรณ์ที่ ยากกว่าระดับที่ เรียนได้เป็นอย่างดี - มีการใช้ คำศัพท์ยากได้ ถูกต้อง

ปรับปรุงจาก: แบรินก้า; แชนแมน; และสวาทซ์. (2544). *108 วิธีวัดและประเมินพหุปัญญา*. แปลโดย เฉลียวศรี พิบูลชล.
กรุงเทพฯ: เพียร์สัน.

Hughes, Arthur. (2000). *Testing for Language Teachers*. Cambridge: Cambridge University.

แบบประเมินตนเองด้านทักษะทางความคิดระดับสูง

หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง

ชื่อนักเรียน: ชั้น เลขที่

ตอนที่ 1

ให้นักเรียนประเมินตนเองหลังเรียนในแต่ละสัปดาห์ โดยทำเครื่องหมาย x เลือกหัวข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

ข้อความ	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	น้อย
1. ฉันสามารถเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างของข้อมูลที่ครูให้ได้				
2. ฉันสามารถนำข้อมูลมาแยกแยะเพื่อการจัดลำดับหรือจัดกลุ่มได้				
3. ฉันสามารถตอบคำถามได้อย่างรวดเร็ว				
4. ฉันสามารถตอบคำถามที่ยาก พร้อมให้เหตุผลได้				
5. ฉันสามารถนำเนื้อหาวิชาที่เคยเรียน มาใช้ประโยชน์ได้				
6. ฉันสามารถคิดได้อย่างรวดเร็ว และมีจำนวนมากภายในระยะเวลาที่กำหนด				
7. ฉันมีความคิดที่สร้างสรรค์ แปลกใหม่ และน่าสนใจ				
8. ฉันสามารถแก้ปัญหาที่พบในห้องเรียน หรือที่ครูนำมาให้ได้				
9. ฉันสามารถประเมินตนเองและเพื่อนได้				

ตอนที่ 2

ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมตามหัวข้อต่อไปนี้

1. สิ่ง que ฉันคิดว่าฉันทำได้ดีที่สุดที่สุดในหน่วยการเรียนรู้นี้คือ

.....

.....

.....

2. สิ่ง que ฉันคิดว่ายังทำไม่ดี และอยากทำให้ดีขึ้นในหน่วยการเรียนรู้นี้ คือ

.....

.....

.....

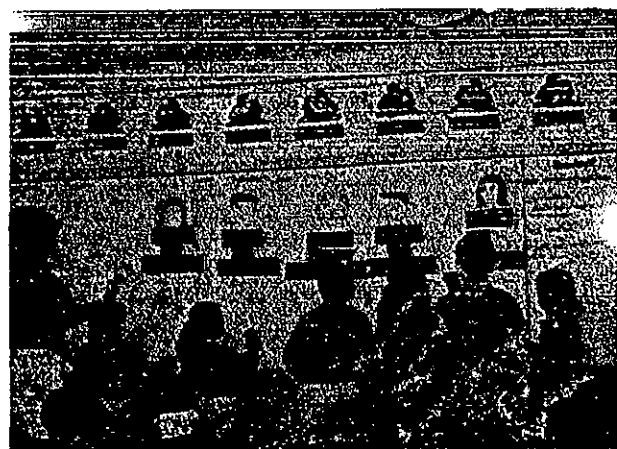
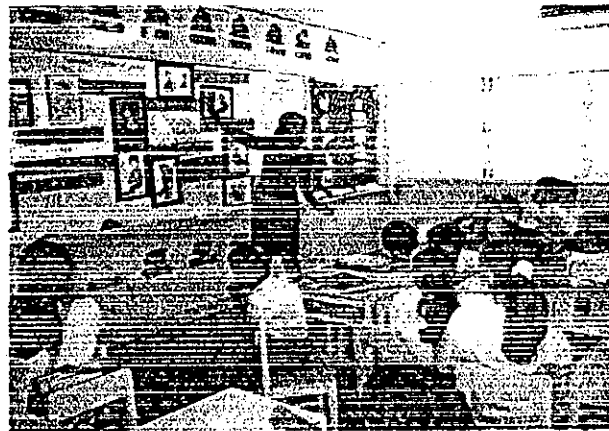
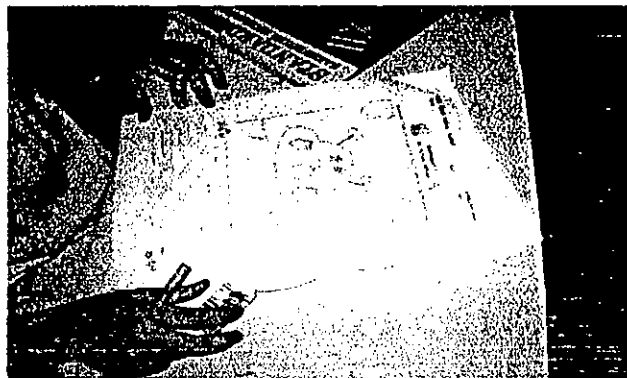
๐ ยังไม่ปรากฏ

ขาดคิดเห็นเพิ่มเติม

ภาคผนวก ค

- ภาพการเรียนรู้และการปฏิบัติงานของนักเรียนในห้องเรียน
- ภาพนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
- ตัวอย่างผลงานนักเรียน

ภาพการเรียนรู้และการปฏิบัติงานของนักเรียนในห้องเรียน

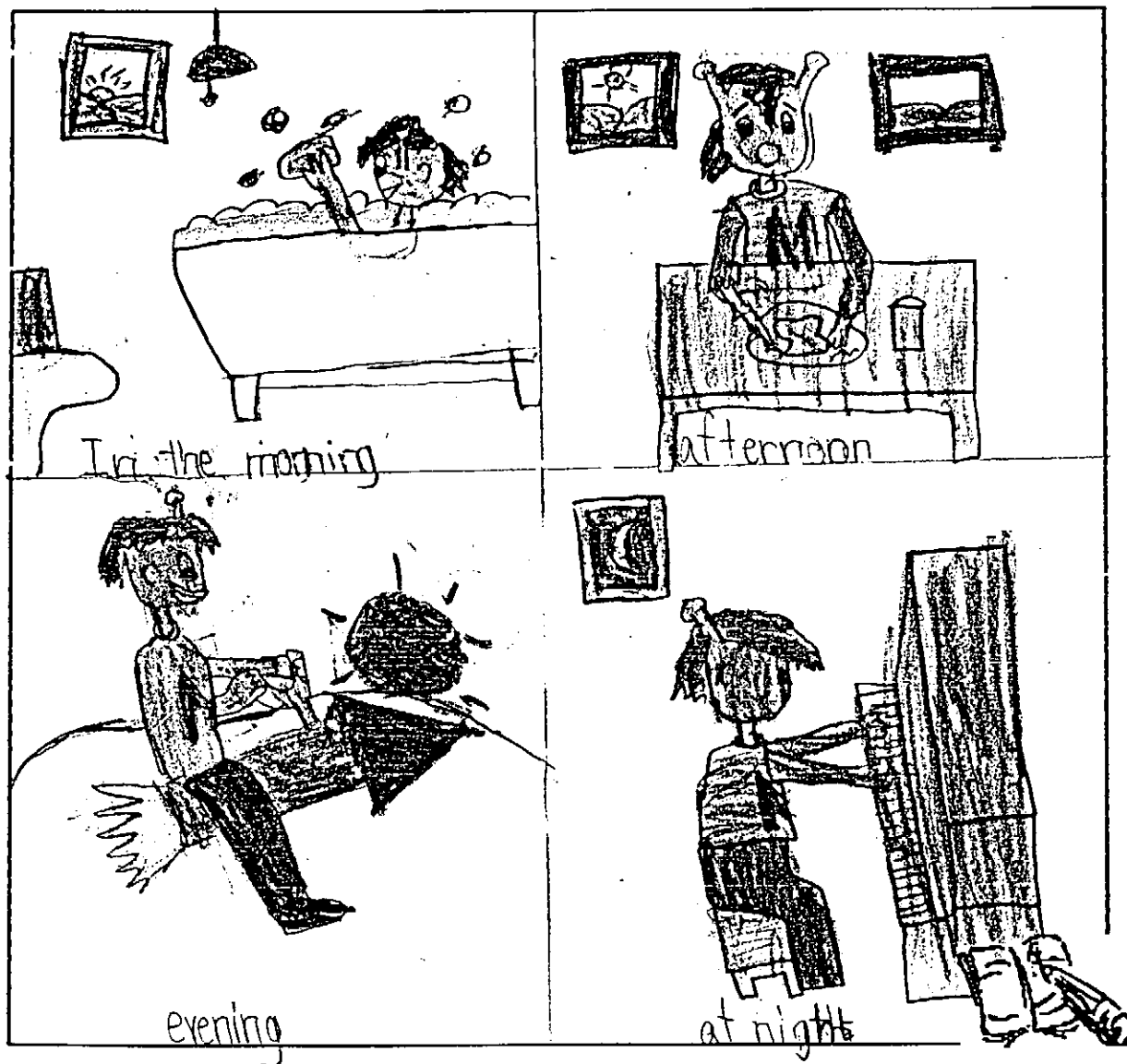
นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

Name Tirapatt Class 3.2 No. 10

Worksheet 3

What does this family do? This is the Adam family. There are four people, father mother and two children. The boy is 12 years old and he is good at playing sports. The girl is nine years old and she likes reading. They have lived in Thailand for 20 years but they aren't Thais. They are aliens from Mar. Choose one person in the Adam family to draw and write the activities that he or she does on Sunday.

Somsak takes a bath in the morning.

Somsak has lunch in the afternoon.

Somsak rides a rocket in the evening.

Somsak plays pianos at night.

piano

Very good

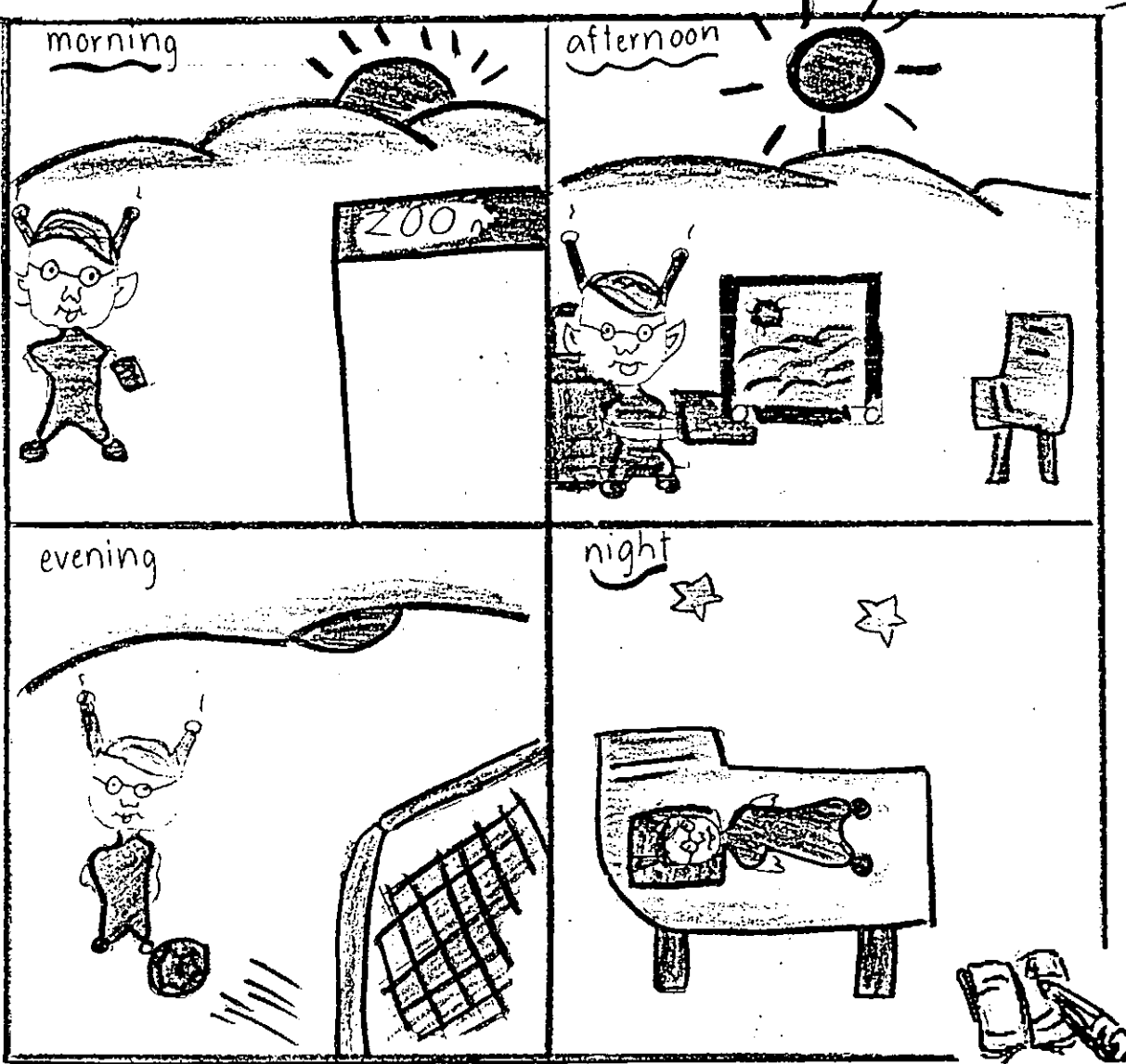
8/7/05

Name Chayanit (Satang) Class 3/2 No. 17

Worksheet 3

What does this family do? This is the Adam family. There are four people, father mother and two children. The boy is 12 years old and he is good at playing sports. The girl is nine years old and she likes reading. They have lived in Thailand for 20 years but they aren't Thais. They are aliens from Mar. Choose one person in the Adam family to draw and write the activities that he or she does on Sunday.

Somsri Adam goes to the zoo in the morning.

Somsri Adam uses a computer in the afternoon.

Somsri Adam plays football in the evening.

Somsri Adam sleeps at night. Very good

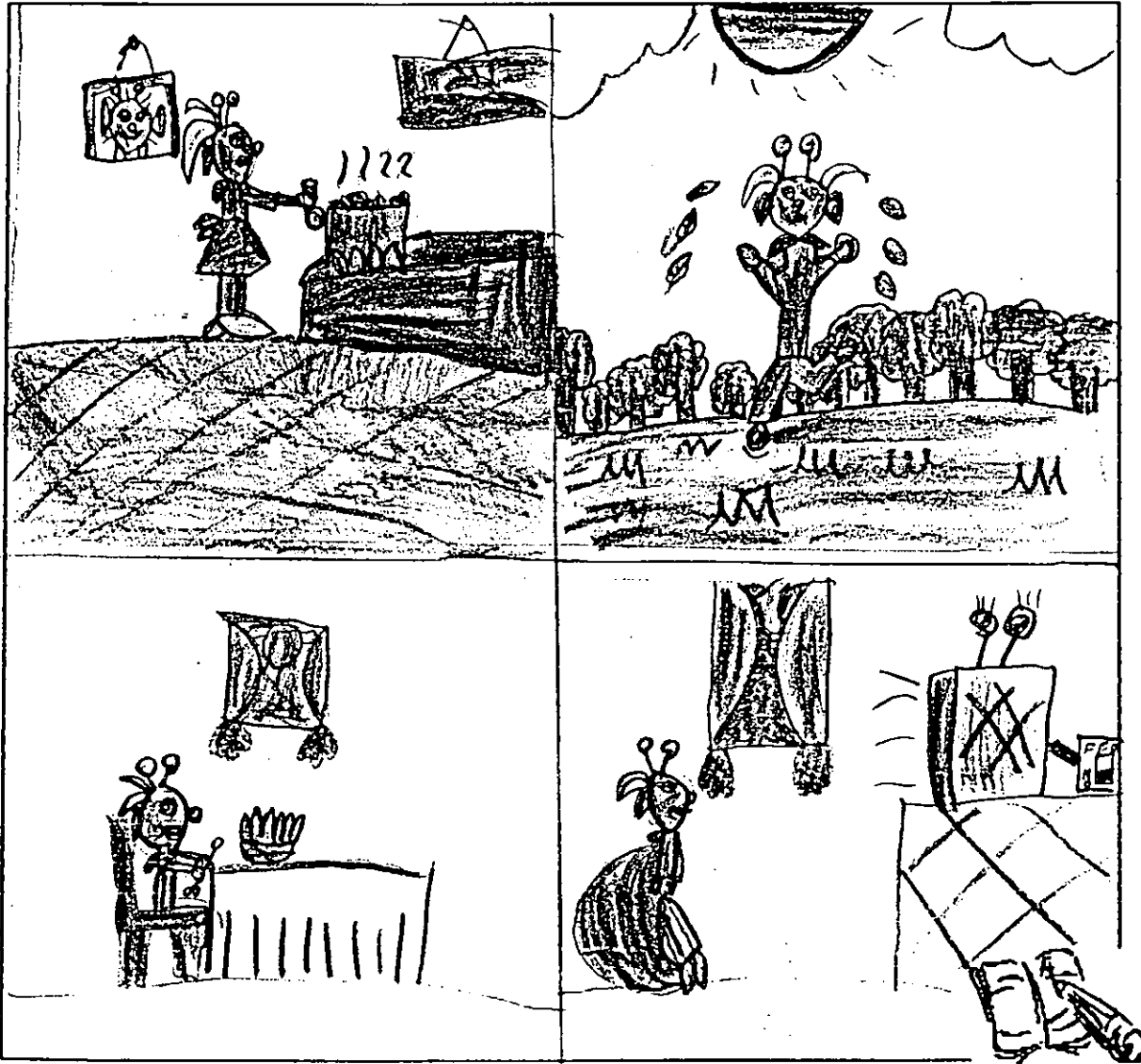
8/17/05

Name Nattamon Class 3 No 34

Worksheet 3

What does this family do? This is the Adam family. There are four people, father mother and two children. The boy is 12 years old and he is good at playing sports. The girl is nine years old and she likes reading. They have lived in Thailand for 20 years but they aren't Thais. They are aliens from Mar. Choose one person in the Adam family to draw and write the activities that he or she does on Sunday.

Mrs. Adam cooks in the morning.

Mrs Adam exercises in the afternoon.

Mrs Adam has dinner in the evening.

Mrs Adam @ TV at night.

watches TV.

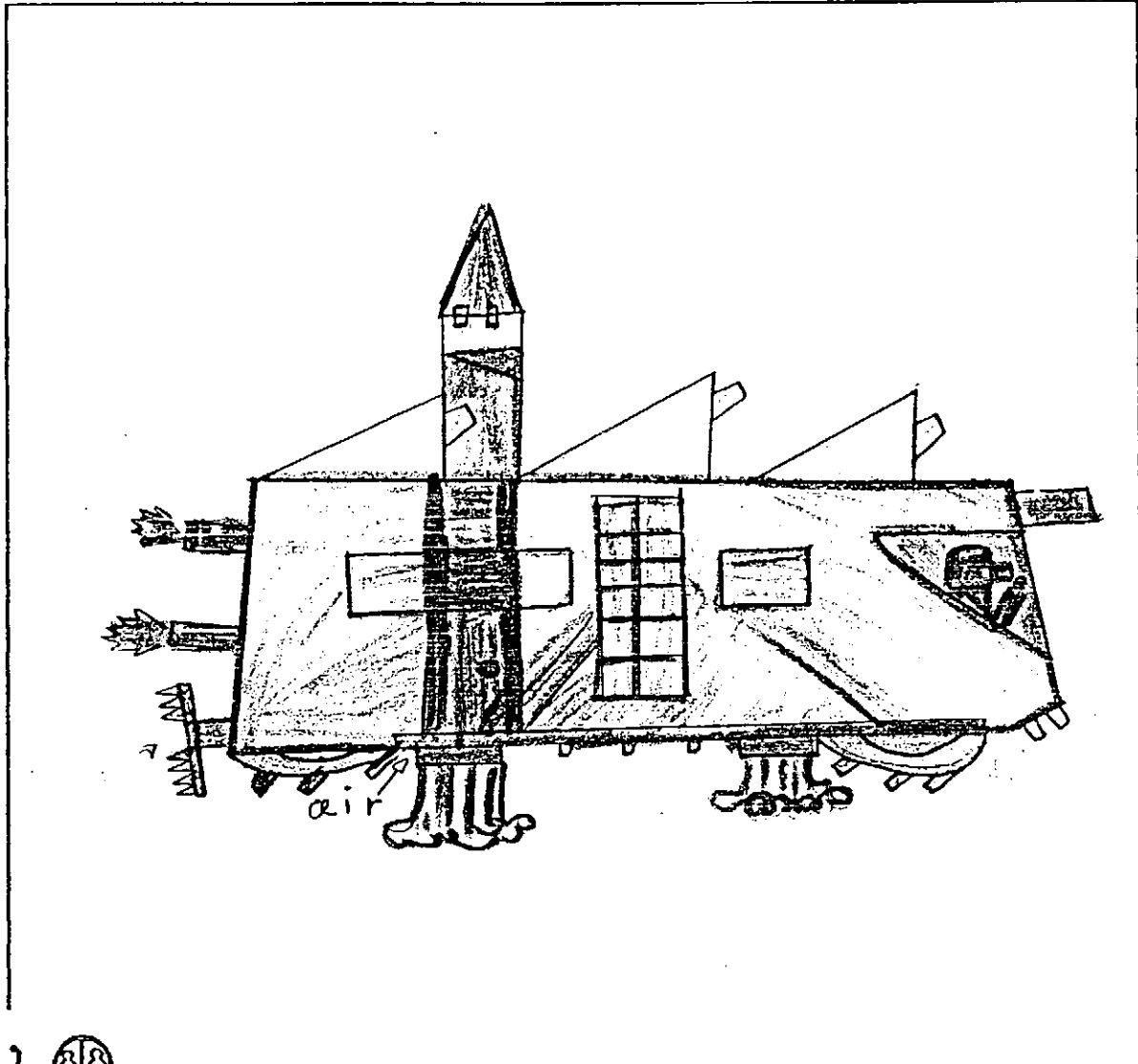
good
8/7/05

Worksheet 1 My future vehicle

Create your future vehicle and explain how it is different from the present one.

My future vehicle is super car.

It is from airplane, but it is different.

It has guns. It has racket. It ~~donot~~ use
petrol. It has no wings. It has no wheels.

doesn't

Very good
21/8/68

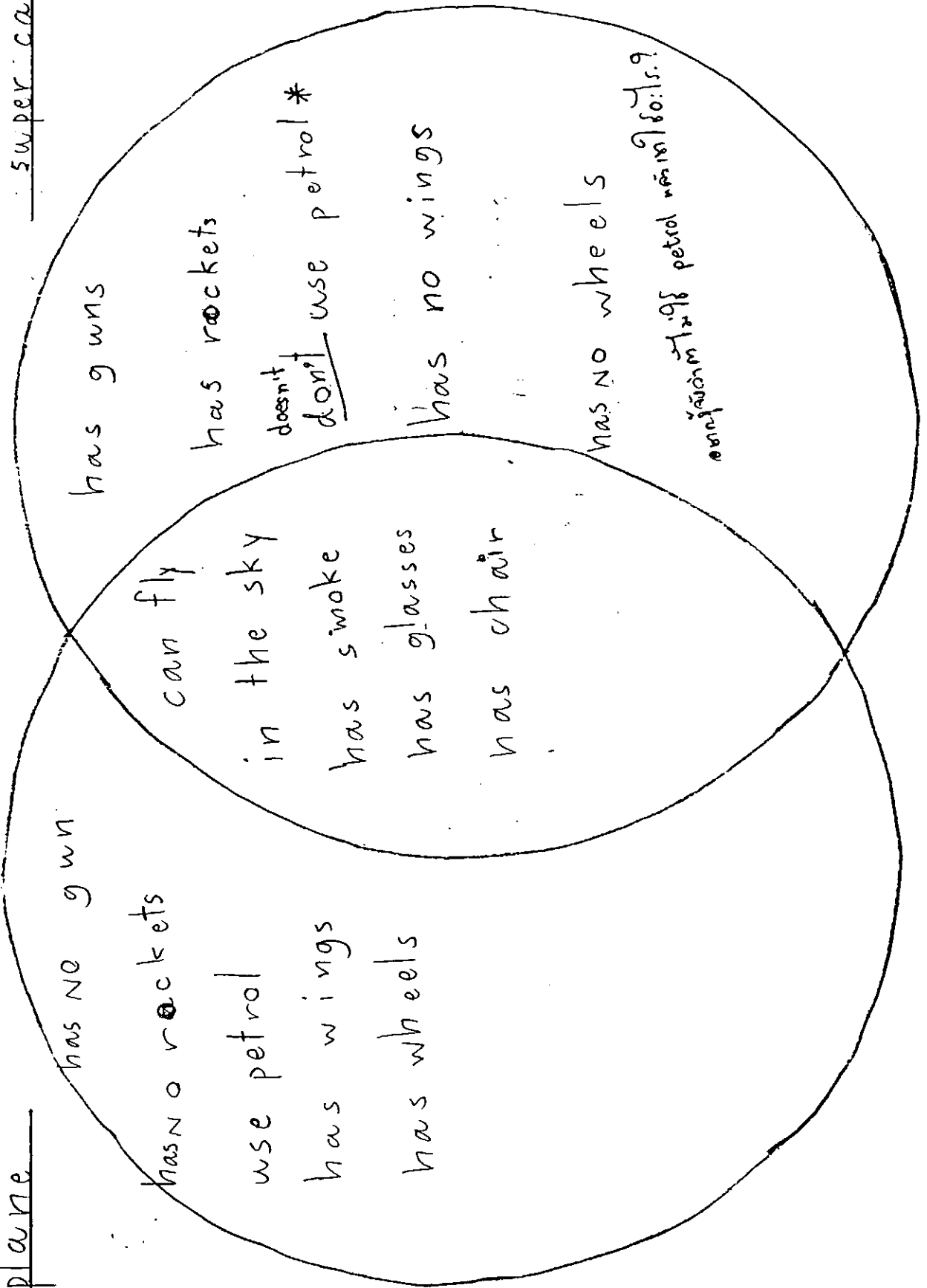
Worksheet 2

My future vehicle

Compare your future vehicle with the present one

airplane

super car

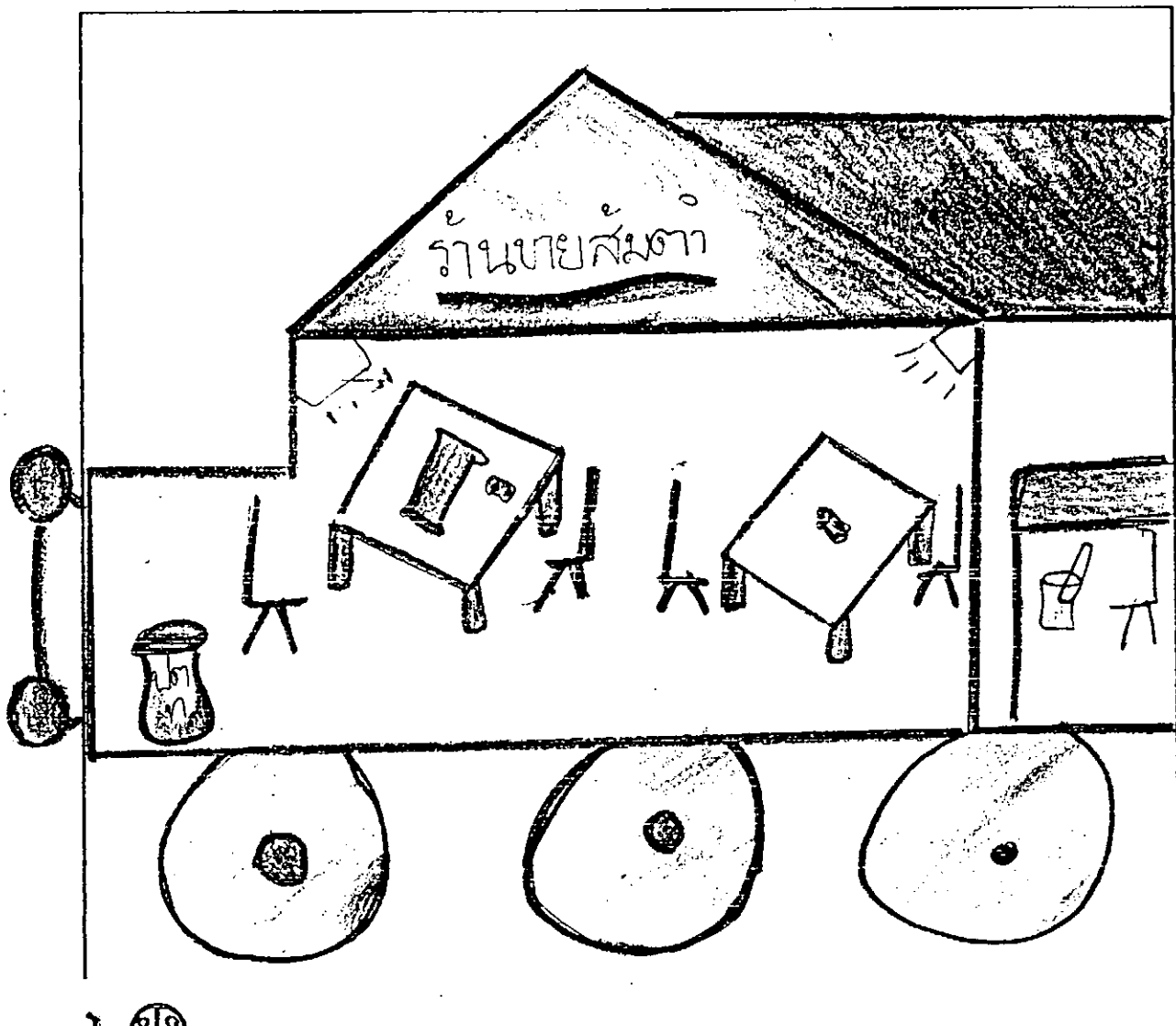

Worksheet 1

My future vehicle

Create your future vehicle and explain how it is different from the present one.

My future vehicle is Somtom car

It is from car. but it is different. It has Somtom

car It has tables. It has poonthpicks. It has tire

It has portable stoves. It has no mirrors

Very good

Compare your future vehicle with the present one

car

Samtom car

No. Samtom

have mirror

No tables

No mortar

No tray

No toothpick

No portable stove

wheel

has front light

can move

has Samtom

No mirror

has tables

has mortar

has tray

has toothpick

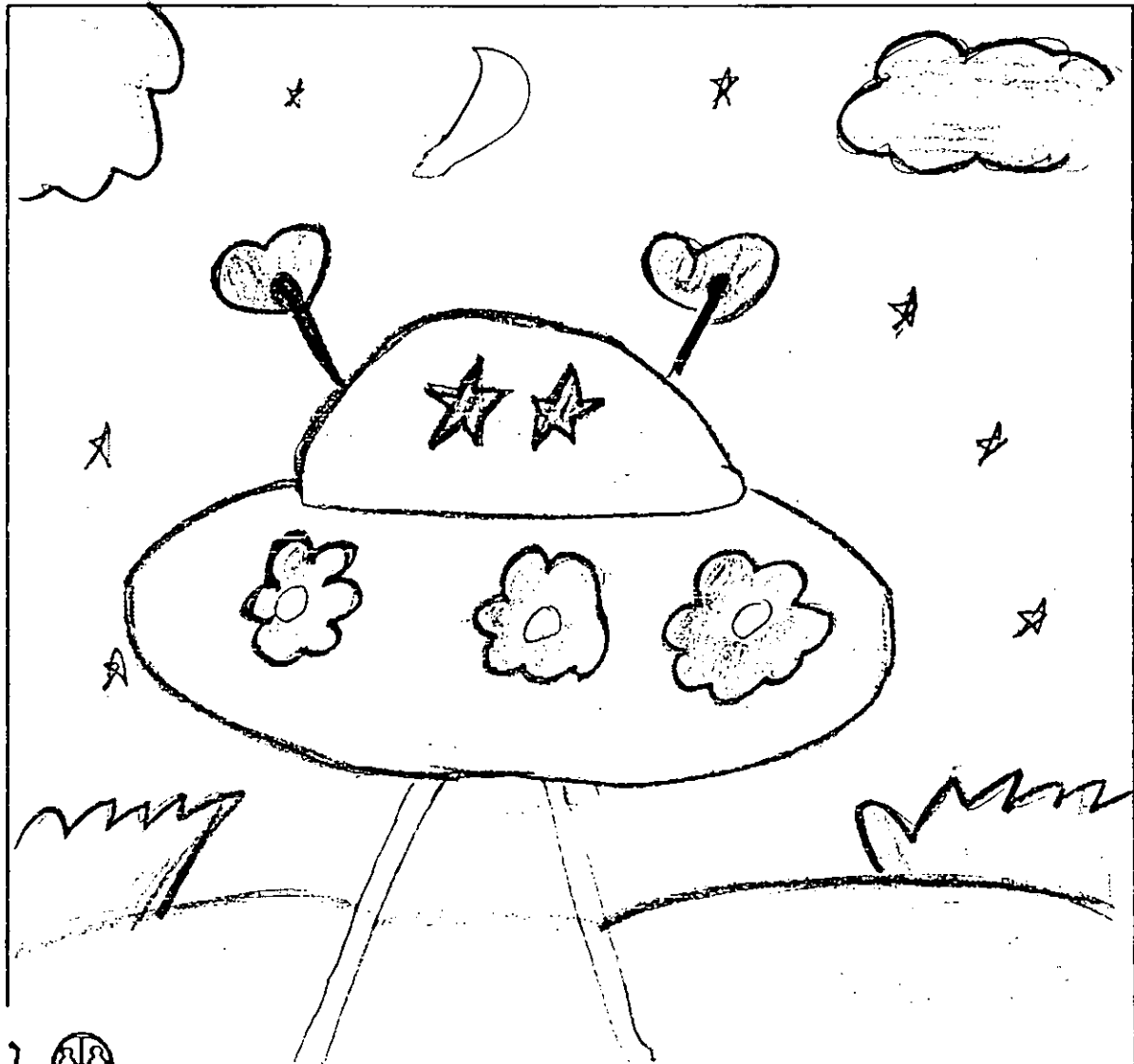
has portable stove

Worksheet 1 My future vehicle

Create your future vehicle and explain how it is different from the present one.

My future vehicle is U.F.O

It is from airplane, but it is different.

It has no wings. It has no smoke.

It has no food. ไม่กินอะไร, ไม่ขับอะไร

good

31/8/05

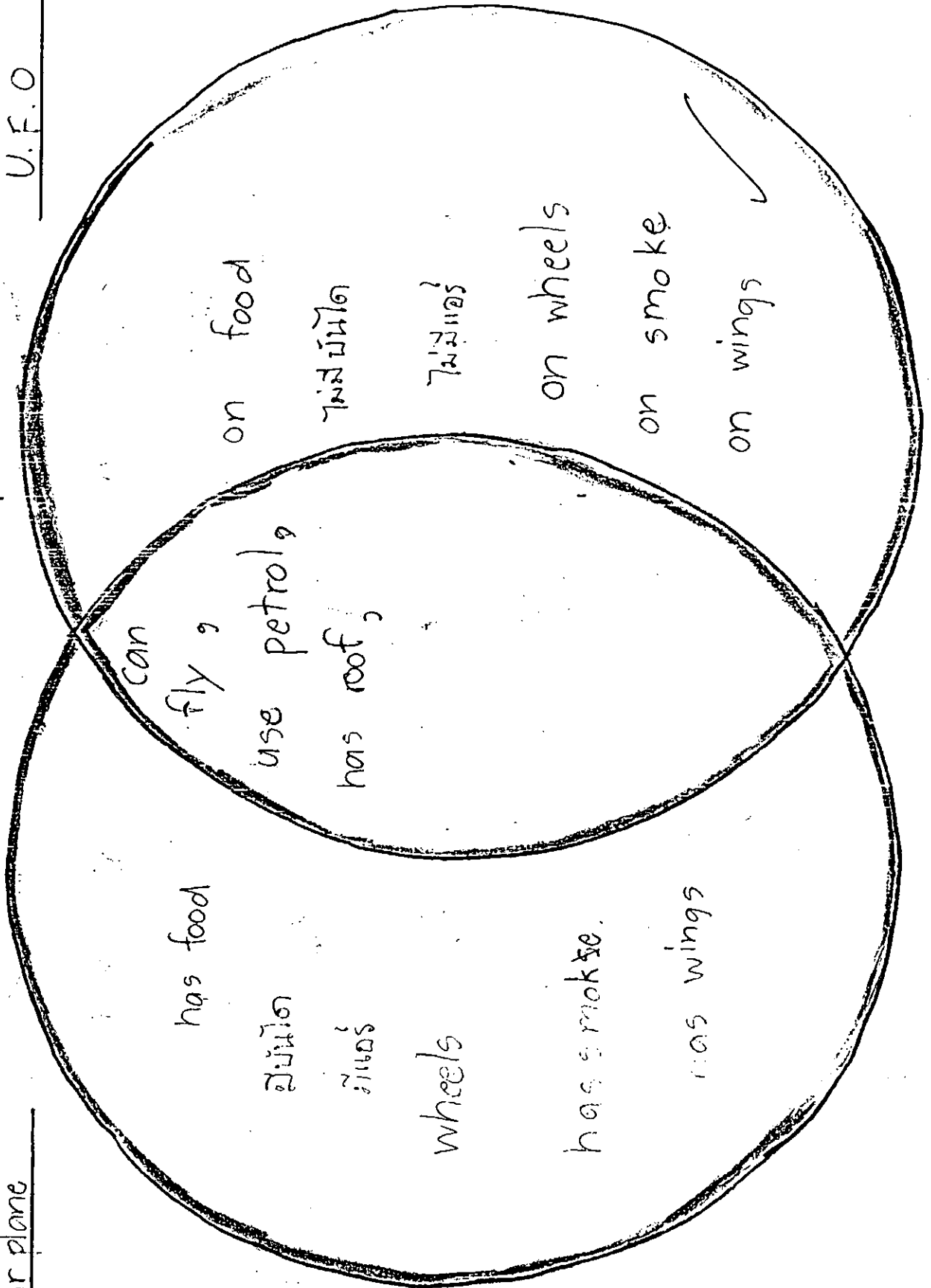
Worksheet 2

My future vehicle

Compare your future vehicle with the present one

air plane

U.F.O

Name Panisa Klunkloy Class 3/2 No. 6

Worksheet 1

Whose things are they?

List as many things as you can find in your house. Whose things are they?
What do the owners do with their things? Write the sentences.

My brother has a pencil.

He writes his pencil.

He paints his pencil.

My sister has a television.

She watches her television.

My father has clothes.

He puts on his clothes.

He irons his clothes.

He gets undressed his clothes.

My mother has a guitar ★★

Name KwannuanClass 3/2No. 2

Worksheet 1

Whose things are they?

List as many things as you can find in your house. Whose things are they?
What do the owners do with their things? Write the sentences.

My sister has books.

She reads her books.

She writes her books.

She puts her books in her bag.

She makes her book ^{like her.} (is) pillow

She throws her book because she feels angry.

She draws her book.

~~Very good~~
10/9/05

Name

Ant

Class

3/2

No. 2

Worksheet 1

Whose things are they?

List as many things as you can find in your house. Whose things are they?
What do the owners do with their things? Write the sentences.

My father has a car.

He washes his car

My mother has a skirt

she wears ^{her} ~~has~~ a skirt

My brother has a book.

He reads his book

good

I have doll.

10/9/05

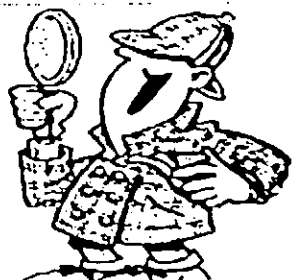

I plays with my doll

My sister has a doll

She plays with her doll

Name Chayanit (Sara) Class 3 No. 1

Worksheet 1

Whose things are they?

List as many things as you can find in your house. Whose things are they?
What do the owners do with their things? Write the sentences.

My father has a notebook. He uses his computer.

My mother have a car. She washes her car. She ^{drives} ~~dive~~

her car. She ^{drives} ~~dive~~ her car with my father.

My sister has a book. She writes her book.

She reads her book. My brother has clothes.

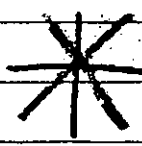
He wearing his clothes. My grandmother has T.V.

She watches her T.V. My grandfather have

shoes. He wearing ^s ~~ing~~ his shoes. I have ^a ~~a~~ chair.

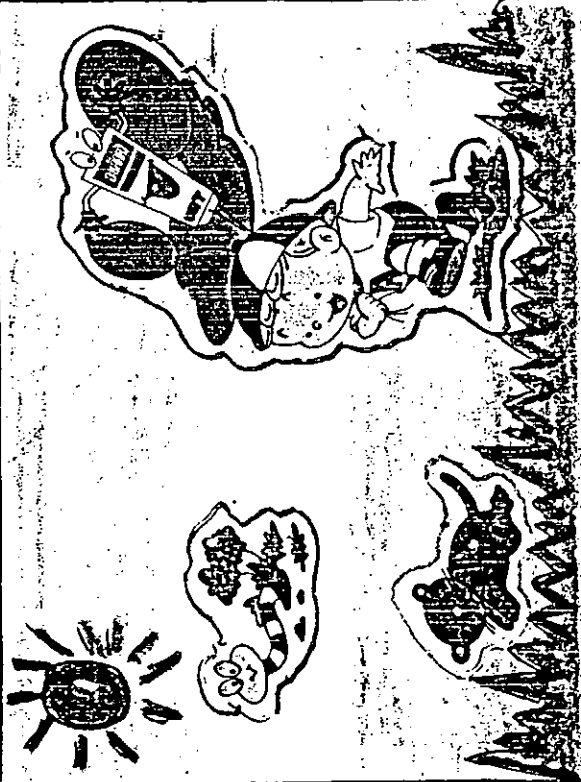
I set ~~her~~ chair. I clean up ~~her~~ chair.

I sit

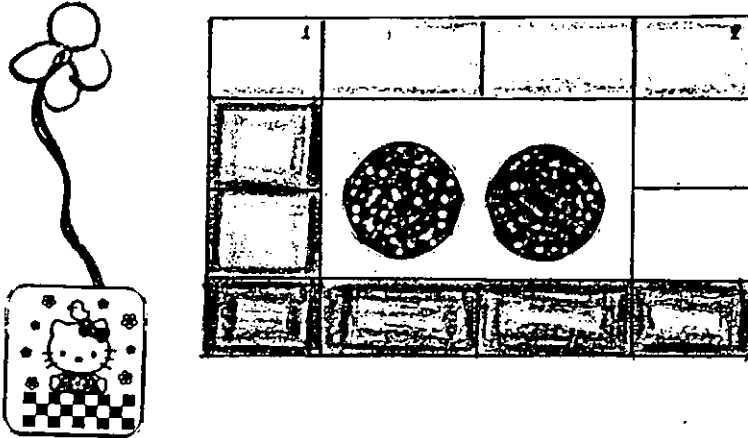

*excellent
10/9/08*

2	11	15	4
1	2	15	12
15	15	9	14
3	15	15	15

Kookkoru

Across: ① This person is a man.

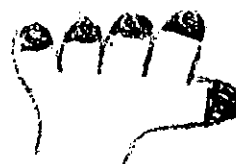
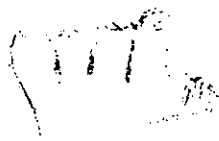
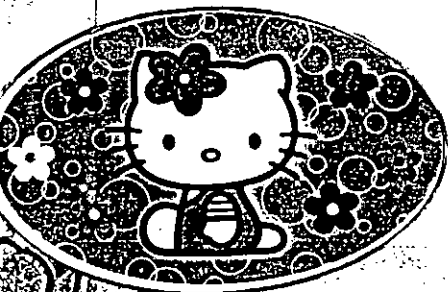
Queen is his wife.

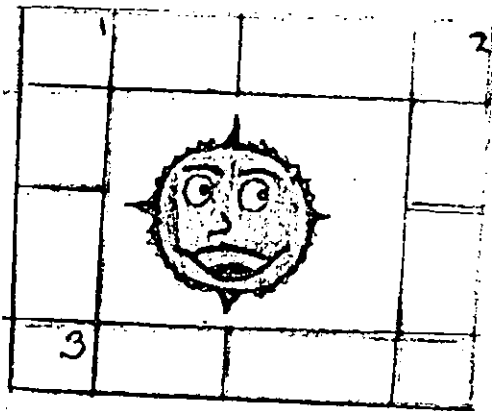
③ I can see with my....

Down ① It is a toy. It can fly.

② It can shoot people.

Police men always use it.

Across

① It is an animal. It lives
in the water.

③ We open before entering
the house.

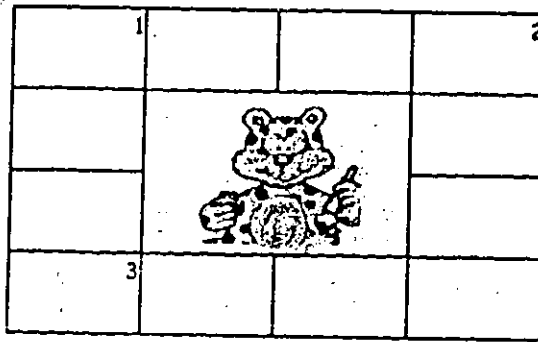
Down

① pizza, salad, sandwich,
fried egg, hamburger = ?

② It has black color and
covers the head.

Lost in Square

Across

① We can see it in the sky at night.

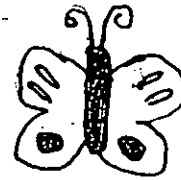
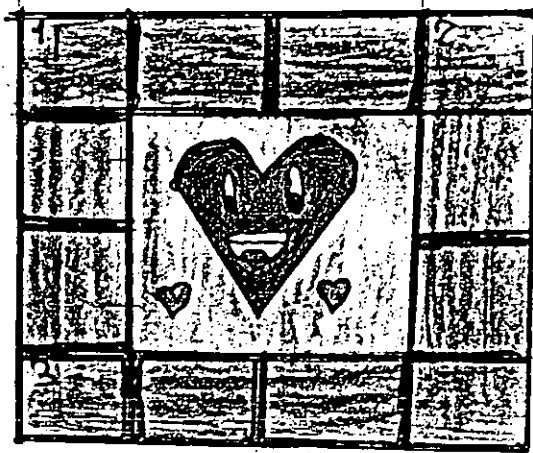
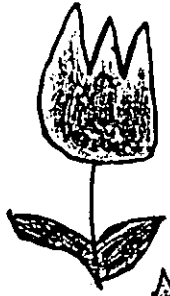
③ bed ? , living ? , class ?

Down

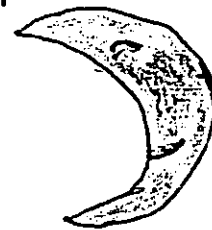
① Fire : Plane , Toyota : car ,
Titanic : ?

② It is a fruit. It is orange.
It is from China.

Across

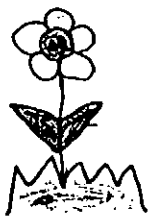

3 7, 15, 5, 19 = _____

Down

4 It is an ornament. It wears on your finger.

2 s t u n = _____

ภาคผนวก ง

- หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย
- หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ 0519.12/4811

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

7 มิถุนายน 2548

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนไพฑูริคศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ แผนการสอน แบบประเมิน และแบบสังเกต

เนื่องด้วย นางสาวจำปูน ลำอาง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การใช้กิจกรรม
ภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
ปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความ
จำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ใช้แผนการสอนที่เน้นการใช้กิจกรรมพัฒนาทักษะทางความคิด
อย่างมีวิจารณ์ญาณ ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 15 คน
และทำแบบประเมินตนเองหลังการใช้กิจกรรมพัฒนาทักษะทางความคิด และแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะ
ทางความคิดระดับสูง พร้อมทั้งขอให้ครู จำนวน 2 คน เป็นผู้ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ในระหว่างเดือน
มิถุนายน - สิงหาคม 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวจำปูน ลำอาง ได้เก็บข้อมูล
ในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-3374120

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731, 5618

ที่ ศบ 0519.12/4552

วันที่ 10 มิถุนายน 2548

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา

เนื่องด้วย นางสาวจำปูน สำอาง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง "การใช้กิจกรรมภาษา
เพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
ปีที่ 3" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้
บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์อรุณศรี กุมท เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสังเกตพฤติกรรม และ
แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
แบบทดสอบ และแบบสังเกตให้ นางสาวจำปูน สำอาง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เฉลียวศรี จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/4553

วันที่ / มิถุนายน 2548

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวจำปูน ลำอาง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การใช้กิจกรรมภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางความคิดระดับสูงของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจลิยวรี พิบุลชล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ศรีนนา บุญสงวน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบวัดทักษะทางความคิด แบบสังเกตพฤติกรรม แบบประเมินตนเอง และแบบประเมินชิ้นงาน และ อาจารย์สุพัตรา ทองกล้า เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อวัดทักษะทางความคิดระดับสูง

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ แบบทดสอบ แบบสังเกต และแบบประเมินให้ นางสาวจำปูน ลำอาง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเชษฐกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวจำปูน ลำอาง
วันเดือนปีเกิด	13 มิถุนายน 2523
สถานที่เกิด	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	63/1139 ซอย 94 ถนนรามคำแหง สะพานสูง จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10240

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2540	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชลาดกระบัง
พ.ศ. 2544	ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2549	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ